LISA KLEYPAS

SCANDAL ÎN PRIMĂVARĂ

PROLOG

– Am luat o hotărîre legată de viitorul lui Daisy, şi-a anunţat Thomas Bowman soţia şi fiica. Deşi unui Bowman nu-i place să se recunoască înfrînt, nu mai putem ignora realitatea.

– Care este realitatea, tată? întrebă Daisy.

– Nu eşti făcută pentru aristocraţia britanică. Încruntat, Bowman adăugă: sau poate că nobilimea nu este făcută pentru tine. Investiţia făcută în căutarea de soţi n-a prea meritat. Ştii ce înseamnă asta, Daisy?

– Că nu sînt o marfă de valoare? încercă ea să ghicească.

Nici n-ai fi zis că Daisy împlinise douăzeci şi doi de ani, că era o femeie în toată firea. Micuţă, subţire, cu părul închis la culoare, îşi păstrase agilitatea şi exuberanţa unui copil, în timp ce alte femei de vîrsta ei deveniseră deja nişte matroane sobre. Părea o păpuşa abandonată, de porţelan, aşa cum stătea ghemuită în fotoliu. Pe Bowman îl deranja s-o vadă mereu cu o carte în poală, ţinînd un deget între pagini, ca să ştie unde a rămas. Era

evident că de-abia aştepta ca el să termine ce avea de spus, ca să-şi poată continua lectura.

– Lasă cartea jos, spuse el.

– Bine, tată. Daisy deschise cartea, ca să vadă la ce pagină rămăsese, după care o puse deoparte. Chiar şi acest gest îl enervă pe Bowman. Cărţi, cărţi... la vederea lor îşi amintea imediat de eşecul fiicei lui în ale căsătoriei.

Trăgînd dintr-un trabuc, Bowman se aşeză pe un scaun din salonul apartamentului de hotel pe care-l ocupau de mai bine de doi ani. Soţia lui, Mercedes, era aşezată pe un scaun fragil, lîngă el. Bowman era un bărbat masiv, rotund ca un butoi, mereu nemulţumit. Era complet chel, dar avea o mustaţă groasă, ca o perie, ca şi cum toată energia necesară creşterii părului i se consumase, atrasă fiind de buza superioară.

La începutul căsniciei lor, Mercedes fusese o fată subţirică, iar de-a lungul anilor se subţiase şi mai mult. Părul lung, negru, era mereu strîns într-un coc sever. Încheieturile îi erau atît de fragile, încît Bowman le-ar fi putut frînge cu un simplu gest. Chiar şi cînd stătea complet nemişcată, ca acum, Mercedes dădea impresia unei energii nervoase, continue.

Bowman nu regretase niciodată că o alesese de soţie pe Mercedes – ambiţia ei de fier corespundea întrutotul cu ambiţia lui. Era o femeie neobosită, colţuroasă chiar, care se străduia mereu pentru locul familiei ei în societate. Mercedes era cea care insistase să le aducă pe fete în Anglia, atunci cînd

îşi dăduse seama că nu putea pătrunde în elita New York-ului.

– Vom trece peste capetele lor, pur şi simplu, spusese ea, hotărîtă. Şi chiar reuşise cu fata cea mare, Lillian.

Lillian reuşise cumva să-şi adjudece premiul cel mare, pe Lordul Westcliff, al cărui pedigree era aur curat. Contele era o mare achiziţie pentru familia lor. Dar acum Bowman era nerăbdător să se întoarcă în America. Iar dacă Daisy ar fi avut de gînd să ia un soţ cu titlu nobiliar, ar fi făcut-o pînă atunci. Venise vremea să pună piciorul în prag.

Gîndindu-se la cei cinci copii ai săi, Bowman se întreba cum de-i semănau cu toţii atît de puţin.

Şi el şi Mercedes erau doi oameni hotărîţi, şi cu toate astea cei trei fii ai lor erau de-a dreptul placizi, acceptau totul aşa cum era. Lillian era singura care părea să moştenească ceva din spiritul agresiv al lui Bowman... dar era femeie, deci era de-a dreptul o risipă.

Şi apoi era Daisy. Dintre toţi copiii lui, pe ea Bowman o înţelegea cel mai puţin. De mică, atunci cînd i se spunea cîte o poveste, ea nu trăgea niciodată concluziile corecte. Punea întrebări care nu aveau legătură cu ce i se părea lui relevant. Cînd îi explicase de ce investitorii care nu riscau aveau parte de dobînzi moderate, Daisy îl întrerupsese, spunînd:

– Nu-i aşa că ar fi minunat dacă păsările colibri ar putea da petreceri, iar noi am fi atît de mici încît am putea fi invitaţi?

De-a lungul anilor, eforturilor lui Bowman de a o schimba pe Daisy li s-a răspuns cu o rezistență dîrză. Ei îi plăcea felul ei de-a fi și pace.

Dat fiind că Bowman era de-a dreptul enervat de felul impredictibil de a fi al fiicei sale, nici nu-l mai mira că bărbații dispuși să o ia de nevastă nu se prea înghesuiau. Ce fel de mamă avea să fie, dacă ar fi vorbit încontinuu de zîne alunecînd pe-un curcubeu în loc să le bage copiilor în cap reguli stricte?

Mercedes interveni în discuție, cu vocea pierită de consternare.

– Dar, dragă domnule Bowman, sezonul nu s-a încheiat. Sînt de părere că Daisy a făcut progrese excelente. Lordul Westcliff i-a făcut cunoștință cu cîțiva tineri care s-au arătat foarte interesați să-i devină cumnați.

– Mi se pare, spuse Bowman, încruntat, că tinerii aceia sînt mai degrabă atrași în a se înrudi cu Westcliff, decît de a o avea pe Daisy drept soție. O țintui pe Daisy cu privirea: are vreunul din ei de gînd să te ceară?

– De unde să știe ea? spuse Mercedes.

– Femeile știu întotdeauna lucrurile astea. Răspunde-mi, Daisy. Există vreo posibilitate să te ceară vreunul de nevastă?

Fata ezită, apoi răspunse franc:

– Nu, tată.

– Așa mă gîndeam și eu. Își încrucișă degetele groase și le privi autoritar pe cele două femei. Faptul că nu ai deloc succes a devenit supărător,

fiica mea. Cînd mă gîndesc la cheltuielile cu toate rochiile şi zorzoanele... la plictiseala îndurată la baluri... Mai mult decît atît, toate astea m-au reţinut în Anglia, în timp ce e nevoie de mine la New York. Iată de ce m-am hotărît să-ţi aleg eu soţul.

– Şi la cine te gîndeşti, tată?

– La Matthew Swift.

Ea îl privi de parcă înnebunise.

Mercedes inspiră adînc.

– Nu se poate, domnule Bowman! N-are niciun sens! Ce avantaj am avea noi sau Daisy dacă s-ar căsători cu el? Domnul Swift nu este aristocrat şi nici nu are avere...

– Este un Swift şi este din Boston, contracară Bowman. E o familie de vază. Are un nume bun, şi ce e mai important, Swift îmi este devotat. Are o minte ageră şi e un afacerist abil. Pe el îl vreau de ginere. Vreau ca el să moştenească compania, la timpul cuvenit.

– Dar ai trei fii care s-o moştenească. E dreptul lor, prin naştere! spuse Mercedes, scandalizată.

– Nici unuia dintre ei nu-i pasă de afacerea mea. Şi nici n-au de gînd să se implice. Gîndindu-se la Matthew Swift, care înflorise sub tutela lui în ultimii zece ani, Bowman se simţi cuprins de mîndrie. Băiatul îi semăna mai mult decît oricare dintre copiii lui. Nici unul dintre ei nu are ambiţia şi sîngele lui rece, continuă Bowman. El va fi tatăl moştenitorilor mei.

– Ţi-ai ieşit complet din minţi! strigă Mercedes.

Daisy interveni, cu un calm care-l descumpăni pe tatăl ei:

– Trebuie să subliniez că în toate acestea este necesară şi contribuţia mea. Mai ales în problema moştenitorilor. Şi te asigur că nimic pe lumea asta nu m-ar putea determina să am copii cu un bărbat pe care nici măcar nu-l plac.

– Credeam că te-ai gîndit ca măcar acum să fii şi tu de folos cuiva, mormăi Bowman. Întotdeauna contracara prin forţă orice încercare de răzvrătire. Credeam că vrei şi tu să ai bărbatul tău, casa ta, în loc să continui să duci o viaţă de parazit.

Daisy se trase înapoi, de parcă ar fi pălmuit-o.

– Nu sînt un parazit!

– Da? Atunci explică-mi în ce fel beneficiază lumea asta de prezenţa ta. Ce-ai făcut tu pentru cineva, oricine-ar fi el, în viaţa ta?

Forţată de tatăl ei să-şi justifice existenţa, Daisy rămase tăcută, privindu-l împietrită.

– Ţi-am dat un ultimatum, spuse Bowman. Găseşte-ţi un bărbat acceptabil pînă la sfîrşitul lui mai. Dacă nu, te măriţi cu Swift.

CAPITOLUL 1

– N-ar fi trebuit să-ţi povestesc ce s-a întîmplat, spuse Daisy în aceeaşi seară, în timp ce măsura cu pasul, în sus şi-n jos, salonul. N-ar trebui să te tulbure nimic, dată fiind starea ta. Dar dacă nu spuneam cuiva simţeam că explodez, lucru care te-ar fi tulburat, cred, şi mai tare.

Sora ei mai mare îşi ridică fruntea de pe umărul protector al soţului ei.

– Povesteşte-mi, spuse Lillian, luptînd din greu cu un nou val de greaţă. Sînt tulburată doar atunci cînd oamenii se ascund de mine. Stătea pe un fotoliu, sprijinindu-se de Westcliff, care îi întindea o linguriţă cu îngheţată de lămîie. Ea închise ochii în timp ce înghiţea; genele lungi şi negre îi adumbriră obrajii palizi.

– Te simţi mai bine? o întrebă Westcliff cu blîndeţe, ştergîndu-i o picătură care i se prelingea în colţul gurii.

Lillian dădu din cap. era tot mai palidă.

– Da, îmi e mai bine, cred. Of! Roagă-te să fie băiat, Westcliff. Va fi singurul tău moştenitor. Eu nu mai trec niciodată prin aşa ceva...

– Deschide gura, zise el şi-i întinse încă o linguriţă de îngheţată.

În orice altă zi, pe Daisy ar fi impresionat-o această scenă de familie... se întîmpla foarte rar ca cineva s-o vadă pe Lillian atît de vulnerabilă sau pe Marcus atît de blînd şi de preocupat. Dar Daisy era atît de absorbită de propriile probleme încît nici nu-i observa.

– Tata mi-a dat un ultimatum! izbucni ea. În seara asta...

– Aşteaptă puţin, zise Westcliff, încercînd să se îndrepte. Soţia lui se sprijini şi mai puternic de el, lăsînd ca o mînă să i se odihnească pe pîntec. El îi murmură ceva, cu faţa cufundată în părul ei negru, iar ea îi răspunse cu un oftat.

Oricine ar fi fost martor la tandreţea cu care Westcliff îşi învăluia soţia n-ar fi putut să nu remarce cît de mult se schimbase el, cel care era recunoscut pentru răceala firii sale. Devenise mai puţin distant – zîmbea mai mult, rîdea mai des – iar standardele sale legate de comportamentul în societate deveniseră mai puţin rigide. Ceea ce era un lucru bun, mai ales pentru cel care o avea drept soţie pe Lillian şi drept cumnată pe Daisy.

Ochii lui Westcliff, atît de întunecaţi la culoare încît păreau de-a dreptul negri, se strînseră uşor, privind în direcţia lui Daisy. Deşi nu scoase vreun cuvînt, Daisy înţelese din privirea lui că dorea s-o

protejeze pe Lillian de orice sau oricine i-ar fi tulburat liniştea.

Deodată, Daisy se simţi ruşinată pentru că alergase la ei, să le povestească cît de nedrept fusese tatăl ei. Ar fi trebuit să-şi ţină problemele pentru ea. Cînd-acolo, venise într-un suflet la sora ei mai mare, ca un copil răsfăţat. Dar cînd Lillian deschise ochii şi o privi cu căldură, zîmbind, o mie de amintiri din copilăria lor părură că plutesc prin aer. Intimitatea dintre cele două surori era ceva mai puternic decît orice încercare a unui soţ protector.

– Haide, spune-mi. Ce-a zis căpcăunul? o întrebă Lillian, cuibărindu-se lîngă Westcliff.

– Dacă nu-mi găsesc un soţ pînă la sfîrşitul lui mai, mi-l alege el. Şi ghici cine e! Poţi ghici?

– Nici nu-mi pot imagina că ar putea agrea pe cineva, spuse Lillian.

– Ba are un preferat, replică Daisy. Singura persoană din lume cu care tata e de acord *sută la sută*.

Pînă şi Westcliff începea să pară interesat de subiect.

– Îl cunosc?

– O să-l cunoşti curînd, zise Daisy. Tata i-a trimis vorbă să vină încoace. Va sosi săptămîna viitoare la Hampshire, să participe la vînătoarea de la moşie.

Westcliff încercă să-şi amintească toate numele pe care Thomas Bowman le adăugase recent pe lista invitaţilor la vînătoarea de primăvară.

– Americanul? întrebă el. Domnul Swift?

– *Da*.

Lillian o fixă pe Daisy cu privirea. Apoi, cu un oftat, își îngropă fața în pieptul lui Westcliff. La început, Daisy se temu că avea să izbucnească în plîns, dar curînd își dădu seama că Lillian doar chicotea, fără să se poată abține:

– Nu se poate... cît poate fi de absurd... nu e posibil...

– Nu ți s-ar mai părea la fel de amuzant dacă *tu* ar trebui să te măriți cu el, se strîmbă Daisy.

Westcliff își muta privirea de la una din surori la cealaltă.

– Dar ce e în neregulă cu domnul Swift? Din cîte mi-a spus tatăl tău, e un tip respectabil.

– Totul e în neregulă cu el, spuse Lillian, rîzînd.

– Dar tatăl tău îl stimează mult, spuse Westcliff.

– Tata se simte măgulit. Swift se străduiește să-i semene și se agață de fiecare cuvînt al lui.

Contele se gîndi la vorbele soției sale în timp ce îi întinse iar o linguriță de înghețată. Ea scoase un sunet de plăcere cînd înghețata îi alunecă pe gît.

– Tatăl tău exagerează cînd spune că domnul Swift e inteligent? o întrebă Westcliff pe Daisy.

– E inteligent, recunoscu ea. Dar nu poți purta o discuție cu el. Îți pune o mie de întrebări, se așteaptă să-i dai o mie de detalii, dar el nu spune nimic.

– Poate e timid, spuse Westcliff.

Venise rîndul lui Daisy să izbucnească în rîs.

– Te asigur, domnule, că nu e deloc timid. Este... făcu o pauză, căutîndu-și cuvintele.

Răceala înnăscută a lui Matthew Swift era însoţită de un aer de superioritate care-l făcea de-a dreptul nesuferit. Nu-i puteai spune nimic – el le ştia pe toate. Daisy crescuse într-o familie care nu agrea compromisul, aşa că nu era prea dornică să aibă în preajmă încă o persoană rigidă şi certăreaţă.

După părerea ei, faptul că se integra atît de bine în familie nu era un argument în favoarea lui.

Poate că Swift ar fi fost mai uşor de tolerat dacă ar fi fost cît de cît fermecător sau atrăgător. Dar nu fusese binecuvîntat nici măcar cu un pic de graţie. Nu avea nici simţul umorului. Şi mai era şi disproporţionat: foarte înalt şi deşirat. Îşi aminti cum îi atîrna haina pe umerii largi; părea că înăuntrul ei nu se afla nimic.

– Cred că ar fi mai uşor să-ţi spun că n-am *nici un motiv* să-l plac, în loc să-ţi înşir toate cîte nu-mi plac la el.

– Nu e nici măcar atrăgător, recunoscu Lillian. E un pachet ambulant de oase. Atinse uşor pieptul puternic al soţului ei, ca un semn de adoraţie mută faţă de fizicul lui puternic.

Westcliff părea amuzat.

– Are totuşi şi vreo calitate?

Ambele surori căzură pe gînduri.

– Are o dantură frumoasă, spuse Daisy într-un final.

– De unde ştii? o întrebă Lillian. Că nu zîmbeşte niciodată.

– Judecata voastră e prea severă, spuse Westcliff. Poate că domnul Swift s-a mai schimbat de cînd nu l-ai văzut.

– Nu într-atît încît să accept să mă mărit cu el, zise Daisy.

– Nici nu trebuie, dacă nu-l vrei, spuse Lillian, vehementă, strîngîndu-i mîna soţului ei. Nu-i aşa, Westcliff?

– Aşa e, iubito, murmură el.

– Şi nu-i aşa că nu-l vei lăsa pe tata să o ia pe Daisy de lîngă mine? insistă Lillian.

– Bineînţeles că nu. Totul se negociază pe lumea asta.

Lillian se lipi de el, încrezătoare.

– Vezi? i se adresă lui Daisy. Nu trebuie să-ţi faci probleme. Totul e sub control. După care căscă lung.

Văzînd că pe sora ei o fura somnul, Daisy zîmbi. Pe deasupra capului lui Lillian, ea îi întîlni privirea lui Westcliff şi-i făcu semn că voia să plece. El îi răspunse dînd din cap iar privirea i se întoarse imediat spre Lillian, care era deja pe jumătate adormită. Daisy nu se putu împiedica să nu se întrebe dacă şi pe ea avea s-o privească vreodată cu atîta dragoste un bărbat.

Daisy era convinsă că Westcliff avea să încerce s-o ajute, chiar şi numai de dragul lui Lillian. Ştia însă că, oricîtă influenţă ar fi avut contele, tatăl ei putea fi inflexibil.

Deşi avea să i se împotrivească din toate puterile tatălui ei, Daisy simţea totuşi că nu avea prea multe şanse.

Se opri în prag, privind îngrijorată la perechea care rămăsese aşezată. Lillian adormise deja, cu capul sprijinit pe pieptul lui Westcliff. Acesta îi surprinse privirea îngrijorată.

– Tata... începu Daisy, apoi îşi muşcă limba. Westcliff era partenerul de afaceri al tatălui său. Nu se cădea să i se plîngă tocmai lui. Dar expresia lui blîndă o încurajă să continue. M-a numit parazit, spuse ea în şoaptă, ca să n-o deranjeze pe Lillian. Mi-a zis că n-am făcut niciodată nimic pentru nimeni.

– Şi tu ce i-ai răspuns? o întrebă Westcliff.

– Nu mi-a venit nimic în minte. Westcliff îi făcu semn să se apropie, iar ea îl ascultă. Spre mirarea ei, îi luă mîna într-a lui şi o strînse uşor. Contele, de obicei foarte circumspect, nu mai făcuse niciodată un asemenea gest.

– Daisy, spuse el cu blîndeţe, majoritatea vieţilor nu se remarcă prin realizări deosebite. Ci se măsoară într-un număr infinit de fapte mărunte. De fiecare dată cînd faci un gest frumos faţă de cineva sau îi aduci un zîmbet pe faţă, viaţa ta capătă sens. Nu te îndoi niciodată de valoarea ta. Lumea ar fi un loc mult mai pustiu fără Daisy Bowman.

Puţini oameni ar îndrăzni să spună că Stony Cross Park nu e unul dintre cele mai frumoase locuri din Anglia. Proprietatea din Hampshire era

foarte vastă, cu păduri aproape de nepătruns, pajişti pline de flori, iar pe malul rîului Itchen se înalţa conacul impozant din piatră de culoarea mierii.

Totul era plin de viaţă. Mugurii de primăvară răsăreau din covorul de frunze uscate, printre stejari şi cedri, pe cînd în părţile mai întunecate ale pădurii înfloreau clopoţeii.

Pajiştile erau pline de greieri care săreau printre primule şi creţişoare, în timp ce fluturi cu aripi transparente, albastre, se roteau deasupra petalelor albe, delicate, ale nuferilor. Mirosea a primăvară, aerul era înmiresmat, iar pajiştile erau de un verde crud.

După o călătorie de douăsprezece ore cu trăsura, comparată de Lillian cu o călătorie prin iad, familiile Westcliff şi Bowman, însoţite de prietenii lor, ajunseră în sfîrşit la Stony Cross Park.

În Hampshire, cerul avea altă culoare, era de un albastru mai deschis – şi era mai multă linişte. Nu se auzea zgomot de trăsuri sau de potcoave lovind pavajul, nu erau nici vînzători ambulanţi, nici cerşetori, nu se auzeau sirenele fabricilor – nimic din toată agitaţia asurzitoare a oraşului. Aici auzeai numai ciripit de măcăleandru, zgomotul făcut de ciocănitoare şi din cînd în cînd cel făcut de mişcarea rapidă, ca de săgeată, a cîte unui pescăruş verde.

Lillian, căreia cîndva traiul la ţară i se păruse groaznic de plicticos, se bucura acum că venise la moşie. Îi plăcea atmosfera de la Stony Cross Park, iar

după prima noapte petrecută aici arăta deja mult mai bine. Acum, că nu-şi mai putea ascunde sarcina cu rochii largi, cu talia înaltă, nu mai putea să apară în public. Aici, la moşie, se bucura de o relativă libertate, deşi avea să se limiteze la un număr restrîns de prieteni.

Spre marea sa bucurie, Daisy se instalase în dormitorul ei preferat. Acesta îi aparţinuse cîndva surorii lordului Westcliff, lady Aline, care locuia acum în America împreună cu soţul şi cu fiul ei. Dormitorul avea şi un cabinet minuscul care fusese adus din Franţa, dintr-un castel din secolul XVII şi recreat identic. I se adăugase doar o sofa, perfectă pentru citit sau moţăit.

Ghemuită pe sofa, cu o carte în braţe, Daisy se simţea la adăpost de restul lumii. Dacă ar fi putut să rămînă aici, la Stony Cross, pentru totdeauna, alături de sora ei! Imediat ce gîndi asta, îşi dădu seama că nici aşa n-ar fi fost complet fericită. Voia să-şi trăiască propria viaţă... să aibă bărbatul ei, copiii ei.

Era pentru prima oară, din cîte-şi amintea Daisy, că ea şi mama ei erau aliate. Le unise dorinţa de a împiedica această căsători a ei cu odiosul Matthew Swift.

– Ce mizerabil! exclamase Mercedes. Sînt convinsă că el i-a băgat în cap tatălui tău această idee. Am bănuit dintotdeauna că...

– Ce anume? o întrebă Daisy, dar Mercedes îşi lipi strîns buzele.

În timp ce studia lista invitaţilor, Mercedes îi spuse lui Daisy că urmau să sosească cîţiva tineri prezentabili.

– Chiar dacă nu sînt primii născuţi, provin din familii cu titlu nobiliar, spuse Mercedes. Şi nu se ştie niciodată... Cîteodată se mai întîmplă şi nenorociri... o boală fatală, un accident. Pot muri laolaltă cîţiva membri ai aceleiaşi familii, iar soţul tău se poate trezi că preia titlul. Încrezătoare în calamitatea care avea să-i schimbe viaţa lui Daisy, Mercedes reîncepu să studieze atentă lista.

Daisy aştepta nerăbdătoare sosirea lui Evie şi a lui St. Vincent, spre sfîrşitul săptămînii. Îi era nespus de dor de Evie, mai ales de cînd Annabelle era ocupată cu bebeluşul ei iar Lillian n-o mai putea însoţi în plimbările ei.

În cea de-a treia zi de la sosirea în Hampshire, Daisy se hotărî să pornească la plimbare de una singură. O porni pe o cărare care-i era cunoscută din vizitele anterioare. Era îmbrăcată într-o rochie de muselină albastră, înflorată, purta o pereche de ghete potrivite pentru drum şi o pălărioară de paie cu panglici lungi.

Pe cînd traversa o pajişte inundată de apă, printre flori galbene de rostopască şi flori roşii de roua-cerului, Daisy se gîndea la problema ei.

De ce-i era atît de greu să-şi găsească un bărbat?

Nu că n-ar fi vrut să se îndrăgostească. De fapt, era atît de receptivă la această idee, încît i se părea de-a dreptul nedrept că nu-şi găsise încă

perechea. Se străduise! Dar întotdeauna ceva nu se potrivea.

Dacă domnul avea vîrsta potrivită, sigur era fie nepăsător, fie prea prețios. Dacă era blînd și interesant, fie avea vîrsta bunicului ei, fie avea vreo problemă, mirosea urît sau o scuipa ori de cîte ori îi vorbea.

Daisy știa că nu era vreo frumusețe. Era minionă și slăbuță și deși primise complimente pentru ochii ei sau părul întunecat, contrastînd plăcut cu pielea albă; auzise de prea multe ori cuvinte precum „ca un elf" sau „poznașă" la adresa ei. Femeile care semănau cu un elf nu atrăgeau același număr de pretendenți precum cele care erau comparate cu Venus.

I se spusese adesea și că petrecea prea mult timp citind, ceea ce era probabil adevărat. Dacă i s-ar fi permis, Daisy și-ar fi petrecut întreaga zi citind și visînd. Orice bărbat de bun-simț ar fi ajuns la concluzia că nu ar fi fost o soție potrivită, că nu s-ar fi ocupat de casă așa cum se cuvine. O concluzie cît se poate de corectă.

Lui Daisy chiar nu-i păsa ce anume trebuia să conțină o cămară sau de cît săpun era nevoie în ziua cînd se spălau rufele. O interesau mai mult romanele, poezia, istoria, tot ce-i permitea să zboare pe aripile fanteziei. Obișnuia să se uite pe geam, fără țintă, în timp ce imaginația o purta în aventuri exotice, călătorind pe un covor fermecat, traversînd oceane, căutînd comori pe insule tropicale.

înfiorau, inspirați de poveștile cu eroi curajoși, cu porniri nobile. Iar acești bărbați imaginari erau mult mai interesanți decît cei reali... vorbeau cu cuvinte alese, excelau în duelurile cu spada și știau să le fure doamnelor cîte o sărutare.

Bineînțeles că Daisy nu era atît de naivă încît să creadă că asemenea bărbați existau cu adevărat, dar trebuia să recunoască că, în comparație cu ei, bărbații reali erau... *anoști*.

Își ridică fața spre soarele blînd care-și arunca un mănunchi de raze printre frunzele copacilor. Daisy cînta un cîntec alert, numit „Fata bătrînă de la mansardă":

„Hai, veniți, bogați, săraci,
Mai deștepți sau prostănaci,
Să vină orice bărbat
Că eu nu m-am măritat."

Curînd ajunse acolo unde dorea: la o fîntînă la care mai venise de cîteva ori, însoțită de alte fete de vîrsta ei, tot nemăritate. Era o fîntînă a dorințelor. Tradiția spunea că aici locuia un spirit care îți îndeplinea orice dorință, dacă aruncai un ac. Exista însă și un pericol: dacă te apropiai prea mult, spiritul te putea trage în fîntînă și-i deveneai soție, pentru totdeauna.

Pînă acum, Daisy își pusese dorințe doar în numele prietenelor ei – și toate se împliniseră.

Acum avea nevoie ca magia să funcţioneze şi pentru ea.

Îşi scoase pălăria şi o aşeză pe jos, apoi se apropie de fîntînă şi privi în apa tulbure. Îşi strecură mîna în buzunar şi scoase o hîrtie în care erau înfipte mai multe ace.

– Spirit al fîntînii, eu n-am avut norocul să-mi găsesc soţul visat, aşa că te las pe tine. Nu-ţi pun nici o condiţie, nu-ţi cer nimic în mod special. Vreau doar să-l găseşti pe bărbatul potrivit mie. Şi să ştii că nu am idei preconcepute.

Aruncă acele în fîntînă. Metalul străluci prin aer, înainte să atingă suprafaţa agitată a apei şi să se scufunde în apa tulbure.

– Ar fi bine ca toate acele să se concentreze pe aceeaşi dorinţă, spuse ea. Rămase cîteva clipe cu ochii închişi, gîndindu-se. Sunetul scos de o pitulice care prindea o insectă din zbor acoperi sunetul apei.

Din spatele ei se auzi un trosnet, ca o creangă ruptă.

Daisy se întoarse şi văzu un bărbat apropiindu-se de ea. Era la numai cîţiva metri depărtare. Crezuse că era singură şi cînd-colo cineva era atît de aproape! Inima îi bătea cu putere.

Era la fel de înalt şi de vînjos ca şi soţul lui Annabelle. Părea însă mai tînăr – probabil nu împlinise încă treizeci de ani.

– Iartă-mă, spuse el încet, surprinzîndu-i expresia. N-am vrut să te sperii.

– Nu m-ai speriat, minți ea, chiar dacă pulsul i se accelerase nebunește. Am fost doar... puțin surprinsă.

El se apropie de ea, ținîndu-și mîinile în buzunare.

– Am sosit în urmă cu cîteva ore. Mi s-a spus că ai ieșit la plimbare.

I se părea cunoscut. Și el o privea de parcă s-ar fi așteptat ca Daisy să-l recunoască. Dar ei i se întîmpla adesea să uite persoane cărora le fusese prezentată.

– Ești oaspetele lordului Westcliff ? încercă ea disperată să și-l amintească.

El o privi amuzat.

– Da, domnișoară Bowman.

Știa și cum o cheamă. Daisy îl privi și mai intrigată. Nu-și imagina cum de putuse să uite un bărbat atît de atrăgător. Avea trăsături puternice, bine conturate. Era prea masculin ca să poată fi numit frumos. Un bărbat remarcabil. Ochii lui albaștri contrastau cu pielea bronzată. Avea ceva extraordinar, ca o forță care o făcu să se dea un pas înapoi.

El se aplecă să o privească și atunci ea își dădu seama că era tuns mult mai scurt decît obișnuiau europenii. Era tuns în stil american. De fapt, și vorbea cu accent american. Iar mirosul proaspăt pe care îl simțea acum... dacă nu se înșela... era cel *al săpunului Bowman*?

Brusc; Daisy își dădu seama cine era. Genunchii aproape că-i cedară.

– *Tu ești*, murmură ea, uimită. Se afla în fața lui Matthew Swift.

CAPITOLUL 2

Probabil că s-a clătinat uşor, de vreme ce el a întins braţele şi a prins-o.

– Domnule Swift, spuse ea, încercînd instinctiv să se retragă.

– Erai cît pe ce să cazi în fîntînă. Haj, vino cu mine.

Strînsoarea lui era blîndă dar şi fermă în acelaşi timp. O trase departe de fîntînă. Supărată că fusese îndepărtată aproape cu forţa, Daisy se încordă. Unele lucruri nu se schimbă niciodată, îşi spuse ea. Matthew Swift era la fel de dominator ca întotdeauna.

Nu se putea însă abţine să nu-l privească insistent. Dumnezeule, nu mai văzuse niciodată o asemenea transformare! Fostul „pachet ambulant de oase" devenise un bărbat vînjos, care emana căldură şi vigoare. Purta un costum elegant, cu o croială lejeră, care îi punea în valoare muşchii.

Diferenţele nu erau numai de ordin fizic. Maturitatea îl făcuse mai încrezător, mai conştient de calităţile lui. Daisy şi-l aminti din ziua în care

începuse să lucreze pentru tatăl ei: un oportunist costeliv îmbrăcat într-un costum scump, dar prost croit, cu pantofi ponosiţi.

– Aşa gîndesc familiile bune din Boston, spusese tatăl ei, cu indulgenţă, atunci cînd pantofii lui ajunseseră să fie comentaţi în familia lor. Pantofii sau paltonul trebuie să te ţină o viaţă, indiferent cîtă avere ai avea.

Daisy se smulse din strînsoarea lui.

– Te-ai schimbat, spuse ea, încercînd să se adune.

– Tu nu, îi replică el. Nu-şi putea da seama dacă era un compliment sau o critică. Ce făceai aici?

– Eram... Am vrut să... Daisy căută în van o explicaţie plauzibilă. E o fîntînă a dorinţelor.

Expresia lui serioasă nu se schimbă, deşi în ochii albaştri îi apăru o luminiţă amuzată.

– Să înţeleg că efectul e garantat?

– Toţi localnicii vin aici. E o fîntînă legendară.

Se uita fix la ea exact în felul în care-i displăcea ei. Nu-i scăpa nici un detaliu. Daisy simţi cum se îmbujorează, sub privirea lui pătrunzătoare.

– Şi ce dorinţă ţi-ai pus?

– E ceva intim.

– Din cîte te cunosc eu, ar putea fi orice.

– Nu mă cunoşti deloc, replică ea. Doar ideea că tatăl ei ar fi măritat-o cu un bărbat care se înşela amarnic în privinţa ei... o înnebunea. Căsătoria lor ar fi fost o afacere, un schimb de bani şi de obligaţii. Dar şi o dezamăgire. Era convinsă că nici el nu era foarte atras de ea. Nu s-ar fi căsătorit cu o

fată ca ea dacă n-ar fi fost la mijloc compania tatălui ei.

– Poate că nu, încuviinţă Swift. dar vorbele îi păreau false. El era de părere că o cunoştea prea bine. Privirile li se întîlniră, sfidătoare.

– Dacă e vorba de o fîntînă legendară, spuse Swift, n-aş vrea să ratez o asemenea ocazie. Scoase din buzunar o monedă din argint. Trecuse ceva vreme de cînd Daisy nu mai văzuse bani americani.

– Ar trebui să arunci un ac, zise ea.

– N-am.

– Dar asta e o monedă de cinci dolari, spuse Daisy. Doar n-ai de gînd să o arunci?

– N-o arunc. O consider o investiţie. Mai bine mi-ai spune cum trebuie să procedez atunci cînd îmi pun dorinţa. N-aş vrea să irosesc atîţia bani.

– Îţi baţi joc de mine.

– Nicidecum. Dar pentru că n-am mai făcut aşa ceva pînă acum, mi-ar prinde bine un sfat. Aşteptă răspunsul ei, dar cînd deveni evident că acesta nu avea să sosească, zîmbi. Bine, o s-o arunc oricum.

Atunci reacţionă şi Daisy. Deşi era absolut evident că-şi bătea joc de ea, nu se putu abţine. O dorinţă nu era ceva lipsit de importanţă, mai ales cînd era însoţită de o monedă de cinci dolari. La naiba!

Se apropie de fîntînă şi spuse:

– Mai întîi ţii moneda în palmă pînă se încălzeşte.

Swift se apropie şi mai mult de ea.

– Şi apoi?

– Închizi ochii şi te concentrezi asupra a ceea ce-ţi doreşti. Trebuie să fie o dorinţă personală. Să nu fie legată de vreo fuziune sau vreo investiţie bancară.

– Eu nu mă gîndesc la altceva decît la afaceri.

Daisy îl privi sceptică iar el îi răspunse cu un zîmbet fugar.

Oare-l mai văzuse cîndva zîmbind? O dată, poate chiar de două ori. Îşi amintea vag una dintre aceste ocazii, cînd buna lui dispoziţie fusese trădată de o grimasă. Dar zîmbetul lui de-acum era altfel, dezarmant şi ispititor... un strop de căldură care-o făcu să se întrebe ce fel de om se ascundea sub aparenţa sobră.

Daisy se simţi uşurată cînd zîmbetul lui dispăru iar faţa îi redeveni împietrită, ca întotdeauna.

– Închide ochii, îi reaminti ea. Şterge-ţi totul din minte, cu excepţia dorinţei.

El îşi coborî pleoapele, dîndu-i ocazia să-l studieze fără ca el să observe. Nu mai părea un băieţel... trăsăturile îi erau puternic conturate, nasul un pic prea lung, maxilarul trăda încăpăţînare.

Swift arăta însă mult mai bine. Trăsăturile colţuroase erau îndulcite de genele lungi, negre şi de gura senzuală.

– Şi acum ce fac? murmură el, rămînînd cu ochii închişi.

Daisy era îngrozită de dorinţa care o cuprinsese... să se apropie de el şi să-i exploreze obrajii cu vîrfurile degetelor.

– Cînd ţi s-a fixat în minte o imagine, reuşi ea să spună, deschizi ochii şi arunci moneda în fîntînă.

Fără să se uite spre fîntînă, el aruncă moneda chiar în centrul ei.

Daisy simţi cum inima începe să-i bată cu putere, aşa cum i se întîmplase cînd citise pasajele mai deocheate din *Logodna lui Penelope*, în care o fecioară fusese răpită de un bărbat rău, care o ferecase într-un turn pînă cînd ea avea să accepte să renunţe la virtute.

Daisy îşi dăduse seama că romanul era o prostioară încă de cînd îl citise, dar asta nu-i răpise din plăcerea lecturii. Chiar fusese dezamăgită cînd Penelope fusese salvată de Reginald, eroul cu părul de aur, care nu era nici pe departe la fel de interesant ca ticălosul.

Bineînţeles că perspectiva de a fi încuiată într-un turn fără cărţile ei nu i se părea deloc atrăgătoare. Dar monologurile ameninţătoare ale ticălosului despre frumuseţea lui Penelope şi dorinţele lui, forţa cu care el voia să o facă a lui se dovediseră de-a dreptul incitante.

Ce noroc pe ea că Matthew Swift se transformase într-atît încît să semene leit cu ticălosul din imaginaţia lui Daisy!

– Ce dorinţă ţi-ai pus? îl întrebă ea.

– E ceva personal, zîmbi el.

Ea îşi ridică pălăria. Trebuia să scape de prezenţa lui iritantă.

– Eu mă întorc, îi spuse peste umăr. La revedere, domnule Swift. Plimbare plăcută în continuare.

Spre uimirea ei, el o ajunse din cîţiva paşi.

– Te însoţesc.

– Mai bine nu, spuse ea fără să-l privească.

– De ce nu? Doar mergem în aceeaşi direcţie.

– Pentru că mie îmi place să mă plimb în tăcere.

– Voi tăcea, atunci. Mergea în continuare cot la cot cu ea.

Daisy îşi dădu seama că nu avea rost să mai obiecteze, de vreme ce el era atît de hotărît, aşa că strînse din buze. Peisajul era la fel de frumos ca întotdeauna, dar plăcerea de a-l admira i se risipise.

Nu era deloc surprisă că Swift nu-i luase în seamă obiecţiile. Fără îndoială că aşa avea să fie şi căsătoria lor. N-ar fi contat ce-şi dorea ea. Ar fi ignorat-o şi ar fi făcut oricum numai ce voia el.

Probabil că el o crezuse la fel de maleabilă ca atunci cînd era doar un copil. La cît era de arogant, probabil crezuse că ea avea să-i fie recunoscătoare că se gîndise să o ia de soţie. Se întrebă dacă el avea să se mai obosească să o ceară, măcar. Probabil avea să-i arunce un inel în poală şi să-i spună să şi-l pună pe deget.

Îşi continuau plimbarea tăcută, iar Daisy se abţinea să nu o rupă la fugă. Swift avea picioarele atît de lungi că un singur pas de-al lui era cît doi de-ai ei. Daisy se simţi cuprinsă de resentimente.

Plimbarea era simbolică pentru viitorul lor. Oricît de repede ar fi înaintat ea, nu-i putea întrece.

Într-un final se hotărî să rupă tăcerea.

– Tu i-ai dat ideea tatălui meu? explodă ea.

– Ce idee?

– De ce faci pe naivul? Ştii bine la ce mă refer.

– Nu, nu ştiu.

Se părea că el îşi dorea ca jocul să continue.

– Înţelegerea dintre tine şi tata. Te însori cu mine ca să-i moşteneşti compania.

Swift se opri atît de brusc încît în alte circumstanţe ar fi bufnit-o rîsul. Părea să se fi izbit de un perete invizibil. Daisy se opri la rîndul ei şi se întoarse cu faţa spre el, cu mîinile încrucişate la piept.

El părea descumpănit.

– Eu... Îşi drese glasul ca să poată continua. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Nu ştii? spuse Daisy, uimită.

Presupusese deci greşit. Tatăl ei nu-i dezvăluise şi lui Swift planurile lui.

Dacă s-ar fi putut muri de ruşine, Daisy ar fi pierit pe loc.

Foşnetul frunzelor păru mult amplificat de tăcerea care urmă. Deşi îi era imposibil să-i citească gîndurile, Daisy era convinsă că Swift analiza acum rapid toate posibilităţile.

– Tata mi-a spus asta şi părea că totul era aranjat, zise ea. Am crezut că aţi discutat în timpul ultimei lui vizite la New York.

– Nu mi-a spus niciodată aşa ceva. Nici măcar nu mi-a trecut prin minte să mă însor cu tine. Şi n-am ambiţia de a moşteni compania.

– La tine totul se rezumă la ambiţie.

– Asta aşa e, spuse el privind-o îndeaproape. Dar nu trebuie neapărat să mă căsătoresc cu tine ca să-mi asigur viitorul.

– Tata părea convins că ai fi încîntat să-i devii ginere. Şi asta pentru că ţii mult la el.

– Am învăţat multe de le el, veni răspunsul, atît de predictibil.

– Sînt sigură de asta. Ai primit de la el multe lecţii care să-ţi fie de ajutor în lumea afacerilor. Dar niciuna care să-ţi fie de folos în „afacerea" care se numeşte viaţă.

– Văd că dezaprobi felul în care face afaceri tatăl tău.

– Doar faptul că şi-a închinat lor viaţa şi sufletul, ignorîndu-i pe cei care îl iubesc.

– Dar asta ţi-a permis să trăieşti în lux, remarcă el. Inclusiv şansa de a te căsători cu un nobil britanic.

– Nu mi-am dorit niciodată să trăiesc în lux! Am vrut doar o viaţă liniştită.

– Să stai singură într-o bibliotecă şi să citeşti? spuse Swift. Să te plimbi prin grădină? Să te bucuri de compania prietenilor?

– Da!

– Cărţile sînt scumpe. La fel şi casele frumoase, cu grădini. Te-ai gîndit vreodată că cineva trebuie să plătească pentru ca tu să duci o viaţă liniştită?

Daisy tresări. Această întrebare semăna mult cu acuzațiile tatălui ei.

Swift îi surprinse reacția. Expresia i se schimbă. Începu să spună ceva, dar Daisy îl întrerupse:

– Nu e treaba ta să știi cum îmi petrec eu viața sau cine plătește. Și nu-mi pasă de părerile tale. N-ai nici un drept să mi le impui și mie.

– Ba da, dacă viitorul meu e legat de al tău.

– Nu este!

– Ipotetic vorbind.

Oh, cît îi ura Daisy pe cei care se legau de fiecare cuvînt al celuilalt!

– Căsătoria noastră nu va fi decît ipotetică! Tata mi-a dat răgaz pînă în mai să-mi găsesc un soț – și o să-l găsesc!

Swift o privi cu interes.

– Pot chiar să ghicesc ce fel de bărbat îți cauți. Cu părul deschis la culoare, aristocrat, sensibil, mereu bine-dispus și cu mult timp la dispoziție...

– Da, îl întrerupse ea, întrebîndu-se cum reușea el să facă în așa fel, încît acea descriere să pară atît de prostească.

– Mi-am închipuit eu. Suficiența din tonul lui îi puse nervii la încercare. Singurul motiv pentru care o fată care arată ca tine nu și-a găsit un soț timp de trei sezoane este că ai stabilit niște criterii imposibile. Nu te mulțumești decît cu bărbatul perfect. De aceea încearcă tatăl tău să-ți forțeze mîna.

Pentru moment, ea rămase descumpănită de cuvintele lui „care arată ca tine". De parcă ar fi fost

vreo mare frumusețe. Hotărît lucru, le rostise cu sarcasm.

– Nu-mi doresc bărbatul perfect, rosti ea printre dinți. Spre deosebire de sora ei, care putea să înjure cu o fluență remarcabilă, lui Daisy îi era greu să vorbească atunci cînd era nervoasă. Știu prea bine că așa ceva nu există.

– Atunci cum de n-ai reușit să-ți găsești un bărbat? Pînă și sora ta a făcut-o.

– Cum adică „pînă și sora mea"?

– *Mary Lillian, îți dau un milion*. Fraza îi amuzase pe cei din cercurile înalte din Manhattan. De ce crezi că în New York nimeni nu s-a înghesuit, în ciuda dotei imense? Pentru că este coșmarul oricărui bărbat.

Asta a pus capac.

– Sora mea e o bijuterie, iar Westcliff a avut suficient bun-gust să vadă asta. El s-ar fi putut căsători cu oricine, dar a vrut-o pe ea. Să te văd dacă ai curajul să repeți ce mi-ai spus mie în fața contelui! Se răsuci pe călcîie și o porni pe cărare, mergînd cît putea de repede.

Swift o ajunse imediat, mergînd nonșalant, cu mîinile în buzunare.

– Sfîrșitul lui mai, murmură el. Cam scurt timpul. Sînt numai două luni. Cum o să găsești atît de repede un pretendent?

– O să mă așez într-un colț cu o plăcuță de gît, dacă va fi nevoie.

– Îți urez succes, sincer. În nici un caz n-aș vrea să cîștig prin neprezentare, domnișoară Bowman.

– Nu vei cîştiga nicicum! Stai liniştit, nimic pe lumea asta nu mă va face să accept să-ţi fiu soţie! Îmi pare rău de biata femeie care se va alege cu tine – nu-mi imaginez cine ar putea merita un bărbat atît de rece, de îngîmfat...

– Aşteaptă. Tonul lui se îmblînzise. Încerca să fie conciliant. Daisy...

– Nici să nu-mi rosteşti numele!

– Ai dreptate. A fost o impoliteţe. Îmi cer scuze. De fapt voiam să spun că nu e cazul să fim ostili. Sîntem puşi în faţa unui fapt cu consecinţe grave pentru amîndoi. Trebuie să ne purtăm civilizat şi să găsim o soluţie acceptabilă.

– Există o singură soluţie, zise ea. Să-i spui tatălui meu că refuzi categoric să te căsătoreşti cu mine. Promite-mi asta şi o să mă port civilizat.

Swift se opri, obligînd-o pe Daisy să facă la fel. Ea se întoarse spre el, ridicînd o sprînceană, întrebător. Doar nu era o promisiune greu de făcut, dat fiind tot ce-i spusese mai devreme. El o privi însă lung. Deşi rămăsese cu mîinile în buzunare, îi simţea încordarea din corp. De parcă ar fi încercat să audă ceva.

O cercetă rapid din priviri. Strălucirea ciudată din ochii lui o înfioră. O pîndea aşa cum un tigru îşi pîndeşte prada, îşi spuse ea. Îl cercetă la rîndul ei, încercînd disperată să-i citească gîndurile.

– Nu, spuse el cu blîndeţe, de parcă şi-ar fi spus-o doar lui.

Daisy clătină din cap. Buzele i se uscaseră, aşa că trebui să şi le umezească cu vîrful limbii ca să

poată vorbi. O enerva faptul că el îi urmărea orice mişcare.

– Nu, adică nu te însori cu mine? îl întrebă ea.

– Nu, adică nu-ţi promit că n-o să mă însor.

Spunînd asta, o porni înaintea ei, pe alee.

– Încearcă să te chinuie, îi spuse Lillian atunci cînd Daisy îi povesti întreaga întîmplare. Stăteau în salonul de la etaj, împreună cu cele două prietene apropiate, Annabelle Hunt şi Evie, lady St. Vincent. Se cunoscuseră cu doi ani în urmă, patru fete de măritat care, dintr-un motiv sau altul, nu găsiseră un pretendent acceptabil.

În societatea victoriană se considera că femeile, mai superficiale şi cu mai puţină minte, nu puteau lega prietenii de aceeaşi calitate cu bărbaţii. Numai bărbaţii ştiau să fie loiali, numai ei puteau avea relaţii oneste şi de înalt nivel spiritual.

Lui Daisy toate astea i se păreau o prostie. Ea şi celelalte fete rămase nemăritate... ei bine, foste... aveau completă încredere una în cealaltă. Se ajutau, se încurajau, fără vreo urmă de gelozie. Daisy le iubea pe Annabelle şi pe Evie aproape la fel de mult ca şi pe Lillian. Îşi imagina cum, peste ani, aveau să pălăvrăgească despre nepoţi, la un ceai cu biscuiţi.

– Nu pot să cred că domnul Swift nu ştia nimic, continuă Lillian. E un mincinos. S-a înţeles cu tata să-i moştenească compania.

Lillian şi Evie şedeau în fotolii tapisate cu brocart, lîngă fereastră, în timp ce Daisy şi Annabelle

stăteau pe podea, înfăşurate în fustele ample. O fetiţă cu cîrlionţi negri se tîra printre ele, făcînd din cînd în cînd cîte o pauză să scormonească covorul, cu degetele-i minuscule.

Era Isabelle, fetiţa lui Annabelle şi a lui Simon Hunt. Avea zece luni şi cu siguranţă nu mai exista un alt copil într-atît de iubit ca ea.

În ciuda tuturor aşteptărilor, domnul Hunt nu fusese deloc dezamăgit că primul lui născut fusese fată. O adora, nu se ruşina să o ţină în braţe în public şi să o alinte. Erau puţini taţi care mai făceau aşa ceva. Hunt îi spusese chiar lui Annabelle că-şi dorea să mai aibă cîteva fiice, în viitor, pentru că ambiţia lui dintotdeauna fusese să fie iubit de mai multe femei.

Aşa cum era de aşteptat, copilul era foarte frumos – ar fi fost de-a dreptul imposibil ca Annabelle să aibă altceva decît un copil excepţional.

Daisy luă fetiţa în braţe şi o alintă puţin, după care o lăsă din nou pe covor.

– Trebuia să-l auzi, zise ea. Era de o aroganţă incredibilă. Mi-a spus chiar că e vina mea că nu m-am măritat încă. Că mi-am fixat standarde prea înalte. Mi-a ţinut o prelegere despre cît de scumpe sînt cărţile şi modul meu de viaţă.

– Doar n-a îndrăznit! exclamă Lillian, înroşindu-se de furie.

Daisy regretă imediat că-i spusese toate astea. Doctorul îi recomandase lui Lillian să nu se enerveze, mai ales în ultimele luni de sarcină. Cu un an în urmă, ea rămăsese însărcinată, însă

pierduse sarcina. Fusese o pierdere grea pentru ea, ţinînd mai ales cont de constituţia ei robustă.

În ciuda asigurărilor doctorului că nu ea era de vină pentru asta, Lillian fusese melancolică timp de cîteva săptămîni după aceea. Dar cu sprijinul lui Westcliff şi al prietenilor, Lillian şi-a revenit, treptat.

Acum că era din nou însărcinată, era mult mai atentă. Din nefericire pentru ea, nu făcea parte din categoria femeilor care înfloresc în timpul sarcinii. Îi era greaţă în permanenţă şi era adesea prost-dispusă.

– Nu admit aşa ceva! exclamă Lillian. N-o să te măriţi cu Matthew Swift, iar pe tata o să-l ia naiba dacă încearcă să te ia din Anglia!

Daisy puse o mînă pe genunchiul surorii ei, ca să o calmeze. Încercă să-i zîmbească, privind-o în ochi.

– Totul va fi bine, spuse ea. Ne gîndim noi la ceva. Va trebui s-o facem. Fuseseră mult prea apropiate, mulţi ani. În absenţa afecţiunii părinţilor, Lillian şi Daisy se iubiseră şi se sprijiniseră reciproc.

Evie era cea mai puţin vorbăreaţă dintre ele. Se bîlbîia uşor atunci cînd era nervoasă sau foarte emoţionată. Cînd se cunoscuseră, cu doi ani în urmă, Evie se bîlbîia atît de rău, încît era de-a dreptul frustrant să porţi o discuţie cu ea. Dar de cînd nu mai locuia cu abuzivul ei tată şi se căsătorise cu lordul St. Vincent, devenise mai încrezătoare.

– A-ar accepta domnul Swift să-i aleagă altcineva mireasa? Evie își îndepărtă o șuviță de păr roșu care îi alunecase pe frunte. Dacă ceea ce a spus e adevărat, c-că nu are pro-probleme financiare, atunci de ce s-ar căsători cu Daisy?

– Nu e vorba doar de bani, replică Lillian, foindu-se în fotoliu ca să-și găsească o poziție mai confortabilă. Tata l-a transformat pe Swift într-un fel de fiu al lui, de vreme ce nici unul dintre frații noștri nu s-au dovedit a fi cum vrea el.

– Cum vrea el? întrebă Annabelle uimită. Se aplecă să sărute un deget de la piciorul copilului, provocîndu-i un chicotit.

– Devotat companiei, îi explică Lillian. Eficient și lipsit de scrupule. Care să pună interesele companiei mai presus decît orice altceva. E o limbă specială, în care comunică numai ei. Fratele nostru Ransom a încercat să-și găsească un loc în companie, dar tata îl compara mereu cu domnul Swift.

– Iar domnul Swift era mereu în avantaj, spuse Daisy. Bietul Ransom!

– Ceilalți doi frați ai noștri nici nu s-au mai obosit să încerce, zise Lillian.

– C-cum rămîne cu adevăratul tată al domnului Swift? întrebă Evie. Nu-l deranjează?

– Ei bine, asta mi s-a părut mereu curios, îi răspunse Daisy. Domnul Swift provine dintr-o familie de vază din New England. S-au stabilit inițial în Plymouth, iar cîțiva au ajuns în Boston pe la 1700. Puțini dintre descendenții lor au reușit însă să-și păstreze averile. Așa cun zice tata, durează o

întreagă generaţie să faci avere şi doar o secundă să o cheltui. Şi nu-ţi mai rămîne decît numele. Bineînţeles, cînd e vorba de o familie din Old Boston, ceea ce durează la alţii trei generaţii, la ei durează zece, totul e mult mai lent...

– Divaghezi, dragă, o întrerupse Lillian. Întoarce-te la subiect.

– Scuze, zîmbi Daisy. Ei bine, noi credem că e o anume răceală între domnul Swift şi rudele lui, pentru că nu vorbeşte niciodată despre ele. Şi se duce foarte rar în Massachussets, în vizită. Chiar dacă tatăl lui ar avea ceva împotrivă, n-am avea cum să aflăm.

Cele patru femei tăcură cîteva clipe, gînditoare.

– O să-i găsim pe cineva lui Daisy, spuse Evie. Acum, că nu trebuie neapărat să fie primul născut din familie, ne va fi mult mai uşor. Sînt mulţi domni de familie bună, dar care nu au t-titlu nobil.

– Şi domnul Hunt are multe cunoştinţe necăsătorite, zise Annabelle. Ar putea să le facă cunoştinţă.

– Vă mulţumesc, zise Daisy, dar nu-mi place ideea de a mă mărita cu un industriaş fără inimă. N-aş putea fi fericită cu el. Făcu o pauză şi continuă: nu m-am referit la domnul Hunt.

Annabelle rîse.

– Nu i-aş numi pe toţi bărbaţii care au o profesie nişte industriaşi fără inimă. Cîteodată, domnul Hunt poate fi foarte sensibil.

Celelalte o priviră bănuitoare. Nu şi-l puteau imagina astfel pe soţul lui Annabelle, un uriaş cu

trăsături aspre. Domnul Hunt era inteligent şi fermecător, dar părea la fel de tandru ca un elefant îndrăgostit de un ţînţar.

– Te credem pe cuvînt, spuse Lillian. Să revenim... Evie, îl întrebi tu pe lord St. Vincent dacă nu cumva cunoaşte vreun domn potrivit pentru Daisy? Acum, că „potrivit" a devenit un cuvînt mai larg, poate găseşte ceva. Doar are informaţii despre toţi bărbaţii din Anglia care au ceva bani la dispoziţie.

– Îl voi întreba, zise Evie, hotărîtă. Sînt sigură că vom găsi cîţiva candidaţi prezentabili.

Devenit proprietar al exclusivistului club *Jenner's*, club înfiinţat cu mult timp în urmă de tatăl lui Evie, lordul St. Vincent îl adusese rapid la un nivel foarte ridicat, cum nu mai fusese vreodată. St. Vincent conducea clubul cu mare stricteţe, întocmind meticulos dosare despre vieţile personale şi averile fiecărui membru.

– Vă mulţumesc, zise Daisy, sinceră. Mă întreb... crezi că lordul St. Vincent ar putea afla cîte ceva despre trecutul misterios al domnului Rohan? Poate e un lord irlandez sau ceva de genul acesta.

Urmă o scurtă tăcere. Daisy era conştientă de privirile pe care şi le aruncau sora şi prietenele ei. Îi păru imediat rău că-l pomenise pe cel care îl ajuta pe lord să conducă clubul.

Rohan era un tînăr oacheş cu ochi strălucitori. Se văzuseră o singură dată, iar atunci Rohan îi furase un sărut. Trei săruturi, mai exact. Erau pe departe cea mai erotică experienţă din viaţa ei.

Rohan o tratase ca pe o femeie matură şi nu ca sora mai mică a cuiva. Ar fi trebuit să-l pălmuiască, dar de atunci visa neîncetat la el.

– Nu prea cred, draga mea, spuse Evie cu blîndeţe.

Daisy zîmbi larg, ca şi cum ar fi făcut o glumă:

– Bineînţeles că nu! Dar ştii ce imaginaţie am... îmi plac misterele.

– Trebuie să ne concentrăm pe ce este important, Daisy, îi replică Lillian. Gata cu fanteziile, cu poveştile... şi cu Rohan. A fost doar un divertisment.

Impulsul ei iniţial a fost să-i dea un răspuns tăios, aşa cum o făcea ori de cîte ori Lillian făcea pe şefa. Totuşi, în timp ce o privea în ochii de culoarea scorţişoarei, la fel cu ai ei, sesiză o umbră de panică. Se simţi nevoită să o liniştească.

– Ai dreptate, zise, forţîndu-se să-i zîmbească. Nu trebuie să-ţi faci griji. Aş face orice ca să pot rămîne cu tine. M-aş mărita chiar şi cu un bărbat pe care nu-l iubesc.

Urmă o altă tăcere.

– Îţi vom găsi un bărbat pe care să-l poţi iubi, spuse Evie. Şi să sperăm că afecţiunea va fi reciprocă şi va spori în timp. Zîmbi şugubăţ. Cîteodată se mai întîmplă şi-aşa.

CAPITOLUL 3

– Înţelegerea dintre tine şi tata...

Ecoul vocii lui Daisy îi răsună în minte la mult timp după ce se despărţi de ea. Avea de gînd să-l ia pe Thomas Bowman deoparte, cu prima ocazie şi să-l întrebe despre ce naiba era vorba. Dar cum oaspeţii continuau să sosească, probabil că avea să o facă abia pe seară.

Matthew se întreba dacă bătrînul Bowman chiar se gîndise să-l însoare cu Daisy. *Dumnezeule!* De-a lungul anilor, Matthew se gîndise adesea la Daisy, dar niciodată la căsătorie. I se păruse o posibilitate atît de îndepărtată, încît nici nu merita să o ia în calcul. Aşa că nu o sărutase niciodată, nici măcar nu se plimbaseră împreună. Ştia prea bine că urmările aveau să fie dezastruoase.

Secretele trecutului lui îi bîntuiau prezentul şi-i puneau în pericol viitorul. Matthew ştia că falsa identitate pe care şi-o crease putea fi oricînd descoperită. Era nevoie doar de cineva care să pună cîteva lucruri cap la cap... sau de cineva care

să-l recunoască. Daisy merita un soț onest, nu unul care își construise viața din minciuni.

Asta nu-l împiedica însă pe Matthew să n-o dorească. O dorise dintotdeauna cu ardoare. Era dulce, inventivă, excesiv de rezonabilă dar și absurd de romantică. Ochii ei întunecați ascundeau vise nebănuite. Avea momente în care era prea ocupată cu gîndurile ei ca să se mai concentreze la ce făcea. Întîrzia adesea la cină pentru că lectura o absorbise. Rătăcea adesea degetarul sau papucii. Și-i plăcea să privească stelele. O văzuse într-o noapte pe balcon, privind visătoare, cu profilul conturat de cerul înstelat. De-atunci își dorea să o strîngă în brațe și să o acopere cu sărutări.

Matthew și-o imaginase de prea multe ori lîngă el, în pat. Dacă asta avea să se întîmple, avea să fie atît de tandru... ar fi divinizat-o. Ar fi făcut orice ca să-i fie pe plac. Tînjea să-i mîngîie părul, să-i sărute umerii delicați. Să-i adoarmă în brațe. Își dorea toate astea... și mult mai mult.

Îl uimea că nimeni nu-i ghicise sentimentele. Daisy ar fi trebuit să-și dea seama doar din felul în care o privea. Din fericire pentru el, n-o făcuse. Îl tratase ca pe oricare alt angajat al tatălui ei, iar el îi fusese recunoscător pentru asta.

Ceva se schimbase, totuși. Se gîndi la felul în care îl privise Daisy mai devreme. La uimirea ei. Se schimbase într-adevăr atît de mult?

Își îndesă mîinile în buzunare și intră în Stony Creek Manor. Nu dăduse niciodată mare atenție felului în care arăta. Trebuia doar să fie curat și să

se tundă atunci cînd era nevoie. Fusese crescut în stil New England, rigid, fără vanitate, fără să pună preţ pe ceea ce era nou sau la modă.

În ultimii ani însă Thomas Bowman insistase ca Matthew să meargă la croitorul lui din Park Avenue şi să-şi facă din cînd în cînd manichiura, ca un gentleman adevărat. Tot la insistenţele lui, Matthew îşi angajase o bucătăreasă şi o menajeră, ceea ce însemna că în ultima vreme mîncase mult mai bine. Arăta acum mult mai matur. Se întrebă dacă îi plăcuse lui Daisy – şi imediat se forţă să nu se mai gîndească la asta, să nu-i mai pese.

Dar felul în care îl privise azi... ca şi cum îl vedea pentru prima dată...

Nu-l privise aşa în nici una din vizitele lui acasă, pe Fifth Avenue. Îşi aminti ziua în care se cunoscuseră, la o cină privată la care lua parte doar familia.

Sufrageria imensă era scăldată de luminile unui candelabru de cristal, pereţii erau acoperiţi cu un tapet gros, cu motive aurii. Pe un întreg perete erau patru oglinzi mari, mult mai mari decît ce văzuse el pînă atunci.

Erau prezenţi doi dintre băieţi, ambii mult mai solizi decît el. Mercedes şi Thomas Bowman stăteau fiecare la cîte un capăt al mesei. Cele două fete, Lillian şi Daisy erau aşezate una lîngă alta, foarte aproape, cu farfuriile aproape lipite.

Thomas Bowman făcuse conversaţie cu ambele fiice, ignorîndu-le uneori, alteori criticîndu-le aspru.

Fiica cea mare, Lillian, îi răspundea de fiecare dată cu obrăznicie.

Daisy, care avea pe-atunci cincisprezece ani, își privea tatăl cu suspiciune dar și cu amuzament, lucru care părea să-l deranjeze peste măsură. Cu pielea ei albă, ochii de culoarea scorțișoarei și zîmbetul strengar, Daisy Bowman părea coborîtă dintr-o pădure fermecată, plină de creaturi mitice.

Își dăduse imediat seama că orice conversație la care lua și Daisy parte putea să aibă turnuri neașteptate. Se amuzase discret cînd Thomas Bowman o pedepsise aspru pe Daisy, de față cu toată lumea, pentru ultima ei ispravă. În ultimul timp, casa Bowman se umpluse de șoareci, iar în curse nu se prindea nici unul.

Unul dintre servitori îi spusese că Daisy se strecura noaptea prin toată casa și închidea cursele, ca șoarecii să nu fie uciși.

– E adevărat, fiica mea? mormăise Bowman, fixînd-o cu privirea.

– E posibil, încuviințase ea. Dar mai există o explicație.

– Care?

– Cred că adăpostim cei mai inteligenți șoareci din New York!

Din clipa aceea, Matthew n-a mai ratat nici o invitație din partea lui Bowman, nu numai pentru că astfel îi făcea o plăcere lui Bowman, cît și pentru șansa de a o revedea pe Daisy. O privea pe furiș, conștient că nu putea exista nimic între ei, iar toate momentele petrecute cu ea, în care ea era de o

politeţe rece, erau pentru el adevărate momente de fericire.

Lăsînd deoparte aceste gînduri, Matthew înaintă în casă. Nu mai călătorise pînă acum în străinătate, dar exact aşa îşi imaginase Anglia, cu grădini îngrijite, avînd în fundal dealuri verzi, cu sate rustice şi domenii grandioase.

Casa şi mobila erau vechi, uşor roase pe la colţuri, dar aveai impresia că în orice colţ se află cîte o statuetă nepreţuită sau un tablou prezentat în cine ştie ce carte de istorie a artei. Iarna cam trăgea curentul, dar totul se rezolvase cu o mulţime de covoare şi draperii groase.

Cînd Thomas Bowman – sau mai degrabă secretara lui – îi scrisese că îi solicita să supravegheze deschiderea unei filiale în Anglia, primul lui impuls fusese să refuze. Îşi dorea o nouă provocare, noi responsabilităţi. Dar să fie aproape de Daisy era prea mult. Prezenţa ei era ca o promisiune de nesfîrşite dorinţe neîmpărtăşite.

În ultimele rînduri ale scrisorii, în care i se povestea pe scurt despre membrii familiei, ceva îi atrăsese atenţia lui Matthew.

– *Există motive să credem,* scrisese secretara, *că cea mai mică dintre fete nu a avut succes în a-şi găsi un soţ acceptabil. De acea domnul Bowman a hotărît să se întoarcă cu toţii la New York dacă nu se logodeşte pînă la sfîrşitul primăverii...*

Asta îl descumpănise pe Matthew. Dacă Daisy se întorcea la New York, el putea rămîne exilat în Anglia. Avea să accepte postul din Bristol şi să

aştepte să vadă dacă Daisy reuşea să-şi găsească un soţ. Dacă da, avea să-şi găsească rapid un înlocuitor şi să se întoarcă la New York.

Totul era bine, atîta timp cît erau despărţiţi de un ocean.

Trecînd prin holul principal, Matthew îl văzu pe lordul Westcliff. Era însoţit de un bărbat masiv, cu părul negru, care aducea cu un pirat, în ciuda hainelor elegante. Trebuia să fie Simon Hunt, partenerul de afaceri al lui Westcliff şi cel mai bun prieten al său. Hunt avusese un imens succes financiar, deşi era fiul unui măcelar, fără vreo legătură de sînge cu aristocraţia.

– Domnule Swift, i se adresă Westcliff. Mi se pare că te-ai întors cam repede din plimbare. Nu ţi-au fost pe plac peisajele?

– Sînt încîntătoare, domnule, îi răspunse Matthew. M-am întors pentru că m-am întîlnit întîmplător cu domnişoara Bowman.

– Ah, rosti Westcliff, impasibil. Fără îndoială că a fost surprinsă.

Şi nu în mod plăcut, era subtextul. Matthew îi înfruntă privirea fără să clipească.

– Cred că am putea spune că a fost doar una dintre surprizele recente, răspunse Matthew, încercînd să afle dacă Westcliff era la curent cu posibila lor căsătorie aranjată.

Lordul ridică din sprîncene abia perceptibil, ca şi cum remarca i se păruse interesantă, dar nedemnă să primească un răspuns.

– *La naiba*, îşi zise Matthew, admirativ.

Westcliff se întoarse spre bărbatul de lîngă el.

– Hunt, aş vrea să ţi-l prezint pe Matthew Swift, americanul despre care ţi-am vorbit ieri. Swift, el este Simon Hunt.

Dădură mîna. Hunt era cu cinci-zece ani mai mare decît Matthew şi părea un adversar de temut. Era aspru, încrezător, rezistent la tensiuni, dar şi la pretenţiile afectate ale celor din aristocraţie.

– Am aflat de succesul pe care l-ai avut cu *Consolidated Locomotive Works,* îi zise Matthew lui Hunt. La New York există un mare interes pentru fuziunea unei firme engleze renumită pentru meşteşugarii ei cu una americană, tehnologizată.

Hunt zîmbi sardonic.

– Oricît aş vrea eu să-mi arog toate meritele, modestia mă forţează să recunosc că Westcliff a avut şi el o contribuţie. El şi cumnatul lui îmi sînt parteneri.

– O combinaţie de succes, din cîte se vede.

– E talentat. Se pricepe să flateze. Îl angajăm? îl întrebă Hunt pe Westcliff.

Westcliff zîmbi, amuzat.

– Mă tem că socrul meu ar avea ceva de obiectat. Are nevoie de talentele lui să construiască o fabrică şi să deschidă o reprezentanţă în Bristol.

Matthew se hotărî să abată discuţia într-o altă direcţie.

– Am auzit de ultimele discuţii din Parlament despre naţionalizarea căilor ferate, spuse către Westcliff. M-ar interesa părerea ta .

– Dumnezeule, nu-l provoca! zise Hunt.

– Ultimul lucru de care am avea nevoie este ca guvernul să preia controlul asupra industriei. Dumnezeu să ne ferească de intervenţia politicienilor! Guvernul ar administra căile ferate la fel de prost ca şi toate celelalte. Iar monopolul ar elimina concurenţa. De aici tarife mai mari, ca să nu mai pomenesc de...

– De faptul că nici unul dintre noi nu este de acord ca guvernul să ne reducă profitul, în viitor.

Westcliff îl privi aspru.

– Eu mă gîndeam la interesul societăţii, în ansamblu.

– Ce potrivească: în acest caz, interesul general coincide cu al tău.

Matthew se forţă să nu zîmbească.

– După cum vezi, domnul Hunt nu ratează nici o ocazie să nu mă ironizeze, spuse Westcliff.

– Ridiculizez pe toată lumea, răspunse Hunt. Tu erai doar ţinta cea mai apropiată.

Westcliff se întoarse spre Matthew şi spuse:

– Noi mergem pe terasa din spate, la o ţigară. Vii şi tu?

Matthew clătină din cap.

– Nu fumez.

– Nici eu, zise Westcliff. Mai fumam cîte un trabuc, cînd şi cînd, dar mirosul îi face rău soţiei mele.

Lui Matthew îi trebuiră cîteva momente să-şi dea seama cine era soţia lui. Lillian Bowman. Ce ciudat! Furioasa, certăreaţa Lillian era acum Lady Westcliff.

– Noi mai stăm de vorbă cît fumează Hunt, îi spuse Westcliff. Haide, vino.

„Invitaţia" nu părea să admită un refuz, dar Matthew încercă, totuşi.

– Mulţumesc, dar ar trebui să discut ceva urgent cu...

– Cu domnul Bowman, bănuiesc.

La naiba, îşi spuse Matthew. *Ştie*. Îşi dădea seama din privirea lui Westcliff. Era la curent cu intenţia acestuia de a-l însura cu Daisy... şi avea şi propria opinie, ceea ce nu era deloc surprinzător.

– Vei discuta mai întîi cu mine, continuă el.

Matthew privi spre Simon Hunt, în ai cărui ochi nu reuşi să citească nimic.

– Sînt sigur că pe domnul Hunt l-ar plictisi o discuţie despre treburile personale ale cuiva...

– Nicidecum! zise Hunt. Îmi place să fiu la curent cu treburile altora. Mai ales cu cele personale.

Cei trei se îndreptară spre terasa care dădea spre o grădină imensă, brăzdată de alei din pietriş şi mărginite cu gard viu, atent tuns. În depărtare se vedea o veche livadă de peri. Aerul care venea dinspre grădină purta parfumul florilor, iar din cînd în cînd se auzea ropotul făcut de un rîu învolburat.

Matthew se aşeză, încercînd să pară cît mai relaxat. Împreună cu Westcliff îl privi pe Hunt cum tăia capătul trabucului cu un briceag. Matthew rămase tăcut, aşteptîndu-l pe Westcliff să înceapă.

– De cînd ştii de planul lui Bowman în ceea ce vă priveşte pe tine şi pe Daisy? zise Westcliff, abrupt.

Îi răspunse fără ezitare:

– De vreo oră şi cincisprezece minute.

– Deci n-a fost ideea ta?

– Nicidecum, îl asigură Matthew.

– Ai avea multe de cîştigat în urma acestui aranjament.

– Dacă am şi eu vreun talent pe lumea asta, este acela de a face bani, zise Matthew, prozaic. Nu trebuie să mă însor ca să-i obţin.

– Mă bucur să aud asta. Mai am o întrebare, dar mai întîi aş vrea să-mi clarific poziţia. Ţin mult la cumnata mea şi mă consider protectorul ei. Îi cunoşti bine pe toţi membrii familiei Bowman, ştii cît sînt de apropiate cele două surori. Dacă Daisy este nefericită, soţia mea suferă, iar eu nu voi permite asta.

– Am înţeles, spuse Matthew, sec. Ce ironie, să i se pună în vedere să stea departe de ea, cînd el îşi propusese să facă orice pentru a evita căsătoria lor. Era tentat să-i spună lui Westcliff să se ducă naibii. Îşi ţinu însă gura şi rămase neclintit.

– Daisy este o fată aparte, continuă Westcliff. E o romantică. Dacă va fi obligată să accepte o căsătorie lipsită de dragoste, va fi distrusă. Merită un soţ care să o preţuiască pentru ceea ce este şi care să o apere de realităţile crude. Un soţ care să-i permită să viseze.

Era surprinzător să audă asemenea cuvinte din gura lui Westcliff, cunoscut drept un bărbat pragmatic şi foarte echilibrat.

– Care era întrebarea, domnule?

– Îmi dai cuvîntul tău că nu te însori cu cumnata mea?

Matthew îi susţinu privirea. Poate că nu era tocmai înţelept să te pui cu cineva ca Westcliff, care nu era obişnuit să fie contrazis. Dar Matthew petrecuse mulţi ani lîngă Thomas Bowman şi îl înfruntase, cu toate accesele lui de furie, în timp ce toţi ceilalţi fugiseră din calea lui.

Deşi Bowman era necruţător şi sarcastic, ştia să-i respecte pe cei care îi rămîneau alături. Drept pentru care lui Matthew îi revenise sarcina de a fi aducătorul de veşti rele, pe care toţi ceilalţi se temeau să i le spună.

Aşa se antrenase Matthew şi de aceea încercarea lui Westcliff de a-l domina nu avu nici un efect.

– Mă tem că nu, domnule, îi răspunse Matthew, politicos.

Lui Simon Hunt îi căzu trabucul din mînă.

– Deci nu-mi dai cuvîntul tău? îl întrebă din nou Westcliff, neîncrezător.

– Nu. Matthew se aplecă, luă trabucul şi i-l întinse lui Hunt, care încerca să-l prevină din priviri.

– Şi de ce nu? Nu vrei să-ţi pierzi poziţia în compania lui Bowman?

– El nu-şi poate permite să mă piardă acum, zîmbi Matthew, încercînd să nu pară arogant. Ştiu mai multe despre producţie, administraţie şi marketing decît oricine altcineva din companie. Şi i-am cîştigat încrederea bătrînului. Aşa că nu mă va concedia, chiar dacă refuz să mă însor cu fiica lui.

– Atunci îţi va fi foarte uşor, zise contele. Dă-mi cuvîntul tău, Swift. *Acum.*

Un altul ar fi fost intimidat de tonul lui autoritar.

– M-aş putea gîndi, rosti Matthew, sec, dacă mi s-ar oferi un stimulent. De exemplu, dacă mi-ai promite postul de conducere al întregii divizii şi mi l-ai garanta, să zicem.... trei ani.

Westcliff îl privi cu neîncredere.

Simon Hunt rupse tăcerea apăsătoare care se lăsase, izbucnind în rîs:

– E tare! Ascultă-mă pe mine, Westcliff, trebuie să-l angajăm la *Consolidated.*

– Am şi un preţ pe măsură, spuse Matthew, provocîndu-i lui Hunt un alt hohot de rîs.

Chiar şi Westcliff zîmbea.

– La naiba, murmură. Nu-ţi fac nici o ofertă, încă. Trebuie să mă conving că eşti omul potrivit acolo.

– Se pare că sîntem într-un impas, zise Matthew. Deocamdată.

Se priviră, înţelegîndu-se să reia discuţia mai tîrziu. Matthew era curios, dar totodată ştia că mai multe nu putea afla, pentru moment. Măcar le dăduse de înţeles că nu putea fi intimidat uşor. Şi că avea mai multe alternative.

Mai ales că... nu-şi putea da cuvîntul în privinţa unei înţelegeri între el şi Bowman... care nici nu exista.

CAPITOLUL 4

– Ce nume mai e şi ăsta, Daisy? spuse Bowman ceva mai tîrziu, păşind în sus şi-n jos în camera de primire de lîngă dormitorul său. Se înţelesese cu Matthew să se vadă acolo după cină, în timp ce ceilalţi oaspeţi rămăseseră jos. E un nume frivol. *Dă-i un nume cum trebuie, un nume practic*, i-am spus soţiei mele. Jane sau Constance sau aşa ceva. În loc de asta, ea a ales Marguerite... un nume *franţuzesc*, auzi!... după o verişoară din partea mamei ei. Şi totul s-a înrăutăţit cînd Lillian, care avea pe atunci doar patru ani, a aflat că Marguerite era numele unei flori neînsemnate. De-atunci Lillian i-a spus Daisy Margareta, şi aşa a rămas.

În timp ce Bowman tuna şi fulgera, Matthew se gîndea că numele i se potrivea perfect. Chiar era asemenea unei flori delicate şi totuşi rezistente, cu petale albe. Era rezistentă pentru că rămăsese neschimbată, în ciuda familiei ei.

– Va trebui bineînţeles să „îndulcesc" oferta, spuse Thomas Bowman. Te cunosc suficient de

bine ca să știu că ți-ai alege un alt gen de femeie, una cu simț practic, nu o visătoare ca Daisy. De aceea...

– Nu e nevoie să plusați, îl întrerupse Matthew. Daisy este... este – *frumoasă, fermecătoare* – acceptabilă. Căsătoria cu o femeie ca domnișoara Bowman ar trebui să fie o răsplată în sine.

– Bine, mormăi Bowman, fără să-l creadă întrutotul. Ai răspuns ca un gentleman. Aș vrea totuși să te recompensez sub forma unei dote generoase, a unor acțiuni la companie și așa mai departe. Vei fi foarte mulțumit, te asigur. Cît privește aranjamentele pentru nuntă...

– N-am spus că accept, îl întrerupse Matthew.

Bowman se opri în loc și-l privi întrebător.

– Pentru început, continuă prevăzător Matthew, este posibil ca domnișoara Bowman să-și găsească un pretendent în următoarele două luni.

– Nici unul nu va fi de calibrul tău, zise Bowman.

Matthew îi replică, ușor amuzat.

– Mulțumesc. Nu cred însă că domnișoara Bowman vă împărtășește opinia.

Bătrînul făcu un gest de lehamite.

– Bah. Femeile sînt la fel de schimbătoare ca și vremea în Anglia. O poți convinge să te placă. Trimite-i flori, fă-i complimente... și mai bine, dă-i cîteva citate din afurisitele alea de cărți cu poezii pe care le citește. O femeie poate fi sedusă foarte ușor, Swift. Nu trebuie decît să...

– Domnule Bowman, îl întrerupse Matthew ușor alarmat. Dumnezeule, atît mai lipsea, să primească

lecţii de tehnici de seducţie de la patronul lui. Cred că mă descurc şi fără sfaturi. Nu e asta problema.

– Dar care?... Ah. Bowman îi zîmbi cu subînţeles. Am priceput.

– Ce anume? îl întrebă Matthew.

– Te temi de reacţia mea dacă vei decide, mai tîrziu, că fata mea nu este potrivită dorinţelor tale. Atîta timp cît vei fi discret, nu vei auzi de la mine nici un cuvînt.

Matthew oftă şi se frecă la ochi. Se simţea obosit, dintr-o dată. Se întîmplaseră prea multe de cînd vasul lui ancorase la Bristol.

– Vreţi să spuneţi că o să vă prefaceţi că nu ştiţi nimic, dacă eu îmi voi înşela soţia? Era mai degrabă o afirmaţie decît o întrebare.

– Noi, bărbaţii, sîntem supuşi tentaţiilor. Uneori mai călcăm strîmb. Aşa se face, de cînd lumea.

– Eu nu fac asta, zise Matthew sec. Eu îmi respect cuvîntul, atît în afaceri cît şi în viaţa personală, iar cînd îi promit unei femei că-i voi fi credincios, îmi respect promisiunea. Indiferent de tentaţii.

Bowman mustăci, amuzat.

– Eşti încă foarte tînăr. Ai voie să ai scrupule.

– Iar cei mai în vîrstă nu? îl necăji uşor Matthew.

– Unele te costă cît nu fac. Dar vei descoperi şi tu toate astea, într-o zi.

– Sper să nu. Matthew se cufundă într-un fotoliu, cu faţa în mîini.

După cîteva clipe, Bowman continuă:

– Ar fi chiar atît de groaznic să o iei pe Daisy de soţie? Tot va trebui să te însori cîndva. Iar ea nu vine cu mîna goală. Compania, de exemplu. O vei conduce tu, cînd eu nu voi mai fi.

– Oricum o să ne îngropi pe toţi, murmură Matthew.

Bowman rîse.

– Vreau ca ţie să-ţi revină compania, insistă el. Era pentru prima oară cînd discutau atît de franc despre acest subiect. Îmi semeni mai mult decît oricare dintre fiii mei. Compania va fi mai bine condusă de către tine decît de către oricine altcineva. Ai un dar... ai abilitatea de a intra într-o cameră şi de a-i lua pe toţi pe sus... nu ţi-e teamă de nimeni şi toţi o ştiu şi te stimează pentru asta. Căsătoreşte-te cu fiica mea, Swift, şi construieşte-mi fabrica, aici. Cînd te vei întoarce, îţi voi pune New York-ul la picioare.

– Ai putea include şi Long Island? Nu e chiar atît de mare.

Bowman îi ignoră întrebarea sarcastică.

– Am pentru tine ambiţii care nu mai ţin de companie. Am legături cu oameni influenţi care te-au remarcat. Te voi ajuta să obţii orice-ţi doreşti... tot ce-ţi poate trece prin minte. Iar preţul nu este prea mare. Însoară-te cu Daisy şi dăruieşte-mi cîţiva nepoţi. E tot ce-ţi cer.

– Asta e tot, repetă Matthew, năucit.

Cînd Matthew începuse să lucreze pentru Bowman, în urmă cu zece ani, nu se aşteptase ca acesta să-i devină ca un al doilea tată. Bowman

era ca un butoi plin cu exploziv, scund, rotofei, iute la mînie. Ştiai cînd urma una din tiradele lui doar uitîndu-te la chelia lui, care devenea stacojie. Avea o mare uşurinţă în a lucra cu cifre, iar cînd avea de-a face cu oamenii, era abil şi calculat. Era şi generos cu cei care îi făceau pe plac şi ştia să-şi onoreze promisiunile şi obligaţiile.

Matthew învăţase multe de la el. Cum să profite de slăbiciunea adversarului, cînd să insiste şi cînd să se retragă... mai învăţase că în afaceri era bine să-ţi dezlănţui agresivitatea, atîta timp cît nu depăşeşti limitele. Oamenii de afaceri din New York – cei adevăraţi, nu diletanţii – nu te respectau dacă nu dădeai dovadă de o oarecare insolenţă.

În acelaşi timp, Matthew învăţase să-şi domolească impulsurile, să fie diplomat, după ce înţelesese că a cîştiga o confruntare nu înseamnă neapărat să iasă ca tine. Nu-i era uşor să fie fermecător dată fiind natura sa, dar învăţase şi asta, pentru că era un instrument necesar.

Thomas Bowman îl călăuzise pas cu pas, îndrumîndu-l atunci cînd nu era sigur de succes. Matthew îi era recunoscător pentru asta. Şi-l plăcea sincer pe Bowman, în ciuda defectelor lui. Pentru că avea dreptate: chiar semănau.

Cum de reuşise Bowman să aibă o fiică ca Daisy, era unul din marile mistere ale lumii.

– Am nevoie de un timp de gîndire, spuse Matthew.

– La ce să te mai gîndeşti? protestă Bowman. Doar ţi-am spus deja... se opri văzînd expresia lui

Matthew. Bine, bine. Nu trebuie să-mi dai pe loc răspunsul. Discutăm altădată.

– Ai vorbit cu domnul Swift? îl întrebă Lillian pe Marcus, care intra în dormitor. Aţipise de cîteva ori încercînd să-l aştepte, iar acum se foia în pat, căutîndu-şi o poziţie confortabilă.

– Da, am vorbit, îi răspunse Marcus, dezbrăcîndu-şi haina. O lăsă pe braţul unui fotoliu stil Ludovic al XIV-lea.

– Am avut dreptate, nu-i aşa? E un om îngrozitor. Detestabil. Spune-mi ce ţi-a zis.

Marcus rămăsese cu privirea aţintită spre soţia lui, atît de frumoasă cu părul despletit şi cu ochii pe jumătate închişi, luptîndu-se să rămînă trează.

– Nu încă, murmură el, aşezîndu-se pe pat. Acum vreau să te privesc.

Ea îi zîmbi şi-şi trecu mîna prin păr.

– Dar arăt îngrozitor.

– Nu-i adevărat. Eşti frumoasă. Îşi trecu palmele peste rotunjimile trupului ei. Ce-aş putea face pentru tine? îi şopti.

– Oricine mă priveşte ar zice că ai făcut destul, pentru moment. Îl înlănţui cu braţele şi-i sprijini capul de pieptul ei. Westcliff, îi şopti ea în păr, n-aş fi putut purta copilul altcuiva.

– E bine de ştiut.

– Mă simt atît de mare... e al naibii de incomod. E rău dacă spun că nu-mi place să fiu însărcinată?

– Bineînţeles că nu, murmură Marcus, cu faţa îngropată în decolteul ei. Nici mie nu-mi place.

Ea zîmbi şi îi dădu drumul din îmbrăţişare. Se aşeză confortabil între perne.

– Vreau să ştiu ce ţi-a zis domnul Swift, sperietoarea ambulantă de ciori.

– Nu l-aş numi chiar sperietoare. Se pare că s-a mai schimbat de cînd nu l-ai mai văzut.

– Hmm. Lillian era neplăcut surprinsă. Este însă la fel de neatrăgător.

– Nu am suficientă competenţă să judec asta, dat fiind că frumuseţea masculină nu m-a preocupat niciodată. Dar nu cred că cineva ar putea spune despre el că nu e atrăgător.

– Aşa zici tu?

– Aşa cred că ar spune lumea.

Lillian îi întinse o palmă în faţa ochilor:

– Cîte degete am ridicat?

– Trei, răspunse Marcus, amuzat Ce vrei să faci, iubita mea?

– Îţi verificam vederea. Cred că a cam început să te lase. Uite, urmăreşte-mi degetul...

– De ce nu-l urmăreşti tu pe al meu? o întrebă el, ridicîndu-i cămaşa de noapte.

Ea îi prinse mîna şi-l privi în ochi.

– Marcus, fii serios. E în joc viitorul lui Daisy!

Marcus se trase înapoi.

– Foarte bine.

– Povesteşte-mi ce v-aţi spus.

– L-am informat scurt pe domnul Swift că nu voi permite nimănui să o facă nefericită pe Daisy. Şi i-am cerut să-mi dea cuvîntul lui că nu se va căsători cu ea.

– Îţi mulţumesc, Doamne! oftă uşurată Lillian.

– M-a refuzat.

– Ce-a făcut? Nimeni nu îndrăzneşte să te refuze pe tine.

– Se pare că domnul Swift nu ştia asta.

– Ai de gînd să faci ceva, Marcus, nu-i aşa? Nu vei permite ca Daisy să fie măritată cu forţa cu Swift.

– Linişteşte-te, draga mea. Daisy nu va fi obligată să se mărite împotriva voinţei ei. Totuşi... ezită Marcus, întrebîndu-se dacă era bine să-i spună adevărul pînă la capăt. Părerea mea despre Matthew Swift e diferită de a ta.

– Părerea mea contează. Îl cunosc mai demult.

– L-ai cunoscut cu ani în urmă. Oamenii se mai schimbă, Lillian. Cred că mare parte din ce ne-a spus tatăl tău despre el e adevărată.

– *Et tu*, Marcus?

Îi zîmbi şi se băgă sub pilotă. Îi găsi un picior, îl trase spre el şi începu s-o mîngîie cu vîrfurile degetelor. Ea oftă şi se cuibări mai bine între perne.

Marcus se gîndea la tot ce aflase pînă atunci despre Swift. Era un tînăr inteligent, abil şi manierat. Genul de om care gîndeşte înainte de a deschide gura. Marcus se simţise mereu în largul lui în compania acestui gen de oameni.

La prima vedere, el şi Daisy nu erau o pereche potrivită. Dar Marcus nu era întru totul de acord cu Lillian, care era de părere că Daisy trebuia să se mărite cu un bărbat la fel de romantic şi de sensibil

ca ea. O astfel de uniune nu ar fi avut echilibru. La urma urmei, fiecărei nave îi trebuie o ancoră.

– Trebuie s-o trimitem pe Daisy la Londra, cît mai repede, zise Lillian. Este vîrf de sezon şi ea stă îngropată aici, în Hampshire, departe de baluri şi serate.

– Ea a ales să vină, îi aminti Marcus, căutîndu-i celălalt picior. Nu şi-ar ierta-o niciodată dacă ar rata naşterea copilului nostru.

– Lasă asta. Mai bine ratează naşterea şi cunoaşte un tînăr acceptabil. Timpul trece, se va mărita cu Matthew Swift, va pleca cu el la New York şi n-o voi mai revedea niciodată...

– M-am gîndit şi la asta, spuse Marcus. Tocmai de aceea am invitat cîţiva tineri la Stony Cross Park, la vînătoare.

– Ai făcut tu asta?

– Am făcut o listă împreună cu St. Vincent şi am analizat calităţile fiecărui candidat. Am ales doisprezece. Oricare dintre ei ar fi potrivit pentru sora ta.

– Oh, Marcus, eşti cel mai deştept şi mai minunat...

El n-o lăsă să continue cu laudele, amintindu-şi de lista făcută.

– St. Vincent e tare cusurgiu, să ştii. Dacă era femeie, nici un bărbat nu ar fi fost suficient de bun.

– Nici nu există aşa ceva. De aceea noi femeile spunem: „Ţinteşte sus şi mulţumeşte-te cu ce-ai găsit".

– Aşa ai făcut şi tu? se îmbufnă el.

Ea zîmbi.

– Nu, domnul meu. Eu am ţintit sus şi am primit ceea ce nici nu aş fi putut spera.

Soarele nici nu răsărise cînd un grup de oaspeţi care doreau să pescuiască păstrăvi luaseră deja micul dejun pe terasa din spate şi plecaseră, îmbrăcaţi cu toţii în costume din tweed. Slujitori somnoroşi îi urmau, ducînd undiţe, coşuri şi cutii din lemn pline cu momeli şi ustensile. Aveau să lipsească aproape toată dimineaţa, aşa că doamnele îşi puteau continua somnul.

Toate doamnele, cu excepţia lui Daisy. Adora să pescuiască, dar ştia că avea nevoie de permisiunea domnilor pentru a fi acceptată în grup. În trecut se ducea la pescuit însoţită doar de sora ei, dar acum acest lucru era imposibil.

Daisy se străduise să le convingă pe Evie şi Annabelle să vină cu ea la lacul artificial pe care Westcliff îl aproviziona cu păstrăvi, dar nici una nu se arătase entuziasmată.

– O să vă distraţi de minune! le spusese Daisy. Vă învăţ eu să pescuiţi – e chiar uşor. Nu-mi spuneţi că preferaţi să rămîneţi în casă într-o dimineaţă atît de frumoasă de primăvară!

Se dovedi însă că lui Annabelle îi surîdea ideea de a dormi pînă tîrziu. Şi pentru că soţul lui Evie se hotărîse să nu mai meargă la pescuit, Evie rămase cu el, în pat.

– Te-ai fi distrat mult mai bine la pescuit, cu mine, îi spusese Daisy.

– Nu cred, răspunsese Evie, hotărîtă.

Supărată şi simţindu-se cumva abandonată, Daisy luă micul dejun de una singură şi o porni apoi către lac, cu undiţa preferată, cea cu vîrful din os de balenă.

Era o dimineaţă superbă. Înflorise salvia. Daisy străbătu o pajişte plină de piciorul-cocoşului şi de coada şoricelului. Ocoli un dud şi atunci observă pe malul lacului doi băieţi. Între ei era ceva... un animal sau o pasăre. Să fi fost o gîscă? Creatura protesta şi bătea violent din aripi.

– Hei, ce faceţi acolo? le strigă Daisy.

Văzînd că au fost descoperiţi, băieţii o rupseră la fugă.

Daisy se apropie de pasăre. Era o gîscă domestică uriaşă, cu pene gri şi ciocul portocaliu aprins.

– Biata de tine! zise Daisy văzînd-o că avea un picior legat. Dar cînd se apropie mai mult, gîsca o atacă, fiind oprită de legătura de la picior. Daisy lăsă jos undiţa, spunînd: Vreau doar să te ajut. Dar cu atitudinea asta... Încearcă să te linişteşti. Se apropie încă puţin şi văzu care era cauza problemei. Of, Doamne! Neisprăviţii ăia mici te puneau să pescuieşti în locul lor, aşa-i?

Gîsca dădu din cap, încuviinţînd parcă.

De picior era înfăşurată guta, care avea la celălalt capăt o lingură de tablă găurită şi un ac. Dacă nu i-ar fi fost milă de biata gîscă, Daisy ar fi izbucnit în rîs.

Era ingenios. Gîsca era lăsată să înoate pe lac, iar lingura avea să strălucească, pe post de

momeală. Dacă vreun păstrăv ar fi fost atras de ea, s-ar fi agățat în ac, iar gîsca l-ar fi adus la mal. Guta se agățase însă de niște rugi, transformînd pasărea în prizonieră.

Daisy îi vorbi cu blîndețe și se mișcă cu grijă pînă la ea. Pasărea rămase nemișcată, țintuind-o cu un ochi negru, strălucitor.

– Așa, bravo. Apucă guta. Doamne, cît ești de mare! Ai răbdare pînă... au! Gîsca o lovise cu ciocul în braț.

Daisy se trase înapoi. Locul începea să i se învinețească. Se răsti la ea:

– Creatură nerecunoscătoare! Ar trebui să te las așa și să plec.

Își freca locul dureros și se întreba dacă ar fi putut folosi undița ca să descîlcească guta... dar asta tot nu rezolva problema: cum să desprindă lingura de pe piciorul gîștei? Trebuia să se întoarcă și să cheme ajutoare.

Se aplecă să ridice undița cînd auzi un zgomot. Apoi pe cineva care fluiera un cîntec cunoscut. Daisy se opri să asculte, amintindu-și melodia. Era un cîntec la modă la New York, chiar în anul plecării ei. *Sfîrșitul unei zile perfecte*.

Cineva se îndrepta spre ea dinspre rîu. Un bărbat cu hainele pline de apă, cărînd un coș cu pești. Purta o haină sport din tweed care, udă fiind, îi punea în valoare trupul suplu. Pulsul i se acceleră. Îl recunoscuse.

Văzînd-o, bărbatul se opri din fluierat. Ochii lui erau de un albastru mai intens decît cel al apei sau

al cerului, puşi în evidenţă de chipul bronzat. Îşi scoase politicos pălăria în faţa ei. O clipă, razele soarelui se jucară cu şuviţele părului lui negru.

– La naiba, îşi zise Daisy. Nu numai pentru că era ultima persoană pe care dorea să o vadă, dar şi pentru că era nevoită să recunoască: Matthew arăta senzaţional. N-ar fi vrut să-l găsească atît de atrăgător. Nici să fie atît de curioasă în ceea ce-l privea. Era dornică să-i invadeze viaţa privată, să-i descopere secretele, plăcerile, temerile. Dar de ce nu i păruse interesant pînă acum? Fusese probabil imatură. Poate că nu el era cel care se schimbase, ci ea.

Swift se apropie cu grijă de ea.

– Domnişoară Bowman.

– Bună dimineaţa, domnule Swift. De ce nu eşti la lac, cu ceilalţi?

– Coşul meu e deja plin. Iar dacă continuam aşa, le-aş fi stricat plăcerea celorlalţi.

– Cît eşti de modest! Dar unde ţi-e undiţa?

– Mi-a luat-o Westcliff.

– De ce?

Matthew aşeză coşul jos şi-şi puse pălăria pe cap.

– Am adus-o din America. E din nuc american, are vîrful flexibil, din frasin de Kentucky, iar mulineta se acţionează cu un mîner-pîrghie.

– Mulinetele nu funcţionează, spuse Daisy.

– Mulinetele britanice, o corectă Swift. Le-am mai îmbunătăţit, în State. Cînd m-a văzut Westcliff,

aproape că mi-a smuls-o din mînă. Acum pescuieşte cu ea.

Ştiindu-l pasionat de tehnologie pe cumnatul ei, Daisy zîmbi. Îi simţea privirea lui Swift şi deşi nu voia să-l privească la rîndul ei, se surprinse făcînd-o.

Era greu să nu şi-l amintească mereu pe tînărul odios pe care-l cunoscuse cîndva şi să nu-l compare cu bărbatul bine-făcut de acum. Era ca un bănuţ nou din cupru, strălucitor, perfect. În lumina dimineţii, genele lungi îi adumbreau ochii. Ar fi vrut să-l atingă, să-l mîngîie pe obraz, să-l facă să zîmbească, să-i urmărească conturul buzele cu vîrful degetelor.

Tăcerea se prelungea. Pînă ce se auzi din nou gîsca.

Swift privi pasărea imensă.

– Văd că nu eşti singură.

Daisy îi explică ce făceau băieţii, iar el zîmbi:

– Deştepţi, puştii.

Lui Daisy nu i păru o remarcă plină de compasiune.

– Vreau să ajut pasărea, dar ori de cîte ori mă apropii, mă ciupeşte. Dacă ar fi fost domestică, poate ar fi fost ceva mai receptivă.

– Gîştele sălbatice nu sînt recunoscute pentru temperamentul lor blînd, îi spuse Swift. Mai ales masculii. Probabil încearcă să-ţi arate cine e şeful.

– Mi-a arătat deja, zise ea, frecîndu-şi braţul.

Swift se încruntă la vederea vînătăii de pe braţul ei.

– Te-a lovit? Lasă-mă să mă uit.

– Nu-i nimic, începu ea, dar el se apropiase deja. Îi cuprinse încheietura cu degetele mîinii stîngi, în timp ce cu dreapta o mîngîia uşor acolo unde era vînătaia.

– Te înveneţeşti foarte uşor, murmură el, aplecîndu-se spre ea.

Inima lui Daisy bătea necontrolat, rapid. El mirosea bine, a soare, a plante de apă. Iar pe deasupra mai era şi mirosul lui bărbătesc, aţîţător, dulce-acrişor. Ea îşi stăpîni cu greu pornirea de a se lipi de trupul lui... Dorinţele mute care o cuprinseseră o şocau.

Îşi ridică ochii spre faţa lui. Privirile li se întîlniră.

– Eu.. se trase de lîngă el. Ce putem face?

– Cu gîsca? Ridică din umeri. Putem să-i frîngem gîtul şi s-o gătim diseară la cină.

Şi Daisy şi gîsca îl priviră ultragiate.

– Proastă glumă, domnule Swift.

– Dar n-am glumit.

Daisy se interpuse între el şi gîscă.

– Mă descurc şi singură. Poţi pleca.

– Nu te sfătuiesc s-o iei acasă, să-ţi ţină companie. Pînă la urmă tot o s-o vezi în farfurie, dacă rămîi un timp suficient de îndelungat aici, la Stony Cross Park.

– Poţi să mă consideri ipocrită, dar aş prefera să nu mănînc o gîscă pe care am cunoscut-o.

Deşi Matthew nu schiţa nici un zîmbet, Daisy ştia că remarca ei îl amuzase.

– Să lăsăm deoparte întrebările filozofice şi să trecem la ceva practic: ce vrei să faci ca s-o eliberezi? O să te umpli de vînătăi.

– Nu şi dacă o ţii tu. Dacă reuşesc să ajung la lingură...

– Nu, replică Matthew ferm. Pentru nimic în lume.

– Niciodată nu mi-a plăcut expresia asta.

– Indiferent cum aş formula, un lucru e cert: n-am de gînd să ajut o gîscă. Se aplecă după coş.

– Te rog, spuse Daisy.

Swift o privi lung.

– *Te rog,* repetă ea.

Nici un gentleman nu poate refuza o doamnă care a folosit de două ori aceste cuvinte.

Murmurînd ceva indescifrabil, Swift puse din nou coşul jos.

Daisy zîmbi, mulţumită.

– Îţi mulţumesc.

– Îmi rămîi datoare.

– Normal, îi răspunse Daisy. Nici nu m-aş fi aşteptat să faci ceva gratis.

– Iar cînd îţi voi cere o favoare nu mă vei refuza, indiferent ce ţi-aş cere.

– Să fie ceva rezonabil. Doar nu crezi că aş accepta să mă mărit cu tine doar pentru că ai salvat o biată gîscă.

– Nu va fi vorba de căsătorie, crede-mă, spuse Swift, foarte serios. Îşi scoase cu greu haina udă.

– Ce faci ? îl întrebă mirată Daisy.

El păru exasperat.

– Doar n-o să las o afurisită de pasăre să-mi strice haina.

– Cîtă grijă, pentru cîteva pene.

– Nu e vorba de pene, răspunse el sec.

Daisy îl privi scoţîndu-şi şi vesta. Cămaşa albă, cambrată, i se lipise de pieptul viguros. Devenise aproape transparentă din cauză că se udase, lăsînd să se vadă abdomenul ferm. Bretelele albe i se sprijineau pe umeri, coborînd pe spatele puternic. Îşi aşeză cu grijă hainele pe coş, de teamă să nu le umple de noroi.

Cît de neobişnuită era întreaga situaţie! Gîsca captivă... Matthew Swift pe jumătate dezbrăcat... Daisy chicoti necontrolat. Degeaba duse repede mîna la gură – era prea tîrziu.

El clătină din cap, dar în final zîmbi. Daisy observase că zîmbetul lui nu dura niciodată prea mult. Se risipea la fel de repede preţum apărea. Era ca şi cînd ai fi încercat să surprinzi un fenomen rar, o stea căzătoare.

– Dacă povesteşti cuiva... vei plăti scump. Cuvintele sunau ameninţător, dar în tonul lui mai era ceva... o blîndeţe... erotică. O străbătu un fior.

– Nu spun nimănui, zise Daisy repede. Şi eu aş fi pusă într-o lumină la fel de proastă.

Swift întinse mîna spre haină. Scoase din buzunar un briceag şi i-l întinse. Îşi imagina ea, sau într-adevăr degetele lui zăboviseră în palma ei?

– Ce să fac cu el? îl întrebă.

– Tai guta înfăşurată pe picior. Ai grijă, e foarte ascuţit. N-aş vrea să tai vreo venă, din greşeală.

– Nu-ţi fie teamă, n-o s-o rănesc.

– Eu mă gîndeam la mine, nu la gîscă. Privi spre pasărea care dădea semne de nerăbdare. Dacă-mi îngreunezi misiunea, diseară vei fi deja pateu.

Gîsca îşi ridică ameninţător aripile, părînd chiar mai mare decît era.

Swift se apropie cu paşi hotărîţi. Puse un picior pe gută, restrîngîndu-i păsării aria de mişcare. Aceasta începu să se zbată şi să sîsîie. Se opri pentru o clipă, înainte de a ataca decisiv, năpustindu-se spre el. Swift o prinse, încercînd să-i evite ciocul. Un nor de pene se ridică în jurul lor.

– Să n-o sugrumi! strigă Daisy, văzîndu-l cum apucase pasărea de gît.

A avut noroc că răspunsul lui Swift a fost acoperit de sunetele scoase de pasăre şi de zgomotul făcut de aripi. Cumva, Swift reuşi să domolească gîsca. Era plin de pene din cap şi pînă în picioare.

– Treci încoace şi taie guta! se răsti la ea.

Ea îl ascultă grăbită. Îngenunche şi apucă gîsca de piciorul plin cu noroi. Pasărea se zbătea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, haide odată! îl auzi pe Swift. Apuc-o bine şi taie!

Dacă n-ar fi fost gîsca între ei Daisy i-ar fi aruncat cîteva priviri tăioase. Apucă ferm piciorul şi tăie cu grijă guta, dintr-o singură mişcare. Swift avusese dreptate: briceagul era foarte bine ascuţit.

– Gata, spuse ea triumfătoare, strîngînd briceagul. Poţi să-i dai drumul prietenei noastre înaripate, domnule Swift.

– Mulţumesc, îi răspunse el acid.

Dar cînd deschise braţele să o elibereze, pasărea reacţionă neaşteptat. Domnică de răzbunare, se întoarse spre el şi-l lovi direct în faţă.

– Au! Swift duse mîna la ochi, în timp ce gîsca se îndepărta, cu un gîgîit triumfător.

– Domnule Swift! Daisy se repezi spre el, îngrijorată. Încercă să-i dea mîna deoparte. Să văd!

– N-am nimic, spuse el, frecîndu-se la ochi.

– Să văd! repetă ea, luîndu-i capul între palme.

– La cină o să cer friptură de gîscă, murmură el, întorcîndu-şi faţa.

– N-o să faci asta. Daisy îi atinse cu blîndeţe rana de lîngă sprînceană, folosindu-şi mîneca pentru a şterge o picătură de sînge. Nu-i frumos să-l mănînci pe cel pe care l–ai salvat. Încercă să-şi stăpînească rîsul. Ai avut noroc că gîsca asta n-a prea avut precizie. Nu cred să ţi se învineţească ochiul.

– Mă bucur că ţi se pare amuzant, mormăi el. Să ştii că eşti plină de pene.

– Ca şi tine. Pene mici, gri şi albe, i se prinseseră în păr. Ea rîse din nou şi începu să-i scoată penele dintre şuviţele groase, moi, care îi mîngîiau degetele.

Întinse şi el mîna spre ea. Părul i se desfăcuse din acele cu care fusese prins. Cu mişcări blînde, el începu să culeagă penele, una cîte una.

Rămaseră tăcuţi un minut-două, preocupaţi de ceea ce făceau. Daisy era atît de concentrată, încît la început nici nu realizase în ce poziţie stătea. Era

pentru prima oară cînd era suficient de aproape încît să vadă cît de intens era albastrul ochilor lui. Şi textura pielii lui, catifelată, arsă uşor de soare.

Îşi dădu seama că el îi evita deliberat privirea, hotărît să găsească şi cea mai mică pană din părul ei. Brusc, conştientiză că trupurile lor comunicau, clocoteau. Îi simţea forţa pe care o emana stînd deasupra ei, respiraţia lui pe obrazul ei o ardea. Hainele îi erau ude, dar pielea lui era fierbinte ori de cîte ori se atingea de pielea ei.

Rămaseră nemişcaţi în acelaşi timp, prinşi într-o semi-îmbrăţişare. Fascinată, dezorientată, cu pulsul accelerat, Daisy se abandonă senzaţiilor. În părul lui nu mai erau demult pene, dar ea continua să-l mîngîie.

Ar fi fost atît de uşor să o culce pe pămîntul umed, strivind-o sub greutatea lui. Îşi ţinea genunchii strîns lipiţi, dar aceştia îi tremurau, voind parcă să se depărteze, mînaţi de un instinct primitiv.

Îi auzea respiraţia grea. El o prinse de braţe şi, cu o mişcare scurtă, o ridică.

Daisy încercă să se liniştească. Se aplecă în tăcere, ridică briceagul şi i-l întinse.

După ce-l puse în buzunar, Matthew păru preocupat de frunzele care i se lipiseră de pantaloni.

– Cred că ar fi mai bine să mă furişez pe la intrarea servitorilor, spuse Daisy. Dacă mă vede mama, face sigur un atac de panică.

– Eu mă întorc la rîu. Vreau să văd ce-a făcut Westcliff cu undiţa mea. Şi poate mai pescuiesc ceva.

Daisy se încruntă. Îi evita deliberat privirea.

– Credeam că ţi-a ajuns cît ai stat pînă la brîu în apa rece, pe ziua de azi, spuse ea.

– Se pare că nu, mormăi el, aplecîndu-se după vestă şi haină.

CAPITOLUL 5

Tulburată, Daisy se îndepărta de lacul artificial.

N-avea de gînd să povestească nimănui cele întîmplate, chiar dacă i-ar fi făcut plăcere s-o amuze pe Lillian, relatîndu-i întîlnirea ei cu gîsca. Nu voia însă să spună nimănui că azi cunoscuse un alt Matthew Swift şi că se simţise periculos de atrasă de el, pentru scurt timp. Chiar nu era ceva important.

Deşi rămăsese o inocentă, Daisy înţelegea că trupul ei putea să-i răspundă unui bărbat, chiar dacă la mijloc nu era iubire. Aşa cum îi răspunsese cîndva lui Cam Rohan. O tulbura gîndul că şi de Matthew Swift era atrasă în acelaşi fel. Erau doi bărbaţi atît de diferiţi, unul romantic, celălalt rezervat. Unul dintre ei era un ţigan tînăr care-i stîrnise imaginaţia cu fantezii exotice... celălalt era un om de afaceri ambiţios şi pragmatic.

Daisy văzuse o mulţime de tineri dornici de putere pe vremea cînd locuiau pe Fifth Avenue. Erau în căutarea perfecţiunii, a unei soţii care să fie gazda perfectă la serate, să se îmbrace impecabil

şi să producă nişte copii perfecţi, care aveau să se joace în linişte, la etaj, în timp ce tatăl negocia o nouă afacere în biroul de la parter.

Matthew Swift, mînat de o ambiţie fără seamăn şi de o minte strălucită, era fără îndoială cel mai exigent dintre ei. Îşi dorea cu siguranţă o soţie a cărei singură dorinţă era să-l ajute să-şi atingă scopurile şi pe care avea s-o critice aspru cînd făcea ceva care nu-i era pe plac. Nu-şi imagina viitorul lîngă un bărbat ca el.

Exista însă şi un argument în favoarea lui: eliberase gîsca.

În vreme ce Daisy se spăla şi-şi schimba rochia, prietenele şi sora ei se adunaseră în salon, la ceai. Stăteau la una din mesele rotunde de la geam.

Ridicară privirile cînd Daisy intră în cameră.

Annabelle o ţinea pe Isabelle pe un umăr şi o freca uşor pe spate cu mişcări circulare. Mai erau ocupate cîteva mese, în majoritate de femei. Erau prezenţi şi vreo şase bărbaţi printre care şi lordul St. Vincent.

– Bună dimineaţa, le spuse Daisy veselă, îndreptîndu-se spre sora ei. Cum ai dormit, draga mea?

– Splendid. Lillian arăta minunat. Avea părul dat pe spate şi prins la baza gîtului, într-o plasă roz. Am dormit cu ferestrele deschise. Briza dinspre lac e atît de revigorantă! Ai fost la pescuit de dimineaţă?

– Nu, răspunse Daisy, încercînd să pară dezamăgită. Doar m-am plimbat puţin.

Evie se aplecă spre Annabelle ca să-i ia copilul din braţe.

– Lasă-mă să o ţin eu. Fetiţa îşi rodea pumnişorul. Îi ies dinţii, sărăcuţa, îi explică ea lui Daisy.

– Toată dimineaţa s-a agitat, zise Annabelle. Daisy citi în ochii ei frumoşi, albaştri, cît era de obosită. Erau ochii unei tinere mame. Iar oboseala nu făcea decît să-i sporească frumuseţea. Era asemenea unei zeiţe, cu trăsături perfecte.

– Nu-i cam devreme pentru dinţi? întrebă Daisy.

– E o Hunt, spuse Annabelle sec. Iar cei din familia Hunt sînt foarte robuşti. Din cîte am aflat de la soţul meu, majoritatea copiilor s-au născut avînd deja dinţi. Îşi privi îngrijorată copilul. Cred că ar trebui să mergem de-aici.

O mulţime de priviri dezaprobatoare erau aruncate în direcţia lor. Copiii, mai ales cei foarte mici, nu stăteau laolaltă cu adulţii. Erau aduşi pentru scurt timp, doar ca să fie arătaţi, în costumaşe cu volane şi panglici, după care erau trimişi înapoi în camera lor.

– Prostii, zise Lillian, cu voce tare. Isabelle nu plînge, nu ţipă. E doar puţin agitată. Cred că ar trebui să fim cu toţii puţin mai toleranţi.

– Să mai încercăm o dată cu linguriţa, murmură Annabelle, cu vocea marcată de îngrijorare. Scoase o linguriţă din argint dintr-un bol cu gheaţă şi i se adresă lui Daisy: mama m-a sfătuit să încerc

cu asta. Spune că ar fi avut efect la fratele meu, Jeremy.

Daisy se așeză lîngă Evie, privind cum fetița mușca cu putere linguriță. Îi dădură lacrimile și fețișoara rotundă i se înroși.

– Ar trebui să doarmă puțin, zise Annabelle. Dar o doare prea rău ca să poată adormi.

– Biata de ea!

În timp ce Evie încerca să liniștească copilul, în capătul celălalt al camerei se iscă rumoare. Intrarea cuiva provocase interes. Daisy se întoarse și văzu silueta înaltă a lui Matthew Swift.

Deci nu se întorsese la rîu. Probabil așteptase pînă ce ea se îndepărtase, apoi se îndreptase spre conac, fără a fi obligat să o însoțească.

Ca și tatăl ei, Swift o găsea prea puțin interesantă. Daisy își spuse că nu trebuia să-i pese, dar gîndul o răni.

El se schimbase într-un costum gri închis, călcat impecabil, la care asortase o vestă albă și o cravată neagră, cu un nod foarte conservator. Deși în Europa era la modă ca bărbații să-și lase părul să crească ceva mai lung, se părea că stilul acesta nu ajunsese pînă în America. Matthew Swift era tuns scurt și era proaspăt ras. Avea aerul unui băiețandru.

Daisy îl privea pe furiș în timp ce el făcea noi cunoștințe. Surprinse expresiile de încîntare ale domnilor mai în vîrstă și pe cele pline de gelozie ale celor mai tineri. Și felul în care îl priveau femeile...

– Dumnezeule! murmură Annabelle. Cine e?

– Domnul Swift, îi răspunse sec Lillian.

Annabelle şi Evie făcură ochii mari.

– Cel pe care-l d-descriai ca fiind un pachet de oa-oase? întrebă Evie.

– Cel care era la fel de incitant ca o farfurie de spanac ofilit?

Lillian se strîmbă. Îşi luă privirea de la Swift şi-şi mai puse puţin zahăr în ceai.

– Poate că nu este chiar atît de hidos precum vi l-am descris, recunoscu. Dar nu vă lăsaţi păcălite de aparenţe. Odată ce-l veţi cunoaşte mai bine, vă veţi schimba complet părerea.

– C-cred că sînt aici vreo cîteva do-domnişoare care chiar ar vrea să-l cunoască mai bine, remarcă Evie, făcînd-o pe Annabelle să izbucnească în rîs.

Daisy aruncă o privire rapidă peste umăr şi-i dădu dreptate. Doamnele se agitaù, chicoteau şi-i întindeau cîte o mînă înmănuşată.

– Şi toată agitaţia asta numai pentru că e american, deci o noutate, bombăni Lillian. Dacă erau fraţii mei aici, nici nu l-ar fi băgat în seamă pe domnul Swift.

Daisy ar fi vrut să fie de acord, dar nu credea că vreunul dintre fraţii lor ar fi avut *acelaşi* efect. Ei erau moştenitorii unei imense averi, dar nu aveau fineţea atent cultivată a domnului Swift.

– Se uită încoace, le anunţă Annabelle. S-a încruntat şi el ca şi ceilalţi. Copilul se agită prea tare. Trebuie să-l iau de aici...

– Nu plecaţi nicăieri, porunci Lillian. Este casa *mea*, iar tu eşti prietena *mea*. Cei pe care-i deranjează zgomotul făcut de un copil sînt liberi să plece.

– Vine încoace, şopti Evie. Şşt.

Încordată, Daisy se uita fix la ceaşca de ceai.

Swift se apropie de masa lor. Se înclină politicos.

– Ce plăcere să vă revăd, doamnă, îi spuse lui Lillian. Vă rog să primiţi felicitările mele pentru căsătoria cu lordul Westcliff şi pentru... Ezită. Deşi era absolut evident că Lillian era însărcinată, ar fi fost o impoliteţe să pomenească asta. ...Arătaţi superb, continuă el.

– Sînt mare cît o magazie, îi răspunse sec Lillian.

Swift strînse din dinţi, ca să nu zîmbească.

– Dimpotrivă, spuse blînd, apoi privi spre Annabelle şi Evie. Amîndouă aşteptau ca Lillian să facă prezentările.

Lillian se achită de sarcină fără prea mare tragere de inimă.

– Dînsul este domnul Swift. Vi le prezint pe doamna Simon Hunt şi pe lady St. Vincent.

Swift se aplecă să-i sărute mîna lui Annabelle. Ar fi procedat la fel şi cu Evie, dar ea ţinea în braţe copilul. Isabelle se agita din ce în ce mai mult. Trebuiau neapărat să facă ceva.

– Ea este fiica mea, Isabelle, se scuză Annabelle. Îi dau dinţii.

Scăpăm repede de el, îşi spuse Daisy. Bărbaţii erau îngroziţi de plînsetele copiilor.

– Ah. Swift începu să se caute prin buzunare, dînd la iveală o întreagă colecţie. Ce Dumnezeu avea acolo? Îl urmări cum scotea pe rînd briceagul, o bucată de gută, o batistă curată.

– Ce faci? îl întrebă Evie, zîmbind.

– Încerc să improvizez. Puse o bucată de gheaţă în batistă, o înfăşură strîns şi o legă cu puţină gută. Puse briceagul la loc în buzunar şi se aplecă spre fetiţă.

Evie făcuse ochii mari. Cele patru femei priveau mirate cum Swift o luă în braţe pe Isabelle, cu mişcări pricepute. Îi dădu batista cu gheaţă, pe care o duse imediat la gură, fără să contenească din plîns.

Fără să ia în seamă privirile tuturor, Swift se apropie de fereastră, murmurîndu-i ceva copilului. Părea că-i spune o poveste. După un minut-două, copilul se linişti.

Cînd Swift se întoarse la masă, Isabelle era pe jumătate adormită, dar nu dădea drumul batistei.

– Vai, domnule Swift! exclamă Annabelle recunoscătoare, luîndu-şi copilul în braţe. Ce idee bună! Mulţumesc.

– Dar ce-i spuneai acolo? îl întrebă Lillian.

– I-am povestit despre înţelegerea de la Buttonwood, din 1792. Cu lux de amănunte.

– Ce înţelegere? întrebă Daisy, intervenind în discuţie.

Swift îi aruncă o privire lipsită de orice expresie. Pentru o clipă, Daisy se întrebă dacă cele întîmplate ceva mai devreme erau reale, dacă nu cumva visase. Dar pielea ei mai păstra încă senzaţia trupului lui puternic lipit de al ei.

– În urma acestei înţelegeri s-a înfiinţat Bursa din New York, zise Swift. La început, domnişoara Isabelle a părut interesată de subiect, dar cînd am ajuns la structura taxelor şi-a cam pierdut interesul.

– Înţeleg. Ai plictisit bietul copil. De aceea l-a luat somnul.

– Şi nu m-ai auzit vorbind despre crahul din î37. E mai ceva ca laudanum-ul.

Daisy chicoti, privind în ochii lui albaştri, strălucitori. El îi zîmbi, la fel de fugar. Figura i se îmblînzise.

O mai privi preţ de cîteva clipe, de parcă ceva din ochii ei îl fascina. Se întoarse brusc şi se înclină:

– Vă las să vă savuraţi ceaiul. Doamnelor, mi-a făcut plăcere. Privi spre Annabelle şi adăugă cu un ton grav: aveţi o fetiţă minunată, doamnă. O să-i trec cu vederea că nu mi-a apreciat prelegerea despre afaceri.

– Sînteţi foarte amabil, domnule, îi răspunse Annabelle, amuzată.

Swift se îndreptă spre celălalt capăt al încăperii, în timp ce ele se prefăceau a fi ocupate: mai puneau zahăr în ceai, deşi nu era nevoie, îşi rearanjau şervetul din poală.

Evie vorbi prima:

– Ai avut dreptate, i se adresă lui Lillian. E absolut îngrozitor.

– Da, încuviinţă Annabelle. Cînd îl vezi, primele cuvinte care îţi trec prin minte sînt „spanac ofilit".

– Tăceţi, amîndouă, le spuse Lillian şi muşcă dintr-o felie de pîine prăjită.

Lillian insistă ca Daisy să o însoţească după-amiază pe pajiştea dinspre est, acolo unde majoritatea tinerilor jucau bile. În nod normal, pe Daisy n-ar fi deranjat-o, dar tocmai ajunsese la un pasaj captivant din noul roman despre o guvernantă pe nume Honoria, care se întîlnise în mansardă cu o fantomă. *Cine eşti?* întrebase Honoria, holbîndu-se la fantoma care semăna izbitor cu fostul ei iubit, lordul Clayworth.

– La naiba! se plînse Daisy. Tocmai ajunsesem la partea cea mai interesantă!

– Chiar în clipa aceasta pe pajişte sînt cel puţin şase tineri care participă la joc, îi replică Lillian. E mai interesant să fii acolo, decît să stai singură şi să citeşti.

– Dar nu ştiu să joc!

– E perfect. Roagă-i să te înveţe. Dacă există un lucru pe care să-l prefere bărbaţii, acela este să-i explice unei femei ce are de făcut.

Se apropiară de terenul de joc, la marginea căruia fuseseră aşezate scaune şi mese pentru privitori. Un grup de jucători rostogoleau cîteva bile mari din lemn, izbucnind în rîs ori de cîte ori una dintre ele cădea în şanţul de la marginea terenului.

– Hmm, mormăi Lillian. Competiţia a început deja. Daisy le recunoscu pe cele trei femei la care se referea sora ei: domnişoara Cassandra Leighton, lady Miranda Dowden şi Elspeth Higginson. N-aş fi vrut să invit nici o femeie nemăritată la Hampshire, spuse Lillian, dar Westcliff a zis că ar bate la ochi. Din fericire, eşti mai frumoasă decît ele. Chiar dacă eşti scundă.

– Nu sînt scundă, protestă Daisy.

– Eşti minionă.

– Nici cuvîntul acesta nu-mi place. Mi se pare trivial.

– Tot mai bine decît pipernicită, zise Lillian. Şi e singurul cuvînt care-mi mai vine în minte cînd vreau să-ţi descriu statura. Zîmbi văzînd-o cum se strîmba. Nu mai face faţa asta, dragă. Poţi să-l alegi pe oricare dintre tinerii aceştia şi... *la naiba!*

– Ce e?

– Joacă şi *el*.

Nu era nevoie să întrebe cine era *el*... tonul lui Lillian îi dezvăluise identitatea.

Privind spre grup, Daisy îl văzu pe Matthew Swift la marginea terenului, alături de alţi tineri, supraveghind măsurarea distanţelor dintre bile. Ca şi ceilalţi, era îmbrăcat cu pantaloni deschişi la culoare, cămaşă albă şi vestă. Era suplu, în formă, iar postura lui emana încredere.

Nimic nu scăpa privirii lui. Părea să ia jocul foarte în serios. Matthew Swift era genul de bărbat care nu se mulţumea cu puţin, chiar dacă era vorba doar de un joc.

Daisy era sigură că viaţa lui de zi cu zi era o competiţie. Iar asta nu se potrivea cu tinerii privilegiaţi din Boston sau New York, cunoscuţi de-ai ei, care erau conştienţi că nu erau nevoiţi să muncească nici măcar o zi din viaţa lor. Se întrebă dacă el făcuse vreodată ceva doar aşa, de plăcere.

– Încearcă să vadă cine a aruncat bila cel mai aproape de cea albă din capăt, îi explică Lillian.

– Cum de ştii atîtea despre joc? o întrebă Daisy.

Lillian zîmbi.

– Westcliff m-a învăţat să joc. E atît de bun că preferă să stea pe margine, pentru că ar cîştiga mereu.

Se apropiară de scaunele pe care erau aşezaţi Westcliff, Evie, lordul St. Vincent, un general în vîrstă şi soţia acestuia. Daisy încercă să se aşeze şi ea, dar Lillian o îmbrînci spre terenul de joc.

– Du-te! o îndemnă cu acelaşi ton cu care şi-ar fi trimis cîinele după un băţ.

Oftînd, Daisy aruncă o privire spre romanul neterminat şi înaintă. Îi cunoscuse deja pe vreo trei dintre tineri, cu alte ocazii. Pe domnul Hollingberry, un bărbat plăcut la vreo treizeci de ani, cu faţa rotundă, puţin durduliu dar totuşi atrăgător. Şi pe domnul Mardling, cu o constituţie atletică, părul blond, ondulat şi ochi verzi.

Erau şi doi bărbaţi pe care nu-i mai văzuse pînă atunci la Stony Cross. Domnul Alan Rickett, cu alură de şcolar, cu ochelari şi hainele mereu uşor boţite... şi domnul Llandrindon, un domn frumos, de statură medie.

Llandrindon se apropie imediat de Daisy, oferindu-se să-i explice regulile jocului. Daisy încercă să nu se uite peste umăr la domnul Swift, care era înconjurat de femei. Acestea chicoteau, flirtau, îl întrebau cum să ţină bila, cîţi paşi să facă înainte de a o arunca.

Swift nu părea să o fi văzut pe Daisy. Dar în clipa în care ea se întoarse să ia o bilă din grămadă, simţi ca o arsură în ceafă. Ştiu că el o privea.

Daisy regreta că-l rugase să o ajute să elibereze gîsca. Acel episod declanşase ceva care-i scăpase de sub control. *Eşti ridicolă*, îşi spuse Daisy. *Joacă!* Se strădui să asculte cu atenţie explicaţiile lordului Llandrindon.

Văzînd ce se petrecea pe teren, Westcliff comentă cu voce joasă:

– Se înţelege bine cu Llandrindon, se pare. E promiţător. El e de vîrsta potrivită, e educat şi mereu bine-dispus.

Lillian îl studia atentă pe Llandrindon, de la distanţă. Era şi de înălţimea potrivită, nu era prea înalt pentru Daisy.

– Are un nume tare ciudat. Mă întreb de unde e de loc.

– Din Thurso, îi răspunse lordul St. Vincent. Evie era aşezată între ei, despărţindu-i.

Lillian şi St. Vincent încheiaseră recent un armistiţiu, după o serie de conflicte din trecut. Deşi nu-l plăcuse niciodată, Lillian hotărîse să-l tolereze pe St. Vincent, vechi prieten de-al lui Westcliff.

Lillian știa că soțul ei ar fi renunțat la prietenia cu St. Vincent, de dragul ei. Dar îl iubea prea mult ca să-i ceară asta. Iar prezența lui îi era benefică lui Westcliff. Era isteț, plin de umor și reușea să aducă un soi de echilibru în viața lui Westcliff, atît de solicitantă.

Marcus era unul dintre cei mai puternici oameni din Anglia și avea nevoie de oameni care să nu-l ia foarte în serios.

Un alt argument în favoarea lui St. Vincent era că părea a fi un soț bun pentru Evie. Părea s-o idolatrizeze, chiar. Nimeni nu și i-ar fi imaginat împreună: pe Evie cea timidă și pe St. Vincent, libertinul fără inimă. Între ei se născuse însă o atracție puternică.

St. Vincent era un bărbat sigur pe el, sofisticat, de o frumusețe atît de izbitoare, încît oamenilor li se tăia respirația privindu-l. A fost însă de ajuns un singur cuvînt din partea lui Evie. Chiar dacă relația lor era mai tăcută, mai puțin deschisă decît cele ale soților Hunt sau Westcliff, pe ei îi lega o pasiune intensă.

Atîta vreme cît Evie era fericită, Lillian avea să fie amabilă cu St. Vincent.

– Thurso, repetă Lillian, suspicioasă, uitîndu-se spre soțul ei. Nu pare a fi în Anglia.

Cei doi se priviră cu subînțeles. Marcus îi răspunse:

– E în Scoția.

Lillian se încruntă:

– În Scoția? Dar nu are deloc accent!

– Şi-a petrecut copilăria în Anglia, la internat, apoi a studiat la Oxford, zise St. Vincent.

– Hmm. Lillian nu ştia prea multe despre Scoţia, iar de Thurso nu auzise chiar niciodată. Unde este exact acest Thurso? Chiar lîngă graniţă?

– Mult mai la nord. Lîngă insulele Orkney, îi explică Westcliff.

– În extremitatea nordică a continentului? Lui Lillian nu-i venea să creadă. Făcu un efort să-şi păstreze tonul coborît. Era furioasă. De ce n-o trimiţi mai bine în Siberia? Ar fi oricum mai cald! Dumnezeule! Cum de l-aţi ales pe Llandrindon dintre atîţia candidaţi?

– Am fost nevoiţi, protestă St. Vincent. Are trei moşii şi o herghelie de cai pur-sînge. Iar cînd vine la club, profitul dintr-o singură noapte este de peste cincizeci de mii.

– Este deci un cheltuitor, se întristă Lillian.

– Cu atît mai potrivit pentru Daisy, zise St. Vincent. Cîndva va avea nevoie de banii voştri.

– Nu mă interesează argumentele voastre. Ideea era ca sora mea să rămînă în *aceasta* ţară. Cît de des ne vom vedea, dacă ea va locui în afurisita aia de Scoţie?

– E totuşi mai aproape decît America, remarcă Westcliff.

Lillian se întoarse spre Evie, căutînd un aliat:

– Spune şi tu ceva, Evie!

– Nu contează de unde este lordul Llandrindon, spuse ea cu blîndeţe. Pentru că Daisy nu se va mărita cu el.

– Ce te face să crezi asta? o întrebă Lilian.

– E doar o senzaţie...

În dorinţa de a termina partida ca să se poată întoarce la romanul ei, Daisy prinsese rapid regulile. Primul jucător arunca bila albă cît mai departe, spre marginea terenului, avînd grijă să nu cadă în şanţ. Trebuia apoi să arunci trei bile cît mai aproape de cea albă.

Era dificil, din cauză că bilele erau teşite pe o parte în mod deliberat, aşa că nu se rostogoleau niciodată în linie dreaptă. Însă Daisy reuşise rapid să compenseze asimetria bilelor, orientînd partea teşită mai spre stînga sau mai spre dreapta, după cum era nevoie. Se grăbea să termine partida şi să se întoarcă la Honoria şi la fantomă.

Pentru că la joc participau femei şi bărbaţi în număr egal, echipele erau formate din doi jucători. Daisy făcea echipă cu Llandrindon, care era un jucător priceput.

– Joci foarte bine, domnişoară Bowman, exclamă lordul Llandrindon. Sigur n-ai mai jucat pînă acum?

– Niciodată, îi răspunse Daisy veselă. Ridică o bilă şi o întoarse cu partea teşită spre dreapta. Cred că explicaţiile tale sînt de vină. Făcu doi paşi spre linia de aruncare, se lăsă spre spate şi aruncă hotărîtă bila. Aceasta lovi o bilă a adversarilor, îndepărtînd-o, şi se opri la cinci centimetri de bila albă. Cîştigaseră runda.

– Bravo, zise domnul Rickett, ştergîndu-şi ochelarii. Şi-i puse din nou la ochi, îi zîmbi lui Daisy şi continuă: te mişti cu multă graţie, domnişoară Bowman. E o plăcere să vezi atîta îndemînare.

– Nu cred că e vorba de îndemînare. Mai degrabă e norocul începătorului.

Lady Miranda, o tînără blondă, subţire, cu tenul asemenea porţelanului îşi examina cu îngrijorare mîinile:

– Cred că mi-am rupt o unghie.

– Vino să te aşezi, sări Rickett. Era atît de preocupat, că ai fi zis că-şi rupsese mîna, nu doar o unghie.

Daisy îşi zise că ar fi fost mai bine să fi pierdut deliberat runda, ca să nu fi fost nevoită să mai joace una. L-ar fi nedreptăţit însă pe partenerul ei. Iar lordul Llandrindon părea foarte încîntat de succesul lor.

– Să vedem care ne vor fi adversarii în runda finală, spuse Llandrindon.

Priviră spre cele două perechi rămase în competiţie: domnul Swift şi domnişoara Leighton jucau împotriva domnului Mardling şi a domnişoarei Higginson. Domnul Mardling era un jucător inconstant, care alterna lovituri excepţionale cu altele stîngace, în timp ce domnişoara Higginson era mai constantă. Cassandra Leighton juca îngrozitor, iar acest lucru o amuza enorm. Chicotise pe toată durata jocului, dar acest lucru nu părea să-l deranjeze pe Matthew Swift.

Swift era un jucător agresiv care-şi calcula cu grijă fiecare aruncare. Daisy îl observă lovind hotărît bilele adversarilor, pentru a le îndepărta.

– E un jucător formidabil, comentă lordul Llandrindon. Crezi că-l putem învinge? o întrebă pe Daisy.

Brusc, Daisy uită de romanul care o aştepta. Era nerăbdătoare să joace împotriva lui Matthew Swift.

– Va fi dificil. Dar putem încerca, nu-i aşa?

Llandrindon rîse.

– Bineînţeles.

Swift şi domnişoara Leighton cîştigară runda. Adversarii lor părăsiră terenul în aplauzele tuturor.

Cei patru jucători rămaşi în competiţie se apropiară de linia de aruncare. Fiecare echipă urma să arunce patru bile, cîte două de fiecare jucător. Cînd Daisy se întoarse cu faţa spre Matthew, el o privi de parcă abia atunci o vedea pentru prima oară. Privirea lui directă, provocatoare, făcu ca inima lui Daisy să-i sară din piept. O şuviţă îi căzuse pe frunte, iar pe obrajii bronzaţi se zăreau cîteva broboane de sudoare.

– Să dăm cu banul, să vedem cine începe, sugeră lordul Llandrindon.

Swift încuviinţă, luîndu-şi privirea de la Daisy.

Cassandra Leighton ţipă încîntată, pentru că ei erau primii. Cu multă îndemînare, Swift rostogoli bila albă, plasînd-o într-o poziţie excelentă.

Domnişoara Leighton ridică o bilă şi o ţinu lîngă pieptul generos, în încercarea de a-i atrage atenţia partenerului ei – o suspecta Daisy.

– Trebuie să mă sfătuieşti, domnule Swift. Îi arunca priviri neajutorate. Să arunc cu partea teşită spre dreapta sau spre stînga?

Swift veni lîngă ea şi-i rearanjă bila în mînă. Domnişoara Leighton radia din cauza atenţiei pe care i-o dădea el. El o sfătui în şoaptă, arătîndu-i cum să arunce. Cassandra se aplecă spre el pînă ce capetele aproape că li se atinseră. Daisy era tot mai iritată. Parcă o strîngea ceva de gît.

Într-un final, Swift se îndepărtă. Domnişoara Leighton făcu cîţiva paşi graţioşi şi aruncă bila. Dar lovitura a fost slabă, iar bila s-a oprit chiar în mijlocul terenului. Jocul urma să fie mai dificil de-acum, asta dacă cineva nu avea să-şi sacrifice una dintre lovituri pentru a o îndepărta.

– Dă-o naibii de treabă! mormăi Daisy.

Domnişoara Leighton nu se mai oprea din chicotit:

– Oh, Doamne! Am stricat totul, nu-i aşa?

– Chiar deloc, îi răspunse Swift. Provocările sînt cele care înfrumuseţează jocul.

Iritată, Daisy se întreba de ce era el atît de drăguţ cu domnişoara Leighton. Nu părea genul de bărbat care să fie atras de o femeie prostuţă.

– E rîndul tău, îi zise Llandrindon, întinzîndu-i o bilă.

Ea o cuprinse cu degetele, rotind-o pînă ce simţi că o ţinea bine. Se uită spre bila albă, imaginîndu-şi traiectoria pe care ar fi vrut să o urmeze bila ei. Făcu trei paşi, se lăsă spre spate şi aruncă cu putere. Bila făcu o mişcare semicirculară, evitînd-o

pe cea a domnişoarei Leighton, şi se opri chiar în faţa bilei albe.

– Extraordinar! exclamă Llandrindon, în timp ce toţi spectatorii aplaudau.

Daisy se uită rapid spre Matthew. El zîmbea slab, dar o privea pătrunzător. Timpul se opri în loc. Lui Daisy nu i mai întîmplase să fie privită astfel de un bărbat.

– Ai vrut să arunci aşa? o întrebă Swift cu blîndeţe. Sau ai avut noroc?

– Aşa am vrut, îi răspunse Daisy.

– Mă îndoiesc.

– De ce? izbucni Daisy.

– E imposibil ca o novice ca tine să calculeze şi să reuşească o asemenea aruncare.

– Îmi pui la îndoială onestitatea, domnule? Fără să-i aştepte răspunsul, Daisy strigă spre sora ei, care îi privea: Lillian, am mai jucat eu vreodată acest joc?

– Niciodată, răspunse Lillian cu emfază.

Daisy se întoarse spre Swift şi-l ţintui provocator cu privirea.

– Ca să reuşeşti o asemenea lovitură ar trebui să calculezi unghiul sub care să arunci, rezistenţa ierbii, punctul de întoarcere al bilei. Să iei în calcul şi posibilitatea unei pale de vînt din faţă. Iar pentru toate astea e nevoie de experienţă.

– Aşa joci tu? îl întrebă Daisy. Eu doar îmi imaginez cum aş vrea să se rostogolească bila şi arunc.

– Noroc şi intuiţie? O privi superior. Nu poţi cîştiga astfel o partidă.

Daisy se dădu un pas înapoi şi îşi încrucişă braţele.

– E rîndul tău.

Swift se aplecă şi ridică o bilă. Se apropie de linia de aruncare şi privi atent terenul. Chiar decă era uşor vexată, Daisy simţi un fior de plăcere privindu-l. Examinîndu-şi această senzaţie se întrebă cum de el ajunsese să aibă o asemenea influenţă asupra ei. Doar la vederea lui o treceau fiorii.

Swift aruncă bila cu o mişcare hotărîtă. Traiectoria ei o reproduse întocmai pe cea a bilei lui Daisy; o lovi pe aceasta şi-i luă locul, în faţa bilei albe.

– Mi-a aruncat bila în şanţ, protestă Daisy. Are voie?

– Da. E cam fără scrupule, dar e permis, spuse Llandrindon. Termenul corect este „bilă moartă".

– Bila mea e moartă? întrebă Daisy indignată.

Swift se întoarse spre ea:

– Niciodată să nu-i provoci adversarului doar o rană minoră.

– Numai tu îl puteai cita pe Machiavelli în timpul unui joc de bile, zise Daisy printre dinţi.

– Scuze, zise lordul Llandrindon, politicos. Cred că este rîndul meu. Văzînd că nici unul nu-i dădea atenţie, ridică din umeri şi se îndreptă spre linie. Bila lui se opri după ce trecu de cea albă.

– Eu joc doar la cîştig, îi spuse Swift lui Daisy.

– Dumnezeule mare! exclamă Daisy exasperată. Parc-ai fi tata. Te-ai gîndit vreodată că toţi ceilalţi

pot juca doar de amuzament? Că poate fi un mod plăcut de a-ţi petrece timpul? Chiar totul trebuie să se asemene unui conflict pe viaţă şi pe moarte?

– Dacă nu joci ca să cîştigi ce rost are să mai joci?

Văzînd că Swift nu-i mai dădea deloc atenţie, Cassandra interveni:

– Cred că e rîndul meu, domnule Swift. Eşti amabil să-mi aduci o bilă?

Swift se conformă fără ca măcar să o privească. Atenţia îi era atrasă de expresia lui Daisy. Părea tensionată.

– Poftim, zise el scurt şi-i întinse Cassandrei bila.

– M-ai putea sfătui... începu domnişoara Leighton, dar vocea i se stinse. Daisy şi Swift continuau să se ciorovăiască.

– În regulă, domnule Swift, zise Daisy cu răceală. Dacă trebuie neapărat ca totul să se transforme într-un război, ei bine, de război vei avea parte. Vom juca pe puncte. Nici nu-şi dădu seama dacă el se apropiase de ea sau ea de el, cert era că stăteau foarte aproape. El se aplecă spre ea:

– Nu mă poţi învinge, îi şopti Swift. Eşti o novice şi pe deasupra eşti femeie. Ar fi nedrept să joc fără handicap.

– O ai ca parteneră pe domnişoara Leighton. Mi se pare un handicap suficient. Dar ce vrei să insinuezi? Că femeile nu pot juca la fel de bine ca bărbaţii?

– Nu insinuez. Spun de-a dreptul.

Daisy era scandalizată. Îi venea să-l trîntească la pămînt.

– *Război,* repetă ea în timp ce-şi relua locul pe teren.

Chiar şi după mulţi ani partida a rămas catalogată drept cel mai sîngeros război purtat vreodată pe terenul de la Stony Cross. Au ajuns la treizeci de puncte, apoi la cincizeci, după care Daisy a pierdut şirul. Se luptau pentru fiecare centimetru de teren. Îşi calculau fiecare lovitură de parcă de ea ar fi depins soarta unei naţiuni. Dar cel mai mult se străduiau să arunce în şanţ bila adversarului.

– E moartă! strigă Daisy după o lovitură bine executată.

– Trebuie să-ţi reamintesc, domnişoară Bowman, că scopul acestui joc nu este să mă dai pe mine afară de pe teren. Ci să arunci cît mai aproape de bila albă.

– Aş arunca dacă te-ai da naibii din calea mea şi nu m-ai bloca mereu! La auzul limbajului ei, domnişoara Leighton se înecă. Ei nu-i stătea în obicei să vorbească urît. Numai că în condiţiile de faţă nu mai reuşea să-şi păstreze calmul.

– Dacă nu mă mai dai afară de pe teren nu te mai dau nici eu, se oferi Swift.

Daisy se gîndi puţin la oferta lui. Îi făcea însă prea mare plăcere să-i trimită bilele în şanţ.

– În nici un caz!

– Foarte bine. Ridică o bilă şi o aruncă cu atîta putere, încît cealaltă cedă cu un zgomot scurt.

Daisy rămase cu gura căscată văzîndu-şi bila desfăcută în două.

– Mi-ai spart-o! exclamă ea, strîngînd din pumni. Şi nici măcar nu era rîndul tău! Era rîndul domnişoarei Leighton!

– Nu-i nimic, zise Cassandra. Sînt mulţumită dacă aruncă în locul meu... e un jucător atît de bun şi... se opri, dîndu-şi seama că nu o asculta nimeni.

– E rîndul tău, îi spuse Swift lordului Llandrindon, care părea uimit de turnura pe care o luase jocul.

– Ba nu! Daisy îi smulse bila din mînă. E un gentleman adevărat şi nu te-ar da afară din teren. Dar eu nu sînt!

– Cu siguranţă nu eşti un gentleman, încuviinţă Swift.

Daisy se apropie de linie şi aruncă bila cu toată puterea. Aceasta lovi bila lui Swift, care se opri în şanţ. Îi aruncă o privire răzbunătoare, la care el îi răspunse cu un rînjet.

– Eşti capabilă de performanţe remarcabile, domnişoară Bowman, remarcă Llandrindon. N-am mai văzut un începător care să se descurce atît de bine. Cum de reuşeşti să imprimi de fiecare dată traiectoria perfectă?

– Acolo unde este dorinţă dificultăţile nu pot învinge, răspunse ea, atentă la expresia lui Swift. El se crispă, semn că recunoscuse citatul din Machiavelli.

Şi partida continuă. Şi continuă. Începuse deja să se însereze. Rînd pe rînd plecară lordul Llandrindon, domnişoara Leighton şi majoritatea privitorilor. Şi Westcliff ar fi vrut să se retragă, dar Daisy şi Swift îi tot cereau să-i arbitreze, pentru că doar în judecata lui aveau încredere.

Trecu o oră, apoi încă una. Erau prea absorbiţi de joc ca să ia în seamă foamea sau oboseala. La un moment dat începură chiar să se complimenteze reciproc, deşi cam printre dinţi. Swift îi lăudă una dintre lovituri, ea admira felul în care el calcula traiectoria, cu capul uşor aplecat şi ochii strînşi. Era fascinată. Rareori i se mai întîmplase ca viaţa ei reală să fie mult mai palpitantă decît fanteziile pe care i le oferea lectura.

Dar de data aceasta era.

– Copii – le spuse Westcliff ridicîndu-se de pe scaun şi întinzîndu-se – pentru mine e deja prea mult. Puteţi continua dacă vreţi, dar eu plec.

– Şi cine va mai arbitra? protestă Daisy.

– Oricum de mai bine de jumătate de oră n-a mai ţinut nimeni scorul, îi răspunse el. Aşa că nu mai aveţi nevoie de mine.

– Ba avem, spuse Daisy şi se întoarse spre Swift. Cît e scorul?

– Nu ştiu. O privi amuzat. Cred că ai învins.

– N-am nevoie de favorurile tale. Ai mai multe puncte, asta e. Ştiu să-mi accept înfrîngerea. Face parte din regula jocului.

– Dar nu-ţi fac nici o favoare. Am fost egali pînă ... îşi scoase ceasul din buzunar... pînă acum două ore.

– Dar apoi mi se pare că ai luat conducerea.

– Iar după a treia rundă ai egalat...

– Ajunge! se auzi de pe margine vocea lui Lillian. Plecase la un moment dat să se odihnească iar acum îi găsea tot aici. V-aţi pîndit toată după-amiaza, ca nişte copoi, iar acum vă certaţi pentru că nu ştiţi cine a învins. Dacă nu vă opreşte nimeni, veţi continua pînă la miezul nopţii. Daisy, eşti plină de praf iar părul îţi e răvăşit. Du-te imediat în casă şi aranjează-te. *Acum!*

– Nu e nevoie să ţipi, îi răspunse Daisy cu blîndeţe şi o urmă.

Swift se aplecă să pună bilele la locul lor.

– Lasă-le, îi zise Westcliff. Vor face ordine servitorii. Tu mai bine pregăteşte-te de cina care se va servi peste o oră.

Matthew lăsă bilele şi îl însoţi pe Westcliff spre casă. Urmări cu privirea silueta fragilă a lui Daisy pînă ce aceasta dispăru.

Westcliff îi surprinsese privirea.

– Ai un fel aparte de a curta o femeie, comentă el. Nu m-aş fi gîndit s-o bat pe Daisy la bile ca să-i atrag atenţia. Se pare că a funcţionat.

Matthew nu-şi ridică ochii din pămînt:

– Dar nu-i fac curte domnişoarei Bowman.

– Înseamnă că v-am interpretat eu greşit pasiunea pentru joc.

Matthew îl privi defensiv:

– Recunosc că mă intrigă. Dar asta nu înseamnă că vreau să mă însor cu ea.

– Surorile Bowman sînt foarte periculoase. Mai întîi îţi atrag atenţia şi ţi se par cele mai provocatoare persoane din cîte ai cunoscut. Mai apoi descoperi însă că, indiferent cît de tare te scot din minţi, abia aştepţi să le revezi. E ca o boală incurabilă, care avansează lent, cuprinzînd întreg corpul. După care începe să ţi se facă dor. Orice altă femeie ţi se pare insipidă, plicticoasă. O doreşti, dar în acelaşi timp simţi că te înnebuneşte. Te gîndeşti numai la ea...

– N-am idee despre ce vorbeşti, îl întrerupse Matthew. Pălise. Nu avea de gînd să cedeze în faţa unei boli incurabile. Un bărbat are mai multe opţiuni. Indiferent ce-ar fi crezut Westcliff, nu era mai mult decît o dorinţă fizică. O dorinţă imensă, care te aducea în pragul nebuniei... care putea fi învinsă doar prin puterea minţii.

– Dacă spui tu... îi zise Westcliff, fără să pară prea convins.

CAPITOLUL 6

Matthew stătea în faţa oglinzii şi îşi înnoda atent cravata. Îi era foame, dar gîndul de a se aşeza la masa lungă, formală, îi dădea un sentiment de neliniştе. Se simţea ca şi cum ar fi păşit pe o scîndură subţire, suspendată în aer, la mare înălţime, iar un singur pas greşit i-ar fi putut fi fatal.

Pentru nimic în lume n-ar fi trebuit să accepte provocarea lui Daisy, n-ar fi trebuit să joace atîtea ore jocul acela blestemat.

Numai că Daisy îi păruse atît de adorabilă! În timpul jocului, toată atenţia ei se concentrase asupra lui. I se păruse tentant. Era cea mai provocatoare, cea mai tulburătoare femeie din cîte cunoscuse.

Cît şi-ar fi dorit să fie a lui! Matthew se mira că Llandrindon sau ceilalţi mai puteau judeca limpede în prezenţa ei.

Era timpul să redevină stăpîn pe situaţie. Avea de gînd să facă orice îi stătea în putere s-o arunce în braţele lui Llandrindon. Dintre toţi burlacii prezenţi, lordul scoţian era cel mai potrivit. Llandrindon

şi Daisy aveau să ducă o viaţă liniştită, ordonată, şi chiar dacă el ar mai fi călcat pe de lături, ca orice bărbat de lume, Daisy ar fi fost prea ocupată cu familia şi cărţile ei ca să observe. Iar dacă ar fi observat, totuşi, ar fi învăţat să închidă ochii, refugiindu-se în visare.

Dar Llandrindon nu avea să aprecieze niciodată ce dar inimaginabil era acela de a o avea pe Daisy în viaţa lui.

Morocănos, Matthew coborî şi se alătură celorlalţi oaspeţi eleganţi care aşteptau în hol. Doamnele purtau rochii viu colorate, cu broderii, mărgele şi dantele. Domnii erau îmbrăcaţi în costume negre, sobre, ca un fundal neutru pentru toaletele doamnelor.

– Vino aici, Swift, îl întîmpină Bowman bucuros. Vreau să le spui acestor domni care sînt ultimele estimări legate de producţie. Lui Bowman orice moment i se părea potrivit pentru a discuta afaceri. Ascultător, Matthew li se alătură celor şase bărbaţi care stăteau într-un colţ şi începu să "recite" cifrele solicitate de şeful său.

Una dintre abilităţile sale era cea de a memora lungi şiruri de cifre. Îi plăceau cifrele, le înţelegea secretele, iubea felul în care ceva foarte complex putea fi redus la ceva foarte simplu. În matematică, spre deosebire de viaţă, există întotdeauna o soluţie, un răspuns clar.

În timp ce le vorbea, Matthew o zări pe Daisy lîngă Lillian şi prietenele ei.

Daisy purta o rochie de culoarea untului, strînsă pe talia subţire cu panglici de satin, măiestrit împletite. Decolteul bordat cu satin îi scotea în evidenţă forma frumoasă a sînilor. Avea părul strîns într-un coc, dar cîteva şuviţe spiralate îi cădeau libere pe gît şi umeri. Arăta perfect, o fiinţă delicată, ca o operă de artă care nu trebuie atinsă.

Matthew ar fi vrut să-i desfacă rochia, să o înlănţuie cu panglicile, să-i sărute pielea albă, sfîrcurile, să o facă să suspine...

– Chiar crezi, îl auzi pe Mardling, că piaţa mai are unde să se dezvolte? La urma urmei, discutăm de clasa de jos. Indiferent de naţionalitate, un lucru e cert: nu le place să se spele.

Matthew îşi îndreptă atenţia spre bărbatul înalt, spilcuit, al cărui păr blond strălucea în lumina candelabrelor. Nu era o întrebare maliţioasă, era sigur de asta. Cei care făceau parte din clasele privilegiate aveau prejudecăţi legate de cei săraci, şi asta dacă se oboseau măcar să-i ia vreodată în seamă.

– Cifrele ne indică, spuse Matthew, că atunci cînd săpunul va fi fabricat şi vîndut la un preţ rezonabil, piaţa va înregistra o creştere de trei procente pe an. Toţi oamenii vor să se spele, indiferent de clasă. Problema este că săpunul de calitate e un produs de lux, greu de obţinut.

– Producţie de masă... spuse Mardling, gînditor. Ceva nu-mi place aici: mi se pare o modalitate de a-i lăsa pe săraci să-i imite pe cei superiori lor.

Matthew își roti privirea spre ceilalți. Spre Bowman, care se înroșise la față – acesta nu era niciodată un semn bun – spre Westcliff, care rămînea tăcut, cu o expresie de nepătruns.

– Exact asta și este, domnule Mardling, spuse Matthew grav. Producția de masă în domeniul săpunului sau hainelor le dă celor săraci șansa de a trăi la aceleași standarde cu ceilalți. E o chestiune de sănătate, dar și de demnitate.

– Și cum ne vom mai da seama care cine este? protestă Mardling.

Matthew îi aruncă o privire întrebătoare.

– Mă tem că nu înțeleg.

Llandrindon se alătură conversației.

– Cred că Mardling vrea să spună că nu vom mai putea face diferența între o vînzătoare și o doamnă din lumea bună dacă amîndouă vor fi curate și bine îmbrăcate. Iar dacă un gentleman nu le va putea deosebi după înfățișare, cum va ști cum să se poarte cu ele?

Uimit de snobismul întrebării, Matthew își cîntări bine răspunsul.

– Eu sînt de părere că unei femei trebuie să-i arăți respect, indiferent de statutul social.

– Bine zis, spuse Westcliff, în timp ce Llandrindon se pregătea să-i contrazică.

Mardling insistă:

– Westcliff, chiar nu vezi nici un rău în a-i încuraja pe săraci să-și depășească clasa socială? În a le permite să pretindă că între noi și ei nu este nici o diferență?

– Singurul rău pe care-l văd este cel de a-i descuraja pe oamenii care doresc mai mult, de teamă că ne vom pierde superioritatea, spuse Westcliff.

Această declarație îl făcu pe Matthew să-l placă și mai mult pe conte.

Preocupat de problema vînzătoarei ipotetice, Llandrindon i se adresă lui Mardling:

– Nu te teme, Mardling. Indiferent cît de bine îmbrăcată ar fi o femeie, un gentleman își dă seama care îi este statutul. O lady are vocea suavă, frumos modulată, în timp ce o vînzătoare vorbește cu accent vulgar, iar vocea îi e stridentă.

– Bineînțeles, răsuflă Mardling ușurat. Se prefăcu cuprins de un fior. O vînzătoare bine îmbrăcată și vorbind cu accent *cockney*... ca și cum ar zgîria cu unghiile o placă de ardezie.

– Așa este, rîse Llandrindon. Ca o margaretă într-un buchet de trandafiri.

Comentariul nu fusese făcut cu vreo intenție. Se lăsă tăcerea, iar Llandrindon realiză că o insultase fără să vrea pe fiica lui Bowman, sau mai degrabă îi insultase numele.

– Margareta este o floare versatilă, rupse Matthew tăcerea. Unică în prospețimea și simplitatea ei. Cred că s-ar potrivi oricărui aranjament floral.

Ceilalți murmurară aprobator:

– Așa e...

– Chiar așa...

Lordul Westcliff îi aruncă lui Matthew o privire aprobatoare.

Ceva mai tîrziu, Matthew descoperi că locul său la masă era la stînga lui Westcliff. Nu ştia dacă acesta fusese aranjamentul iniţial sau era o schimbare de ultim moment. Remarcă însă privirile surprinse ale celorlalţi, care observaseră că i se oferise locul de onoare.

Mascîndu-şi surprinderea, Matthew observă că Bowman îl privea cu mîndrie paternă... iar Lillian îi arunca discret soţului ei priviri ucigaşe...

După o cină fără incidente, oaspeţii se împărţiră în grupuri. Cîţiva domni ieşiră la o ţigară şi un pahar de Porto pe terasa din spate, unele doamne doreau ceai, în timp ce altele se îndreptară spre salon, să stea de vorbă sau să joace ceva.

Matthew se îndrepta spre terasă cînd simţi o bătaie uşoară pe umăr. Era Cassandra Leighton, care îl privea cu subînţeles.

– Insist să ne însoţeşti în salon, domnule Swift. Nu admit nici un refuz. Lady Miranda şi cu mine ne-am gîndit să jucăm un joc pe care-l vei găsi captivant. Îi făcu cu ochiul. E un adevărat complot, înţelegi?

– Un complot, repetă Matthew precaut.

– Da, chicoti ea. Am decis ca în seara asta să fim puţin vicioase.

Lui Matthew nu-i plăcuseră niciodată jocurile de salon, care presupuneau o anumită frivolitate de care el nu era în stare. În plus, era cunoscut faptul că în înalta societate britanică purtările scandaloase erau frecvente. Matthew avea o aversiune înnăscută faţă de scandal. Iar dacă avea să se lase

implicat într-unul, măcar să fi avut un motiv serios şi nu un joc imbecil de salon.

Înainte să răspundă, observă cu coada ochiului... ceva galben. Era Daisy, ţinîndu-l de braţ pe Llandrindon. Se îndreptau spre salon.

Logica ar fi trebuit să-i spună lui Matthew că dacă Daisy avea să se poarte scandalos în compania lui Llandrindon, era doar treaba ei. Dar latura primitivă a minţii lui reacţionă posesiv. Picioarele îl purtau spre salon, fără să vrea.

– Minunat, spuse Cassandra Leighton luîndu-l de braţ. O să ne distrăm de minune.

Făcuse o descoperire care-l neliniştea. Dorinţele primare îi puteau pune stăpînire pe trup. O însoţi încruntat pe Cassandra, care sporovăia nimicuri.

Cîţiva tineri se adunaseră deja în salon. Rîdeau şi discutau. În aer plutea anticiparea care îi avertiza că urmau să ia parte la ceva... obraznic.

Matthew rămase în prag, căutînd-o cu privirea pe Daisy. Stătea aşezată lîngă şemineu iar Llandrindon se aplecase peste mînerul fotoliului ei.

– Primul joc, spuse lady Miranda, este un tur de „Animale". Aşteptă ca valul de chicoteli să se stingă înainte de a continua. Pentru cei care nu cunosc regulile: e foarte simplu. Fiecare doamnă va alege un partener de sex masculin. Fiecare domn va trebui să imite un anume animal: cîine, porc, măgar. Doamnele vor ieşi din cameră şi vor fi legate la ochi. Cînd se vor întoarce, vor încerca să-şi găsească partenerii. Domnii le vor ajuta

scoţînd sunetele corecte. Cea care-şi va găsi ultima partenerul va primi o pedeapsă.

Matthew ura jocurile care aveau drept unic scop să-ţi baţi joc de unul dintre participanţi. Era genul de situaţie pe care ar fi vrut să o evite cu orice preţ.

Observă că Daisy nu chicotea, ca toate celelalte. Părea hotărîtă. Se străduia să facă parte din grup, să se comporte ca femeile prostuţe din jurul ei. La naiba! Nu era de mirare că nu se căsătorise, dacă astfel se presupunea că trebuiau să se comporte fetele de măritat.

– Vei fi partenerul meu, domnule Swift, îi spuse domnişoara Leighton.

– Este un privilegiu, îi răspunse Matthew politicos. Ea chicoti, de parcă el spusese ceva foarte amuzant. Matthew nu mai cunoscuse o altă femeie care să chicotească atît de des.

O pălărie cu bileţele circula printre jucători. Matthew luă unul şi-l citi.

– Vacă, îşi informă partenera, care se hlizi iar. Matthew se simţea ca un idiot.

Doamnele ieşiră din încăpere. Bărbaţii ocupară poziţii strategice, rîzînd pe înfundate, anticipînd momentul cînd aveau să fie pipăiţi de doamnele legate la ochi. Începură să se antreneze:

– Miau!

– Ham-ham!

– Oac!

Urmară hohote de rîs. Cînd intrară doamnele, camera răsună de sunete animalice. Parcă era o grădină zoologică. Doamnele îşi căutau partenerii,

împiedicîndu-se ba de unul care răgea, ba de altul care schelălăia.

Matthew se ruga ca Westcliff, Hunt sau – ferească Dumnezeu! – Bowman să nu intre în cameră şi să-l vadă aşa. Ar fi murit de ruşine.

Demnitatea lui primi o lovitură mortală. Se auzi vocea Cassandrei:

– Unde este domnul Vacă?

– Muuu, făcu el, fără tragere de inimă.

Chicotelile Cassandrei pluteau în aer. O văzu cum înainta, pipăind fiecare bărbat pe lîngă care trecea.

– Domnule Vacă! Am nevoie de ajutor! strigă domnişoara Leighton.

Matthew oftă.

– Muuu.

– Încă o dată!

Din fericire, Cassandra era legată la ochi şi nu-i vedea privirile ucigaşe.

– Muuu.

Chicoteli. Şi iar chicoteli. Domnişoara Leighton se apropia cu braţele întinse spre el. Îi cuprinse talia, apoi mîinile începură să coboare... Matthew o prinse de încheieturi.

– L-am găsit pe domnul Vacă? întrebă ea, lipindu-se de el.

Matthew o îndepărtă cu o mişcare fermă.

– Da.

– Bravo mie! strigă ea, scoţîndu-şi legătura.

Şi alte perechi se regăsiseră. Animalele tăceau, unul după altul. Se mai auzea un singur sunet... un

sunet stîngaci, ca vibrația provocată de o insectă. Să fi fost un greier?

Matthew întinse gîtul să vadă cine făcea acel zgomot și cine era nefericita-i parteneră. Se auziră cîteva rîsete prietenoase. Daisy își scotea legătura de la ochi, în timp ce lordul Llandrindon ridica din umeri, în semn de scuză.

– Un greier nu face așa! protesta Daisy, îmbujorată și amuzată. Parcă ți-ai fi dres glasul!

– Atît m-am priceput! spuse Llandrindon neputincios.

Dumnezeule! Matthew închise ochii. *Trebuia* să fie Daisy!

Situația nu-i era însă pe plac Cassandrei.

– Vai, ce păcat!

– Asta e! spuse lady Miranda, trecînd între Daisy și Llandrindon. Urmează pedeapsa, draga mea.

Zîmbetul lui Daisy păli.

– Care e pedeapsa?

– Se numește „Fata de măritat", îi explică lady Miranda. Trebuie să stai la perete și să extragi din pălărie numele unui domn. Dacă acesta refuză să te sărute, rămîi la perete și tragi alt nume. Și tot așa, pînă cînd unul acceptă.

Daisy se strădui să zîmbească, dar era palidă.

La naiba! își spuse Matthew.

Era o dilemă gravă. Incidentul putea da naștere unui scandal. Nu putea permite asta. De dragul familiei ei, de dragul ei. Și al lui... dar nu voia să se gîndească la asta acum.

Făcu un pas înainte dar domnişoara Leighton îl prinse de braţ. Unghiile lungi i se înfipseră în mînecă.

– Nu te băga, îl avertiză ea. Toţi jucătorii trebuie să accepte pedeapsa. Zîmbea, dar în ochi i se citea o duritate care nu-i plăcu lui Matthew. Părea să savureze fiecare clipă.

Periculoase fiinţe, femeile.

Matthew privi împrejur, citind anticiparea de pe feţele bărbaţilor. Nici unul nu ar fi ratat ocazia să o sărute pe Daisy Bowman. Matthew ar fi vrut să o scoată din încăpere, dar nu putea decît să o privească alegînd un bilet, cu degete tremurînde.

Daisy desfăcu biletul şi-l citi în tăcere, încruntată. Se auziră un oftat sau două, de nerăbdare. Ea rosti numele fără a ridica privirea:

– Domnul Swift. Şi aruncă rapid biletul înapoi în pălărie.

Lui Matthew inima îi bătea cu putere. Nu era foarte sigur că situaţia se îmbunătăţise. Din contră, părea să se fi înrăutăţit exponenţial.

– Imposibil, şuieră Cassandra. Nu se poate să fi fost tu.

Matthew o privi absent.

– De ce nu?

– Pentru că nu ţi-am scris numele pe nici un bilet.

– A făcut-o probabil altcineva, spuse el şi-şi desprinse braţul din încleştarea ei.

O rumoare străbătu încăperea cînd el se apropie de ea. Daisy se controla admirabil, dar obrajii i se

coloraseră. Trupul fragil îi era încordat ca un arc. Se străduia să afişeze un zîmbet nepăsător, dar Matthew observă că o venă la gît i se zbătea violent. Ar fi vrut s-o sărute acolo, să o mîngîie cu limba.

Se opri în faţa ei, susţinîndu-i privirea şi încercînd să-i citească gîndurile.

Totuşi, care dintre ei era în avantaj acum?

Părea că el... şi totuşi ea îi strigase numele.

Îl alesese pe el. *De ce?*

– Te-am auzit în timpul jocului. Păreai o vacă cu probleme la stomac.

– Judecînd după rezultat, vaca mea a fost mai reuşită decît greierele lui Llandrindon.

– Nici n-ai fi zis că e greier. Mai degrabă cineva care-şi drege vocea.

Părea atît de încurcată, dar atît de adorabilă, încît abia se abţinu să n-o ia în braţe. Spuse:

– Hai să terminăm şi cu asta, da?

Îşi dorea ca Daisy să nu fi roşit din nou. Obrajii îi erau asemenea unor maci.

Toată asistenţa inspiră adînc cînd Matthew se apropie de ea. Trupurile aproape că li se atingeau. Cu buzele întredeschise, Daisy îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Matthew îi căută mîna şi i-o sărută.

Daisy deschise mirată ochii.

Se auziră cîteva rîsete şi cîteva strigăte copilăreşti.

– Mi-ai spus ceva mai devreme că ai dori să-ţi vezi sora, domnişoară Bowman, zise Matthew blînd dar şi ferm în acelaşi timp. Te pot conduce la ea?

– Dar nu poţi pleca! strigă Cassandra Leighton din celălalt capăt al camerei. Abia am început!

– Nu încă, mulţumesc, îi răspunse Daisy. Sînt sigură că sora mea poate să mai aştepte puţin, cît timp mă mai distrez aici.

Matthew o privi scrutător. Văzînd cum i se schimbase expresia, ştiu că ea înţelesese.

Vino acum cu mine, îi poruncea el din priviri. *Fără comentarii!*

Îşi dădu seama că Daisy ar fi vrut să-l refuze dar nu îndrăznea:

– Pe de altă parte... aproape că se înecă. I-am promis că luăm ceaiul împreună.

Matthew îi oferi braţul său:

– Domnişoară Bowman, îţi stau la dispoziţie.

Se auziră cîteva proteste, după care grupul începu să organizeze un nou joc. Cine putea şti ce alt scandal se pregătea să izbucnească în salon. Dar atîta vreme cît nici el şi nici Daisy nu erau implicaţi, lui Matthew nu-i mai păsa.

De îndată ce ajunseră pe hol, Daisy îşi trase braţul. Făcură cîţiva paşi şi ajunseră în pragul bibliotecii. Văzînd că înăuntru nu era nimeni, Daisy intră fără să scoată vreun cuvînt.

Matthew o urmă şi închise uşa în urma lor. Nu se cuvenea, dar era mai bine decît să fie auziţi din hol.

– De ce-ai făcut asta? îl întrebă Daisy.

– De ce te-am luat de la joc? Tonul lui devenise aspru. N-ar fi trebuit să fii acolo, o ştii prea bine.

Daisy era atît de furioasă, încît ochii îi aruncau scîntei.

– Şi unde ar fi trebuit să fiu, domnule Swift? În bibliotecă, singură, citind?

– Mai bine decît să stîrneşti un scandal.

– Nu, n-ar fi fost mai bine. Acolo era locul meu, făcînd ceea ce fac şi ceilalţi. Era perfect pînă ai venit tu şi ai stricat totul.

– Eu? Lui Matthew nu-i venea să creadă. *Eu* ţi-am stricat seara?

– Da.

– În ce fel?

Ea îl privi acuzator.

– Nu m-ai sărutat.

– Eu... Îl luase pe nepregătite. Matthew o privea uimit. Ba te-am sărutat.

– Mi-ai sărutat mîna, se strîmbă Daisy. Asta nu înseamnă nimic.

– Ar trebui să-mi fii recunoscătoare.

– Pentru ce?

– Nu e evident? Ţi-am salvat reputaţia.

– Dacă mă sărutai, reputaţia mea ar fi avut de cîştigat, ripostă Daisy. Dar m-ai respins în public, ceea ce înseamnă că Llandrindon, Mardling şi ceilalţi ştiu acum că e ceva în neregulă cu mine.

– Dar nu te-am respins!

– Aşa a părut, mojicule!

– Nu sînt mojic. Aş fi fost dacă te-aş fi sărutat în public. Matthew făcu o pauză, apoi adăugă iritat: nu e nimic în neregulă cu tine. De ce spui asta?

– O să rămîn fată bătrînă. Şi nimeni nu vrea să mă sărute.

Era prea mult. Daisy Bowman era furioasă pe el pentru că nu făcuse ceea ce dorea şi visa de atîţia ani. Se purtase *onorabil,* la naiba! Iar ea era supărată, în loc să-i fie recunoscătoare.

– ... sînt chiar *atît* de dezagreabilă? repeta Daisy. De indezirabilă?

El o dorea de prea mult timp. Îşi repetase de mii de ori motivele pentru care nu o putea avea. Îi fusese mult mai uşor atîta vreme cît ştia că ea îl detesta, că nu putea spera. Dar posibilitatea ca sentimentele ei să se fi schimbat, îl năucise.

– ... nu ştiu să atrag bărbaţii, ca celelalte femei, perora Daisy. Şi cînd în sfîrşit aveam şi eu şansa să capăt ceva experienţă, tu... Se opri, încruntată. Ce e cu tine? De ce arăţi aşa?

– Cum?

– De parcă te-ar durea ceva.

Durere. Da. Genul de durere pe care o simte un bărbat care a tînjit ani întregi după o femeie şi care atunci cînd s-a trezit singur cu ea trebuie să o asculte cum se plînge că n-a sărutat-o, cînd tot ce şi-ar dori cu adevărat ar fi să-i smulgă hainele şi să o posede chiar acolo, pe podea.

Voia să capete experienţă? Matthew era gata să-i ofere o experienţă unică. Întreg trupul îi fremăta. Încercă să se controleze, concentrîndu-se

asupra ritmului respirației. Respiră. Dar era groaznic de excitat.

Nici nu și-a dat seama cînd a luat-o în brațe. Era suplă, ușoară, asemenea unei feline. O putea ridica atît de ușor, o putea sprijini de perete și...

Daisy făcuse ochii mari de uimire.

– Ce faci?

– Vreau să-mi răspunzi la o întrebare, reuși Matthew să spună. De ce ai rostit numele meu acolo?

O succesiune de emoții o asaltară: surprindere, vinovăție, jenă... Era roșie ca focul.

– Nu știu ce vrei să spui. Numele tău era pe bilet. N-am avut încotro și...

– Minți, îi spuse Matthew. Numele meu nu era pe acel bilet. Și totuși l-ai rostit. *De ce?*

Știau amîndoi că putea exista un singur motiv. Matthew închise ochii. Își simțea sîngele fierbinte pulsînd în vene.

Îi auzi vocea tremurată.

– Am vrut doar să știu cum... cum...

Îl ispitea, brutal. Matthew încercă să-i dea drumul din îmbrățișare, dar mîinile nu-l mai ascultau. Se simțea prea bine așa. Îi privi gura frumoasă, curbura delicioasă a buzei inferioare. *Un singur sărut,* își zise cu disperare. Numai atît. Dar odată pornit... nu știa dacă se mai putea opri.

– Daisy... Abia dacă reușea să fie coerent. Dar trebuia să dezamorseze situația. Îi voi spune tatălui tău... cu prima ocazie... că nu mă voi căsători cu tine, în nici un caz.

Ea nici nu-l privi.

– De ce nu i-ai spus-o de la început?

Pentru că-şi dorise ca ea să-l remarce.

Pentru că dorise să se prefacă, chiar şi pentru scurt timp, că ceea ce nici nu îndrăznise să viseze îi era de fapt la îndemînă.

– Am vrut să te necăjesc, îi spuse el.

– Ei bine, ai reuşit!

– Nu mă pot însura cu tine.

– Pentru că nu sînt dezirabilă.

– Daisy, încetează.

– Nu merit nici măcar un sărut...

– Gata, răbufni Matthew, pierzîndu-şi controlul. La naiba! Ai învins. O să te sărut.

– De ce?

– Pentru că altfel nu încetezi.

– Acum e prea tîrziu! Ar fi trebuit să mă săruţi acolo, în salon, dar n-ai făcut-o. Iar acum, că mi-ai spulberat orice şansă de a mai fi sărutată de altcineva, nu am de gînd să mă mulţumesc cu un premiu de consolare de mîna a doua.

– De mîna a doua?

Făcuse o greşeală. Îşi dăduse seama chiar în clipa în care rostise cuvintele.

Soarta îi era de-acum pecetluită.

– N-am vrut să sune aşa, spuse Daisy, încercînd să se elibereze din îmbrăţişare. N-ai vrut să mă săruţi şi de aceea...

– Ai spus *de mîna a doua*. Îi lipi trupul de al lui. Ceea ce înseamnă că am ceva de demonstrat.

– Nu, nu e nevoie, zise ea repede. Zău. Scoase un ţipăt slab cînd el îi cuprinse faţa în palme şi îşi lipi buzele de ale ei.

CAPITOLUL 7

Matthew ştiu că făcuse o mare greşeală chiar în clipa în care buzele li se atinseră. Pentru că nimic nu avea să egaleze senzaţia perfectă provocată de îmbrăţişarea ei. Era distrus pe viaţă. Dar Dumnezeu îi era martor că nici nu-i păsa.

Gura ei era dulce şi fierbinte, ca soarele, ca o flacără. Ea scoase un sunet cînd el îi atinse buza inferioară cu vîrful limbii. Cu gesturi tandre, ea îi mîngîia părul, coborînd spre ceafă. Ar fi făcut orice ca el să nu-i dea drumul din îmbrăţişare. În nici un caz nu avea să se întîmple asta. Nimic nu-l mai putea opri.

Un tremur îl străbătu cînd îi ridică faţa spre el. O mîngîie tandru pe obraz, urmărindu-i conturul delicat al feţei. Aroma dulce a gurii ei îl înnebunea... îi căută din nou buzele umede şi le strivi cu noi sărutări, din ce în ce mai adînci, pînă o auzi gemînd.

Ea îşi lipise trupul de al lui. O cuprinse cu braţul pe după talie şi o strînse şi mai aproape. Nu-şi mai

dorea decît să rupă panglicile corsetului, să-i simtă pielea fierbinte.

Îşi strecură degetele prin părul ei strîns şi i-l eliberă. Căută locul în care-i văzuse vena zbătîndu-i-se şi începu să-l mîngîie cu limba, cu mişcări uşoare. Atinsese un punct sensibil: o simţi vibrînd, auzi un nou geamăt înfundat.

Aşa avea să se întîmple cînd ar fi făcut dragoste cu ea, se gîndi el... Pielea ei avea să se înfioare şi respiraţia să i se accelereze atunci cînd avea să o pătrundă. Pielea ei caldă, trandafirie, mirosea a talc şi ceai. Îi găsi din nou gura, i-o deschise şi se cufundară într-un nou sărut fierbinte, umed, intim şi înnebunitor de dulce.

O simţi desfăcîndu-şi picioarele ca să facă loc coapsei lui, care se potrivea perfect acolo. Săruturile lui erau tot mai adînci iar trupurile li se mişcau la unison. Privirea ei exprima o dorinţă inocentă, faţa îi era roşie ca focul. Dacă ar fi înţeles exact ce voia el de la ea, n-ar mai fi roşit. Ar fi leşinat pe loc.

Matthew se desprinse din sărutare şi-şi lipi obrazul de-al ei.

– Cred că acum ai primit răspuns la întrebarea dacă te găsesc sau nu dezirabilă, zise răguşit.

Daisy găsi puterea de a se smulge de lîngă el. Se întoarse cu spatele, privind la şirul de cărţi legate în piele, dar fără să le vadă. Se sprijini de etajera de mahon, încercînd să respire normal.

Matthew veni lîngă ea şi încercă să-i ia mîinile în ale lui. Daisy se crispă cînd el încercă să-i sărute lobul urechii.

– Nu. Şi se trase deoparte.

Dar Matthew nu se mai putea opri. Îşi îngropă faţa în scobitura gîtului ei. Începu să-i mîngîie decolteul. Daisy îi acoperi mîna cu a ei, apăsînd şi mai tare, ca şi cum ar fi fost nevoie de efortul amîndurora ca să potolească bătăile necontrolate ale inimii ei.

Matthew voia să o ridice în braţe şi să o aşeze pe sofaua de lîngă ei. Să facă dragoste cu ea, să se cufunde în dulceaţa trupului ei. Dar această şansă le fusese răpită încă înainte de a se fi cunoscut.

Nu avea nimic să-i ofere. Viaţa lui, numele lui, identitatea lui... totul era o iluzie. El nu era acel bărbat. Şi era doar o chestiune de timp pînă ce ea avea să descopere totul.

Îşi dădu seama că mîna îi rămăsese încleştată pe fusta ei, ca şi cînd s-ar fi pregătit să i-o ridice. Satinul se mototolise între degetele lui. Îşi imagină cît de plăcut ar fi fost să-i elibereze trupul de toate acele veşminte şi să o privească, goală. Să urmeze conturul corpului ei cu buzele, cu vîrfurile degetelor, să descopere fiecare colţişor ascuns.

Îşi privi mîna de parcă nu i-ar fi aparţinut. Cu greu îşi deprinse degetele din faldurile de satin. O privi adînc în ochi.

– Matthew, zise ea uşor.

Era pentru prima oară cînd îi spunea aşa.

– Da?

– Ai spus ceva mai devreme. Nu mi-ai spus că nu vrei să te însori cu mine... ci că *nu poţi* s-o faci, orice-ar fi. De ce ?

– Ce importanţă mai are, de vreme ce oricum nu se va întîmpla?

Daisy se încruntă şi îşi ţuguie buzele. Cît ar fi vrut s-o sărute!

Matthew se dădu deoparte, să-i facă loc să treacă.

Ea înţelese semnalul şi dădu să treacă pe lîngă el.

Braţele li se atinseră. Era prea mult. Matthew o prinse de încheietura mîinii şi o luă iar în braţe. Nu se mai putea opri să nu-i acopere gura cu sărutări, ca şi cînd ea i-ar fi aparţinut, ca şi cînd ar fi fost înlăuntrul ei.

Asta simt eu pentru tine, îi spunea el prin intermediul săruturilor care-l consumau. *Asta vreau*. Simţi valul de excitare care o străbătea şi ştiu că ar fi putut să o aducă la orgasm chiar atunci, acolo, ridicîndu-i rochia şi...

Nu,îşi impuse el. Mersese deja prea departe. Dîndu-şi seama cît de aproape era de a-şi pierde complet controlul, Matthew se smulse cu un geamăt din îmbrăţişare şi o îndepărtă de lîngă el.

Ea ieşi imediat din bibliotecă. Îi mai zări doar trena, înainte de a dispărea asemenea ultimei raze de soare de la linia orizontului.

Matthew se întreba cum va reuşi să se comporte normal în prezenţa ei, de-acum încolo.

Exista o tradiţie veche care spunea că stăpîna domeniului trebuia să fie binefăcătoarea sătenilor din împrejurimi. Trebuia să-i ajute, să-i sfătuiască,

să facă donaţii în haine sau hrană celor care aveau mare nevoie. Lillian se achitase cu dăruire de această sarcină. Pînă acum, cînd nu mai era posibil să o facă, dată fiind starea ei.

Nici nu se punea problema să o roage pe Mercedes să-i ia locul. Era mult prea agitată şi lipsită de răbdare pentru asta. Şi nu-i plăcea să se afle în preajma oamenilor bolnavi. Bătrînii nu se simţeau în largul lor în prezenţa ei, iar ceva din tonul ei îi făcea pe copii să izbucnească în plîns.

Daisy era deci alegerea logică. Ea nu se supăra dacă trebuia să-şi petreacă întreaga zi în astfel de vizite. Îi plăcea să mîne singură trăsurica, să împartă pachete şi vase cu mîncare, să le citească celor care nu mai vedeau şi să afle ultimele noutăţi de la săteni. Se simţea bine, mai ales că nu trebuia să se îmbrace elegant sau să ţină la etichetă.

Mai exista un motiv pentru care Daisy era bucuroasă să meargă în sat... stătea departe de conac şi avea o ocupaţie, deci nu se gîndea numai la Matthew Swift.

Trecuseră trei zile de la jocul de salon, cu consecinţele sale – şi anume să fie sărutată de Matthew, pînă la uitare de sine. Acum el se purta cu ea ca întotdeauna, rece şi curtenitor.

Daisy ar fi putut să creadă că fusese doar un vis, numai că de cîte ori se afla în preajma lui stomacul i se strîngea iar inima îi bătea să-i sară din piept.

Ar fi vrut să spună cuiva, însă îi era prea ruşine. Cumva, i se părea o trădare, deşi nu ştia de ce.

Cert era că nimic nu mai era la fel: nu putea să doarmă, era neîndemînatică şi distrată întreaga zi.

Crezînd că era bolnavă, Daisy îi povestise simptomele bucătăresei şi se alesese cu o lingură de ulei de ricin. Care nu o ajutase deloc. Cel mai rău era că nu se putea concentra asupra lecturii. Citea aceeaşi pagină, iar şi iar, şi nimic nu mai părea să o intereseze.

Daisy n-avea nici cea mai mică idee cînd avea să-şi revină. Aşa că i se păru o idee bună să nu se mai preocupe de propria persoană şi să facă ceva pentru alţii.

Porni de dimineaţă într-o trăsurică descoperită trasă de un ponei cafeniu pe nume Hubert. Trăsura era plină cu vase din porţelan cu mîncare, roţi de caşcaval, cupoane de flanel, şuncă, ceai şi sticle de Porto.

În general, vizitele erau plăcute iar sătenii păreau să se bucure de prezenţa lui Daisy. Unii dintre ei o făcuseră să rîdă, povestindu-i vizitele din trecut pe care le făcea mama lui Westcliff.

Contesa făcea rar daruri şi se aştepta la o imensă gratitudine. Dacă o femeie nu se înclina suficient de adînc în faţa ei o întreba direct dacă avea cumva genunchii înţepeniţi. Se aştepta să fie consultată în privinţa alegerii numelor copiilor, să-i fie împărtăşite vederile religioase şi să-i fie urmate regulile de igienă. Mai mult decît atît, le adusese o dată mai multe feluri de mîncare şi desert, amestecate în acelaşi vas.

– Ce drăguț! exclamă Daisy, punînd pe masă vasele cu mîncare și baloții de pînză. O vrăjitoare bătrînă! Exact ca în poveste... și îi răsplătí pe copii cu istoria lui Hansel și Gretel. Copiii rîdeau și o priveau încîntați.

La sfîrșitul rundei de vizite Daisy umpluse un carnețel cu însemnări: puteau găsi un specialist care să-l consulte pe bătrînul domn Hearnsley, a cărui vedere se înrăutățise? Puteau să-i mai aducă doamnei Blunt o sticlă din tonicul preparat de bucătăreasa lor? Îi făcuse tare bine la stomac.

Cu promisiunea că le va comunica totul lordului Westcliff și soției lui, Daisy se urcă în trăsurica acum goală și făcu cale-ntoarsă spre Stony Cross Park.

Se înserа. Lungi umbre ale castanilor și stejarilor se profilau pe drumul nepietruit care lega satul de conac. Această parte din Anglia nu fusese încă despădurită ca să furnizeze materie primă fabricilor care răsăriseră în marile orașe. Pădurile dese erau străbătute de drumeaguri înguste, pe jumătate acoperite de crengile care atîrnau sub povara atîtor frunze. În penumbră, copacii păreau învăluiți în aburi și mister, precum santinelele din lumea druizilor, a vrăjitorilor și a unicornilor.

Liniștea adîncă era tulburată doar de zgomotul roților trăsurii și de sunetul metalic al potcoavelor lui Hubert. Daisy strînse ferm hățurile, simțind cum Hubert mărise pasul. Poneiul părea nervos.

– Ușor, băiete, încercă Daisy să-l liniștească. Nu-ți place pădurea, nu-i așa? Nu te speria, o vom

depăşi curînd. Dar poneiul continua să fie agitat chiar şi după ce ieşiseră din pădure. Ajunseră la o pajişte. Gata, Nellie cea nervoasă! se însufleţi Daisy. Ai văzut că n-aveai de ce să-ţi faci griji?

Dar se dovedi că afirmaţia ei era prematură.

Daisy auzi zgomot de crengi rupte venind dinspre pădure. Hubert necheză, întorcînd capul în direcţia din care venea zgomotul. Un grohăit puternic o făcu pe Daisy să se înfioare.

Dumnezeule, ce era *asta*?

Brusc, din pădure apăru o formă uriaşă care se pregătea să atace trăsura.

Totul se petrecu prea repede pentru Daisy. Ea trase de hăţuri. Trăsura sălta şi juca precum o jucărie.

Daisy încercă în van să rămînă aşezată. O roată a trăsurii căzu într-un şanţ şi o proiectă cu forţă pe pămîntul dur, în timp ce Hubert îşi continua cursa.

Simţea că se sufocă. Avea impresia că o creatură uriaşă, un monstru, se îndrepta cu viteză spre ea. În aer răsună o puşcă, făcîndu-i urechile să ţiuie.

Se auzi un sunet înfricoşător,animalic... apoi nimic.

Daisy încercă să se ridice, dar căzu înapoi, cu faţa în jos, respirînd greu. Simţea că pieptul îi era strîns într-o menghină. După cîteva clipe auzi un zgomot puternic de copite, asemenea unui tunet. I se părea că pămîntul îi vibra sub obrazul drept. Inspiră adînc, se ridică în coate şi îi văzu.

Erau trei călăreți – ba nu, patru – care galopau spre ea. Copitele cailor ridicau nori de praf în urma lor. Unul dintre bărbați sări din șaua calului înainte ca acesta să se oprească și se repezi spre ea.

Daisy clipi surprinsă cînd el îngenunche lîngă ea și o luă în brațe. Își sprijini capul de brațul lui și se trezi uitîndu-se ametită în ochii lui Matthew Swift.

– *Daisy*, spuse el cu un ton pe care nu-l mai auzise pînă atunci, imperios și puțin răgușit. Cu mîna rămasă liberă căută rapid pe trupul ei urmele unor eventuale lovituri. Ești rănită?

Daisy încercă să-i explice cum că o doborîse vîntul, iar el păru că-i înțelegea sunetele incoerente.

– Bine, spuse el. Nu încerca să vorbești. Respiră ușor. O simți agitîndu-se în brațele lui și o strînse ușor. Hai, sprijină-te de mine. Îi trecu mîna prin păr, îndepărtîndu-i cîteva șuvițe care-i căzuseră pe față. Gata, iubito, gata. Ești în siguranță acum.

Daisy închise ochii pentru a-și masca uimirea. Matthew Swift îi murmura vorbe de alint, o ținea în brațele lui puternice. Simți că oasele i se moaie, precum zahărul pus pe foc.

Anii de încăierări și trînte cu frații mai mari o învățaseră să-și revină repede după o căzătură. În alte circumstanțe ar fi țîșnit în picioare și s-ar fi scuturat imediat de praf. Dar acum fiecare celulă a corpului ei încerca să prelungească pe cît posibil acel moment.

Matthew o mîngîia ușor pe obraz.

– Iubito, uită-te la mine. Spune-mi unde te doare.

Ea ridică privirea. Fața lui era foarte aproape de a ei. Se simți prizoniera ochilor lui albaștri:

– Ai dinți frumoși, să știi. Dar ochii sînt și mai frumoși...

Swift se încruntă ușor, trecîndu-și degetul mare pe obrazul ei:

– Poți să-mi spui cum te cheamă?

Ea clipi:

– Ai uitat?

– Nu, vreau să aflu dacă nu cumva ai uitat tu.

– Chiar atît de prostuță să fiu încît să-mi uit numele? Sînt Daisy Bowman.

– Cînd e ziua ta?

Ea nu-și putu stăpîni un zîmbet:

– Pot să-ți spun ce dată vreau. Oricum nu știi.

– Cînd e ziua ta, insistă el.

– Pe cincisprezece martie.

– Nu te juca cu mine, copilă.

– Bine. E pe doisprezece septembrie. De unde-ai știut?

În loc să-i răspundă, Swift ridică privirea și le vorbi însoțitorilor lui, care se apropiaseră.

– Pupilele nu-i sînt dilatate. E conștientă. Și n-are niciun os rupt.

– Slavă Domnului! se auzi vocea lui Westcliff.

Uitîndu-se peste umărul lui Matthew Swift, Daisy îl văzu pe cumnatul ei. Mardling și lordul Llandrindon erau și ei acolo, cu fețe îngrijorate.

Westcliff ținea o pușcă în mînă. O așeză pe jos, lîngă ea.

– Ne întorceam de la vînătoare, spuse contele. A fost o întîmplare să dăm peste tine chiar în clipa în care ai fost atacată.

– Aş fi putut să jur că era un mistreţ sălbatic.

– Ei, nici aşa, zîmbi Llandrindon condescendent. Ai o imaginaţie foarte bogată, domnişoară Bowman. Nu mai există mistreţi sălbatici în Anglia de sute de ani.

– Dar am văzut.... se apără Daisy.

– Aşa este, murmură Swift, strîngînd-o şi mai tare în braţe. Şi eu l-am văzut.

Westcliff îi privi pe amîndoi aproape cu compasiune.

– Domnişoara Bowman nu se înşeală în totalitate, îi spuse lui Llandrindon. Am mai avut probleme cu cîteva animale care au scăpat din ocol şi s-au sălbăticit. Iar acum au şi pui. Chiar luna trecută o doamnă călare a fost atacată de unul dintre ei.

– Vrei să spui că m-a atacat un porc furios? întrebă Daisy, încercînd cu greu să stea în şezut. Swift o sprijini, apoi o lipi de trupul lui.

O ultimă rază de soare străbătu orizontul, aproape orbind-o. Daisy întoarse capul şi simţi bărbia lui Matthew atingîndu-i părul.

– Nu era furios, ci sălbăticit şi deci periculos, spuse Westcliff. Porcii domestici lăsaţi liberi pot deveni cu uşurinţă agresivi. Cred că acesta avea pe puţin o sută treizeci de kilograme. Văzu privirea nedumerită a lui Swift şi preciză: cam trei sute de livre.

Swift o ajută pe Daisy să se ridice.

– Încet, murmură el. Ţi-e rău? Eşti ameţită?

Daisy se simţea perfect. Dar era atît de bine să stea acolo, în îmbrăţişarea lui, încît răspunse stins:

– Puţin...

El îi sprijini cu blîndeţe capul de umărul lui. Simţindu-se protejată de el, Daisy se simţi cuprinsă de un val de căldură. Toate astea veneau din partea lui Matthew Swift, bărbatul cel mai lipsit de romantism din cîţi cunoscuse ea.

Pînă acum vizita lui îi provocase un şir de surprize.

– Să te duc acasă, îi şopti el la ureche. Pielea ei se înfioră, drept răspuns. Crezi că poţi sta în şa în faţa mea?

Cum se întorseseră toate cu susul în jos, îşi spuse Daisy, dîndu-şi seama că doar gîndul acesta o umplea de nerăbdare. Se putea lipi de el, în timp ce o ducea pe calul său, putea chiar să aibă în secret o fantezie-două. Îşi putea închipui că era o aventurieră răpită de un ticălos îndrăzneţ...

– Mă tem că n-ar fi înţelept din partea voastră, îi întrerupse Llandrindon, rîzînd. După cum merg lucrurile între voi...

Daisy păli, crezînd că făcea aluzie la momentele lor fierbinţi din bibliotecă. Dar Llandrindon n-avea de unde să ştie ce se întîmplase atunci. Ea nu spusese nimănui, iar Swift era cît se poate de secretos cu viaţa lui intimă. Probabil că Llandrindon se referise la rivalitatea din timpul jocului de bile.

– Cred că ar fi mai bine ca *eu* să o însoțesc pe domnișoara Bowman spre casă, zise Llandrindon. Ca să nu se iște violențe.

Daisy se uită pieziș la el, dorindu-și să-și fi ținut gura. Se pregăti să protesteze, dar Swift i-o luă înainte:

– Cred că ai dreptate, domnul meu.

La naiba! Daisy se îmbufnă cînd Swift o îndepărtă ușor de lîngă trupul lui.

Westcliff se uita în pămînt, cu o expresie îndîrjită.

– Trebuie să găsesc animalul și să-l omor.

– Nu din cauza mea, sper, zise Daisy.

– Am văzut urme de sînge pe pămînt. Animalul este rănit. E mai bine să-l sacrific decît să-l las să se chinuiască.

Mardling puse și el mîna pe pușcă și spuse:

– Vin și eu!

Între timp, lordul Llandrindon urcase în șa.

– Dă-mi-o mie, îi zise lui Swift. O voi duce în siguranță la conac.

Swift o obligă pe Daisy să-și îndrepte privirea spre el. Scoase o batistă din buzunar.

– Dacă te vei mai simți amețită cînd ajungem acasă, chem doctorul, îi spuse ștergîndu-i urmele de noroi de pe față. Ai înțeles?

În ciuda cuvintelor tăioase, în privirea lui era o tandrețe care o făcu pe Daisy să-și dorească să se cuibărească la pieptul lui.

– Vii și tu?îl întrebă. Sau rămîi cu lordul Westcliff?

– Voi fi în urma voastră. Îşi puse batista la loc în buzunar, se aplecă şi o ridică cu uşurinţă în braţe. Ţine-te de mine.

Daisy îşi încolăci mîinile în jurul gîtului lui. O ducea în braţe de parcă ar fi fost uşoară ca un fulg. Daisy îi simţea respiraţia ritmică şi dulce bătînd-o în obraz. Pielea lui mirosea a soare şi a aer liber, curat. Abia se abţinu să nu-i mîngîie gîtul cu vîrful nasului.

Uimită de forţa cu care se simţea atrasă de el, Daisy rămase tăcută în timp ce Swift o încredinţa lui Llandrindon. Acesta o aşeză în faţa lui. Marginea şeii i se înfipse adînc în coapsă.

Llandrindon era un bărbat frumos, elegant, cu trăsături fine. Dar acum, cînd îi simţea braţele în jurul ei, mirosul, cînd stătea lipită de pieptul lui... *ceva nu era în regulă*. Mîna lui pe talia ei îi părea străină, invazivă.

Lui Daisy îi venea să plîngă de ciudă. De ce oare nu-l dorea pe el, în locul celuilalt, care era atît de nepotrivit pentru ea?

– Ce s-a întîmplat? o întrebă Lillian cînd o văzu pe Daisy intrînd în salon. Stătea pe un divan şi citea un ziar. Parcă te-ai fi răsturnat cu tot cu trăsură.

– M-am întîlnit cu un porc prost-crescut.

Lillian zîmbi şi lăsă ziarul deoparte.

– Cum îl chema?

– Nu era o metaforă. Era un porc *adevărat*. Daisy se aşeză pe un scaun în apropiere şi îi

povesti întreaga aventură, aruncînd asupra ei o lumină plină de umor.

– Şi chiar te simţi bine? o întrebă Lillian îngrijorată.

– Absolut, o linişti Daisy. Şi Hubert e bine. A ajuns la grajduri în acelaşi timp cu mine şi lordul Llandrindon.

– Ce noroc!

– Da, Hubert chiar a avut noroc pentru că...

– Nu mă gîndeam la ponei. Ci la faptul că te-ai întors cu lordul Llandrindon. Nu că te-aş încuraja, dar pe de altă parte...

– Dar nu cu el mi-aş fi dorit eu să mă întorc. Daisy se uita în jos, la tivul fustei pline de noroi şi încercă să culeagă un fir de păr de-al poneiului dintre faldurile de muselină.

– Nimeni nu te poate condamna pentru asta, zise Lillian. Llandrindon este drăguţ dar destul de superficial. Sînt convinsă că ai fi preferat să te conducă domnul Mardling.

– Nu, zise Daisy. Sînt chiar bucuroasă că nu m-a adus el. Cel cu care mi-aş fi dorit să vin este...

– *Nu!* Lillian îşi acoperi urechile. Nu spune asta. Nu vreau să te aud!

Daisy o privi atentă.

– Vorbeşti serios?

Lillian se strîmbă.

– Drace! murmură ea. Un nenorocit...

– După naşterea copilului va trebui să te controlezi şi să nu mai foloseşti un astfel de limbaj, îi zîmbi stins Daisy.

– Trebuie deci să profit pînă cînd va veni pe lume băiatul meu.

– Eşti sigură că va fi băiat?

– Ar face bine să fie, de vreme ce Westcliff îşi doreşte un moştenitor iar eu nu am de gînd să mai trec vreodată prin aşa ceva. Lillian se frecă la ochi. Singurul rămas ar fi Matthew Swift, zise ea morocănoasă. Presupun că despre el este vorba.

– Da. Pentru că... mă simt foarte atrasă de el. Era o uşurare să poată spune asta cu voce tare. Pînă acum se simţise de parcă o strîngea ceva de gît. Putea în sfîrşit să inspire adînc.

– În sens fizic?

– În toate sensurile.

Lillian îşi sprijini capul de mîna care se transformase în pumn.

– Pentru că asta îşi doreşte tata? o întrebă. Speri să-i poţi face pe plac măcar o dată?

– În nici un caz. Să-i fac tatei pe plac ar fi chiar în dezavantajul lui Matthew. Chiar nu-mi pasă de asta. Ştiu că tata este imposibil de mulţumit.

– Dar chiar nu înţeleg cum poţi să doreşti un bărbat care este atît de nepotrivit pentru tine. Tu nu eşti o nebună zăpăcită, Daisy. Eşti impulsivă, da. Romantică, cu siguranţă. Dar şi suficient de practică şi de inteligentă ca să înţelegi care ar fi consecinţele. Cred că de fapt eşti disperată. Ai rămas ultima dintre noi care nu s-a măritat, tata ţi-a dat un ultimatum idiot şi...

– Nu sînt disperată!

– Dacă-ţi trece prin cap să te măriţi cu Matthew Swift, eu zic că eşti chiar foarte disperată.

Daisy nu avea niciodată accese de mînie – acesta era apanajul lui Lillian. Se simţi însă cuprinsă de indignare. Abia se abţinu să nu explodeze.

O privire aruncată spre pîntecul surorii ei avu darul de a o linişti. Lillian trecea printr-o perioadă marcată de disconfort şi incertitudini. Iar Daisy nu făcea altceva decît să-i sporească problemele.

– Dar nici n-am pomenit de căsătorie, replică Daisy. Vreau doar să aflu mai multe despre el. Despre ce fel de om este. Nu văd ce este rău în asta.

– Nu vei reuşi, spuse Lillian cu convingere. Asta este problema. Nu-ţi va arăta ce fel de om este cu adevărat, te va amăgi. Marele lui talent este să-şi dea seama ce anume îşi doresc oamenii şi să-şi creeze acea imagine, totul în beneficiul lui. Uită-te cum s-a transformat în fiul pe care tata şi l-a dorit dintotdeauna. Acum se va preface că este genul de bărbat pe care ţi-l doreşti tu.

– N-are de unde să ştie ce anume... încercă Daisy să spună, dar Lillian o întrerupse.

– Nu-l interesează persoana ta. Nici inima şi nici mintea ta. Vrea doar să capete controlul asupra acţiunilor companiei, iar tu eşti mijlocul prin care poate reuşi. Bineînţeles că încearcă să te facă să-l placi... te va fermeca, te va zăpăci, iar a doua zi după nuntă vei descoperi că totul a fost doar o iluzie. Este exact ca tata, Daisy! Te va zdrobi, te va

transforma şi vei ajunge aşa ca mama. Asta este viaţa pe care ţi-o doreşti?

– Bineînţeles că nu.

Era pentru prima oară cînd Daisy simţea că nu putea vorbi cu sora ei despre ceva important.

Erau atîtea lucruri pe care ar fi vrut să i le spună... că nu tot ce spusese sau făcuse Matthew Swift fusese calculat. Că ar fi putut să insiste ca ea să se întoarcă cu el la conac, iar el nici măcar nu protestase cînd Llandrindon se oferise să facă el acest lucru. Ar fi vrut să-i spună că Matthew o sărutase şi cît de mult îi plăcuse, dar şi cît o îngrijora asta.

Dar nici nu avea rost să încerce atîta timp cît Lillian era în această stare. Între ele se aşternu tăcerea.

– Ei? o întrebă mai apoi Lillian. Ce ai de gînd să faci?

Daisy se ridică şi îşi îndepărtă un strop de noroi de pe mînecă.

– Pentru început voi face o baie.

– Ştii bine ce vreau să spun!

– Tu ce-ai vrea să fac?

– Să-i spui lui Matthew Swift că e un om de nimic, demn de dispreţ, şi că nici prin gînd nu-ţi trece să te măriţi cu el!

CAPITOLUL 8

– ... apoi a plecat, spuse Lillian, vehementă, fără să-mi spună ce are de gînd să facă sau ce-i trece cu adevărat prin cap. La naiba, știu sigur că nu mi-a spus chiar tot...

– Draga mea, o întrerupse Annabelle cu blîndețe, ești sigură că i-ai dat ocazia să-ți spună totul?

– Ce vrei să spui? Stăteam chiar în fața ei. Eram deplin conștientă și aud cu ambele urechi. De ce altă ocazie ar mai fi putut avea nevoie?

Lillian, care nu putuse să adoarmă, o descoperise pe Annabelle pe care copilul o ținuse trează. Se văzuseră din balcoanele camerelor lor și se înțeleseseră să se întîlnească la parter. Era miezul nopții. La sugestia lui Annabelle se plimbau prin galeria Marsden, o încăpere lungă, rectangulară, plină cu portrete mohorîte de familie și obiecte de artă neprețuite. Îmbrăcate încă în rochii de seară, mergeau încet, ținîndu-se de braț.

Lillian se apropiase mult de Annabelle în timpul sarcinii. Annabelle înțelegea prin ce trecea ea,

pentru că avusese recent această experienţă. Iar prezenţa ei calmă o alina.

– Voiam să spun că poate ai fost atît de preocupată să-i spui ce simţi tu încît nu ai mai ascultat şi ce simte *ea*.

Lillian clocotea de indignare.

– Dar ea... dar eu... Se opri şi se gîndi puţin. Ai dreptate, recunoscu. N-am ascultat-o. Eram atît de indignată de ideea că ar putea fi atrasă de Matthew Swift, încît n-am mai lăsat-o să vorbească. Voiam doar să-i spun ce să facă şi cu asta basta.

Ajunseră la capătul galeriei, trecînd pe lîngă cîteva peisaje.

– Crezi că a fost ceva între ei? Intim... începu Annabelle, dar se opri văzînd cît de alarmată o privea Lillian. Vreau să spun, un sărut, o îmbrăţişare...

– *Dumnezeule!* Lillian clătină din cap. Nu ştiu. Daisy este atît de inocentă! Şarpelui ăluia nu i-ar fi prea greu să o seducă.

– O place cu adevărat, dacă vrei părerea mea. Care bărbat nu ar plăcea-o? E o dulce, e deşteaptă, drăguţă...

– Şi bogată, zise Lillian cu tristeţe.

Annabelle zîmbi.

– Averea nu strică niciodată. Dar în acest caz cred că e vorba de mult mai mult.

– De unde ştii?

– Este evident, draga mea. Am văzut cum se privesc. E ceva... în aer.

Lillian se încruntă.

– Putem să ne oprim puţin? Mă doare spatele.

Annabelle se conformă imediat şi o ajută să se aşeze pe una din canapelele din galerie.

– Nu cred să mai dureze mult pînă să sosească copilul, murmură Annabelle. Aş îndrăzni chiar să zic că vei naşte mai devreme decît ţi-a spus doctorul.

– Slavă Domnului! Nu-mi doresc decît să nu mai fiu însărcinată! Încercă să-şi vadă vîrful pantofilor, peste burta proeminentă. Gîndurile i se întoarseră la Daisy. O să-i spun cinstit părerea mea. Eu îl văd pe Matthew Swift aşa cum este, chiar dacă ea nu o face.

– Cred că-ţi ştie deja părerea, zise Annabelle sec. În ultimă instanţă este părerea ei. M-aş hazarda chiar să spun că Daisy nu a încercat să te influenţeze în nici un fel atunci cînd tu încercai să-ţi lămureşti sentimentele faţă de Westcliff.

– Situaţia este complet diferită, protestă Lillian. Matthew Swift este o reptilă! Şi mai mult, dacă Daisy se mărită cu el, o va lua în America şi n-o voi mai vedea niciodată.

– Iar tu ai vrea ca ea să rămînă pentru totdeauna sub aripa ta, murmură Annabelle.

Lillian se întoarse spre ea:

– Vrei să spui că sînt într-atît de egoistă încît n-o las să-şi aleagă drumul în viaţă, doar ca s-o ţin lîngă mine?

Annabelle nu se lăsă impresionată de tonul ei şi zîmbi:

– Aţi fost întotdeauna împreună, nu? V-aţi ţinut mereu companie, v-aţi încurajat. Totul se schimbă, însă. Tu ai acum familia ta, un soţ, un copil. Cred că şi pentru Daisy îţi doreşti acelaşi lucru.

Lillian îşi mută privirea de la Annabelle. Ochii i se umplură de lacrimi.

– Promit să-l plac pe *următorul*. Indiferent cine va fi acela. Cu condiţia să nu fie Matthew Swift.

– N-o să-l placi pe niciunul. Annabelle o cuprinse pe după umeri, cu afecţiune. Eşti foarte posesivă, draga mea.

– Iar tu eşti tare nesuferită, zise Lillian sprijinindu-şi capul pe umărul lui Annabelle. Continuă să suspine uşor, în timp ce Annabelle o îmbrăţişa, alinînd-o aşa cum mama ei nu reuşise niciodată s-o facă. Urăsc să plîng din orice!

– Este din cauza stării tale, o linişti Annabelle. O să-ţi revii după ce se va naşte copilul.

– Va fi cu siguranţă băiat, îi spuse Lillian, ştergîndu-şi ochii. Iar mai tîrziu vom aranja căsătoria între el şi Isabelle, care astfel va deveni şi ea contesă.

– Parcă nu credeai în căsătoriile aranjate.

– Pînă acum, nu. Dar copiii noştri nu pot fi lăsaţi să ia singuri o hotărîre atît de importantă.

– Ai dreptate. Hotărîm noi pentru ei.

Chicotiră amîndouă. Lillian se simţea deja ceva mai bine.

– Am o idee, zise Annabelle. Hai la bucătărie, să căutăm prin cămară. Sigur a mai rămas ceva din

prăjitura cu agrișe. Ca să nu mai vorbim de tarta cu gem de căpșuni.

Lillian își șterse nasul.

– Chiar crezi că niște dulciuri mă vor face să mă simt mai bine?

Annabelle zîmbi.

– Merită încercat, nu?

Lillian se gîndi o clipă.

– Să mergem, zise ea și se ridică de pe canapea, ajutată de prietena ei.

Soarele dimineții năvăli în holul de la intrare. Servitoarele trăgeau draperiile grele de la geamuri și le prindeau cu șnururi groase din mătase. Daisy se îndreptă spre încăperea unde se servea micul dejun, convinsă că nici unul dintre oaspeți nu se trezise încă. Încercase să doarmă, dar fusese cuprinsă de o stare de agitație. În final coborîse din pat și se îmbrăcase.

Servitorii lustruiau argintăria și mobila, măturau, cărau coșuri cu așternuturi și găleți cu apă. Ceva mai departe, din bucătărie, se auzea zgomotul vaselor în care se pregătea mîncarea.

Ușa biroului lui Westcliff era deschisă, așa că Daisy aruncă o privire. Era o încăpere frumoasă, cu lambriuri și vitralii prin care se filtra lumina dimineții, revărsîndu-se pe covor. Daisy se opri văzînd pe cineva așezat la biroul masiv. După culoarea părului și umerii lați îl recunoscu pe Hunt, care folosea adesea biroul lui Westcliff atunci cînd venea la Stony Cross.

– Bună dimineaţa... începu ea dar se opri cînd bărbatul ridică privirea.

Nu era Hunt ci Matthew Swift.

El se ridică de pe scaun. Daisy se repezi:

– Nu te ridica, te rog. Scuze că te-am întrerupt...

Atunci observă ceva diferit le el. Purta o pereche de ochelari cu ramă subţire, din oţel.

Ochelari, pe acea faţă cu trăsături puternice... şi părul uşor răvăşit. Toate astea, împreună cu trupul puternic şi virilitatea masculină erau uimitor de... erotice.

– De cînd îi porţi? reuşi Daisy să întrebe.

– De vreun an. Îi zîmbi şi-şi scoase ochelarii. Am nevoie de ei la citit. Probabil am petrecut prea multe nopţi citind contracte şi rapoarte.

– Îţi.. îţi vin foarte bine.

– Adevărat? Clătină din cap, continuînd să zîmbească, de parcă nu i-ar fi dat prin cap să se preocupe de înfăţişarea lui. Îşi puse ochelarii în buzunarul vestei. Cum te simţi? o întrebă cu blîndeţe.

– Foarte bine, mulţumesc. El o privea la fel ca de obicei, atent, sigur pe sine. Întotdeauna o făcuse să se simtă stînjenită. Dar acum privirea lui nu mai părea critică. De fapt se uita la ea ca şi cum nimic altceva pe lume n-ar mai fi contat. Ea îşi aranjă cu nervozitate faldurile rochiei roz din muselină.

– Te-ai trezit devreme, zise Swift.

– Aşa mă trezesc de obicei. Nu-mi imaginez de ce unii oameni rămîn în pat pînă tîrziu. Cît poţi să

dormi? În timp ce vorbea, Daisy își dădu seama că oamenii mai puteau face și altceva în pat în afară de dormit și roși.

Din fericire Swift nu o luă în rîs, deși în colțul gurii îi apăruse un zîmbet. Ca să nu mai abordeze subiectul riscant al statului în pat, el începu să-și aranjeze hîrtiile de pe birou.

– Voi pleca curînd la Bristol. Trebuie să pun la punct anumite lucruri înainte de a decide locul fabricii.

– Lordul Westcliff a hotărît că tu te vei ocupa de asta?

– Da. Bine, mai trebuie să obțin și avizul unui comitet consultativ.

– Cumnatul meu trebuie să controleze totul, recunoscu Daisy. Dar de îndată ce va vedea că se poate baza pe tine sînt sigură că va mai slăbi hățurile.

El o privi curios:

– Pare aproape un compliment, domnișoară Bowman.

Ea ridică din umeri, încercînd să pară nepăsătoare.

– Oricîte defecte ai avea, ești recunoscut pentru seriozitatea ta. Tata spune mereu că-ți poți potrivi ceasul după tine, cînd stabilești o întîlnire cu cineva.

Îi răspunse amuzat:

– Seriozitate. Descrierea perfectă a unui bărbat extrem de interesant.

În trecut Daisy ar fi fost de acord cu afirmația lui ironică. Cînd descria pe cineva drept „serios" era

mai degrabă o critică. Dar petrecuse ultimele trei sezoane observînd capriciile diverşilor domni. Se comportau iresponsabil, erau libertini şi preocupaţi doar de propria persoană. Seriozitatea era o calitate admirabilă la un bărbat. Se întreba cum de nu apreciase acest lucru pînă atunci.

– Domnule Swift... Daisy se străduí să pară cît mai degajată, fără să reuşească însă întrutotul. Mă întrebam ceva...

– Da? El se dădu un pas înapoi în vreme ce ea înaintă un pas; de parcă ar fi încercat să menţină aceeaşi distanţă între ei.

Daisy îl privea cu mare atenţie.

– De vreme ce nu există nici o posibilitate ca tu şi cu mine... să ne căsătorim... mă întrebam cînd ai de gînd să te însori, totuşi.

El se uită la ea cu o privire goală.

– Nu mi se potriveşte căsătoria. Nu cred să mă însor vreodată.

– Niciodată?

– Niciodată.

– De ce nu? îl întrebă ea. Îţi preţuieşti libertatea într-atît de mult? Sau vrei să devii un fustangiu?

Swift rîse cu o căldură care o făcu pe Daisy să tresară înfiorată.

– Nu. Mi s-a părut întotdeauna o pierdere de vreme să alergi după o mulţime de femei, cînd una şi bună ar fi suficientă.

– Cum ai defini o femeie bună?

– Mă întrebi cu ce fel de femeie m-aş căsători? Zîmbetul îi rămase întipărit pe buze mai mult decît

de obicei. Bănuiesc că voi şti atunci cînd o voi întîlni.

Dorind să pară detaşată, Daisy se apropie de unul dintre vitralii. Ridică o mînă, lăsînd lumina colorată să se reflecte pe pielea ei albă.

– Pot să-ţi spun eu cum va arăta. Se întoarse spre Swift. Pentru început: va fi mai înaltă ca mine.

– Aşa sînt majoritatea femeilor, remarcă el.

– Va fi desăvîrşită şi va şti să se facă utilă. Nu va fi o visătoare. O vor preocupa doar chestiunile practice, va şti să-şi struneaască servitorii şi nu se va lăsa niciodată păcălită de negustorul de peşte.

– Dacă m-aş fi gîndit vreodată măcar vag la însurătoare, ei bine, să ştii că acum ai alungat orice astfel de gînd.

– Nu va fi foarte greu s-o găseşti, continuă Daisy. Sînt cu sutele în Manhattan. Poate chiar cu miile.

– Ce te face să crezi că-mi doresc o soţie convenţională?

Ea se încordă cînd îl simţi foarte aproape.

– Doar eşti exact ca tata, spuse ea.

– Nu întrutotul.

– Iar dacă te-ai căsători cu o altfel de femeie decît cea descrisă de mine, ai ajunge într-un final să o consideri... un parazit.

Îi simţi mîinile pe umeri. Swift o întoarse cu faţa spre el. Ochii lui albaştri îi căutau privirea, iar Daisy avu sentimentul stînjenitor că-i putea citi gîndurile.

– Prefer să cred, spuse el încet, că nu voi fi niciodată atît de crud. Sau de idiot. Privirea îi

– Înțeleg. Swift îl cunoștea pe Bowman mai bine chiar decît fiica lui. Nu-i voi spune nimic. Și voi încerca să-ți ușurez situația. Voi pleca la Bristol peste două zile, cel mult trei. Llandrindon și ceilalți... nici unul dintre ei nu este idiot. Toți știu de ce au fost invitați și n-ar fi venit dacă n-ar fi fost interesați. Așa că nu va dura mult pînă ce ți se va face o propunere.

Daisy ar fi trebuit să aprecieze ușurința cu care el o arunca în brațele altui bărbat. În schimb, avea un gust amar. Simți instinctiv dorința să-l rănească.

– Apreciez acest lucru. Mulțumesc, domnule Swift. Îmi ești de un real ajutor. Mai ales că mi-ai oferit experiența atît de necesară. Pe viitor, cînd voi săruta un bărbat – pe lordul Llandrindon, de exemplu – voi ști ce trebuie să fac.

Daisy se simți cuprinsă de satisfacție văzîndu-i buzele încleștate.

– Cu plăcere, mîrîi el.

Văzînd că scosese mîinile din buzunare, de parcă ar fi vrut să o sugrume sau măcar să o zgîlțîie, Daisy îi zîmbi senină și ieși din încăpere.

Dimineața însorită lăsă locul unei amiezi mohorîte. Cerul se acoperi cu nori grei și începu să plouă molcom, transformînd drumurile în șanțuri cu noroi și trimițînd oameni și animale în căutare de adăpost.

Așa era primăvara în Hampshire, mereu pusă pe farse. Dacă ieșeai într-o dimineață umedă la plimbare înarmat cu umbrelă, ca prin magie apărea

soarele. Dacă era senin şi ieşeai fără umbrelă, în cîteva minute ploaia te uda pînă la piele.

Oaspeţii se împărţiseră în mai multe grupuri. Unii stăteau în camera de muzică, alţii în sala de biliard, alţii în salon, la ceai. Unele doamne brodau în timp ce domnii citeau, discutau şi beau în bibliotecă. Dar toate discuţiile aveau ca subiect vremea.

De obicei lui Daisy îi plăceau zilele ploioase. Să stea pe fotoliu, lîngă şemineu, cu o carte în mînă era cea mai mare plăcere a ei. Acum însă cuvintele tipărite îşi pierduseră magia. Se plimba dintr-o cameră în alta, observînd cu discreţie activităţile oaspeţilor.

Rămase în pragul camerei de biliard, uitîndu-se la domnii care se sprijineau leneş de masă, cu tacul într-o mînă şi un pahar în cealaltă. Sunetul loviturilor bilelor de fildeş dădea un anume ritm conversaţiei lor. Atenţia i-a fost atrasă de Matthew Swift care se pregătea să execute lovitura perfectă. Renunţase la haină şi vestă; era doar în cămaşă.

Mîinile ţineau ferm tacul, privirea albastră se concentra asupra dispunerii bilelor. Şuviţele rebele îi căzuseră din nou pe frunte, iar Daisy tînjea să-şi treacă mîna prin ele. Swift trimise una dintre bile într-un buzunar lateral, stîrnind cîteva aplauze. Cîteva monede trecură discret de la un domn la altul. Swift se îndreptă de spate şi îi făcu o remarcă oponentului său, care se dovedi a fi lordul Westcliff.

Westcliff rîse la auzul comentariului. Ocoli masa, ţinînd între dinţi un trabuc neaprins şi cîntărind

alternativele. O zări pe Daisy şi-i făcu cu ochiul. Ea se trase brusc înapoi, ca o ţestoasă care se retrage în carapace. Era chiar ridicol din partea ei să bîntuie prin tot conacul, încercînd să-l zărească măcar pe Matthew.

Daisy se îndreptă cu paşi repezi spre holul principal şi de acolo spre scară. Urcă treptele în grabă şi nu se opri decît în salon.

Annabelle şi Evie erau cu Lillian care stătea aproape ghemuită pe divan. Era foarte palidă, iar fruntea îi era brăzdată de riduri subţiri. Îşi cuprinsese pîntecul cu braţele-i subţiri.

– Au trecut douăzeci de minute, zise Evie privind ceasul de pe poliţa şemineului.

– Dar tot nu sînt regulate, spuse Annabelle. Începu să-i perie părul lung şi să i-l împletească, cu mişcări experte.

– Ce anume? întrebă Daisy intrînd în încăpere. Şi de ce vă tot uitaţi la... Brusc, înţelese. Doamne, Dumnezeule! Sînt durerile facerii, Lillian?

– Nu chiar, clătină sora ei din cap. Parcă mi se strînge stomacul. A început după prînz, durerea s-a repetat după o oră, apoi după o jumătate de oră, iar aceasta din urmă după douăzeci de minute.

– Westcliff ştie? Să mă duc să-i spun? întrebă Daisy.

– *Nu*, spuseră în cor cele trei femei.

– N-are rost să-şi facă griji de pe-acum, adăugă Lillian. Lasă-l pe Westcliff să se bucure de compania prietenilor lui. Cînd va afla va începe să se

agite şi să dea sute de ordine şi nimeni nu va mai putea sta liniştit. Mai ales eu.

– Dar mama? O chem? Daisy trebuia să întrebe, deşi cunoştea răspunsul. Mercedes nu era persoana potrivită să te aline şi deşi născuse de cinci ori nu suporta nici măcar să discute despre asta.

– Mă doare deja destul de rău, zise Lillian sec. Nu-i spune nimic mamei, încă. S-ar simţi obligată să stea cu mine doar ca să salveze aparenţele. N-am nevoie decît de voi trei, deocamdată.

Întinse mîna spre Daisy şi o ţinu strîns. Naşterea era o chestie destul de înfricoşătoare, mai ales prima dată, iar Lillian nu făcea excepţie.

– Annabelle spune că ar putea dura chiar şi zile întregi, cu intermitenţe, îi spuse ea lui Daisy. Ceea ce înseamnă că nu voi fi prea drăgălaşă cu voi.

– Nici o problemă, draga mea. Arată-ne tot ce poţi. Daisy se aşeză pe podea la picioarele ei, fără să-i dea drumul mîinii.

În cameră se lăsă tăcerea. Se auzea doar ticăitul ceasului şi zgomotul slab făcut de peria din părul lui Lillian. Cele două surori se ţineau strîns de mînă. Daisy nu mai ştia dacă oferea sau de fapt primea alinare. Lui Lillian îi venise sorocul iar Daisy se temea pentru ea. Pentru posibilele complicaţii şi pentru faptul că de-acum viaţa lor avea să se schimbe.

Se uită la Evie care îi zîmbi, apoi spre Annabelle, care era foarte calmă. Fuseseră mereu apropiate, şi atunci cînd le fusese teamă, dar şi

cînd avuseseră motive de bucurie. Daisy se simţi copleşită de iubire pentru ele.

– Nu voi pleca niciodată de lîngă voi, spuse ea. Vreau ca noi patru să fim mereu împreună. N-aş putea suporta să o pierd pe vreuna dintre voi.

Simţi mîngîierea lui Annabelle.

– Daisy... Nu pierzi niciodată un prieten adevărat.

CAPITOLUL 9

La căderea serii ploaia de primăvară se transformase într-o adevărată furtună. Rafale de vînt loveau geamurile şi puneau la pămînt şirurile de gard viu tunse atît de îngrijit. Fulgerele brăzdau cerul. Cele patru prietene erau tot în salon, cronometrînd contracţiile pînă ce acestea ajunseră la intervale de cîte zece minute.

– N-ai cum să stai comod aici, spuse Annabelle, ajutînd-o pe Lillian să se ridice. Haide, draga mea. Să te ducem în pat.

– Să... începu Daisy, gîndindu-se că venise momentul să-l cheme pe Westcliff.

– Cred că da, zise Annabelle.

Daisy se simţea mai bine. În sfîrşit făcea ceva. Nu mai putea asista neputincioasă.

– Şi apoi? E nevoie de ceva? De cearceafuri? Prosoape?

– Da, da, îi răspunse Annabelle peste umăr, în timp ce o sprijinea ferm pe Lillian. De o foarfecă şi de apă fiartă. Şi spune-i menajerei să ne trimită ulei de valeriană şi nişte ceai de pelin negru.

În timp ce Lillian se îndrepta spre dormitor, Daisy se grăbi să coboare treptele. Intră în sala de biliard, dar aceasta era goală. Îl căută apoi în bibliotecă şi într-unul dintre saloanele mari. Westcliff nu era de găsit nicăieri. Daisy trecu pe lîngă un grup de oaspeţi şi intră în biroul lui Westcliff. Răsuflă uşurată. Era acolo, împreună cu Hunt şi Matthew Swift. Erau antrenaţi într-o conversaţie animată care includea expresii precum „ deficienţele sistemului de distribuţie" sau „profit pe unitatea de fabricaţie".

Sesizîndu-i prezenţa, cei trei bărbaţi îşi ridicară privirile. Westcliff se ridică.

– Aş dori să stăm puţin de vorbă, zise Daisy.

Deşi îi vorbise cu calm, ceva în expresia ei îl alertă. Se apropie imediat de ea.

– Da, Daisy?

– Este vorba de sora mea, şopti ea. Au început durerile.

Westcliff era surprins.

– Dar e prea devreme.

– Se pare că bebeluşul este de altă părere.

– Dar.. programarea... Contele părea sincer uimit că înainte de a sosi pe lume copilul lui nu consultase calendarul.

– Este posibil ca doctorul să se fi înşelat asupra datei. La urma-urmei ghiceşte şi el...

Westcliff pufni.

– Mă aşteptam la ceva mai multă precizie din partea lui! E o diferenţă de o lună între... Se opri, străbătut de un nou gînd. Copilul e prematur?

Chiar dacă şi pe ea o neliniştea acelaşi gînd, clătină convinsă din cap.

– La unele femei sarcina este mai evidentă decît la altele. Iar sora mea este foarte subţire. Sînt sigură că bebeluşul este bine. Îi zîmbi încurajator. Durerile au început mai bine de patru-cinci ore, iar acum sînt la intervale de cîte zece minute. Annabelle spune că...

– Este în travaliu de ore întregi şi nimeni nu-mi spune nimic? strigă Westcliff contrariat.

– Ei, travaliul este atunci cînd durerile se succed la intervale regulate, şi apoi ea ne-a spus să nu te deranjăm pînă cînd...

Westcliff slobozi o înjurătură care o uimi pe Daisy. Se întoarse şi arătă cu degetul spre Hunt, poruncitor:

– Doctor! Apoi ieşi grăbit.

Pe Simon Hunt purtarea lui primitivă nu părea să-l uimească.

– Bietul de el! zîmbi Hunt.

– De ce ţi-a zis „doctor"?

– Mai degrabă cred că vrea să trimit după doctor, îi răspunse el. Ceea ce voi face, imediat.

Din nefericire nu era prea uşor să fie adus doctorul, un bătrînel venerabil care locuia în sat. Servitorul trimis să-l aducă se întoarse cu vestea că doctorul se rănise cînd încercase să se urce în trăsura lui Westcliff.

– Cum asta? întrebă Westcliff, care ieşise din dormitor ca să-l chestioneze pe servitor. Daisy,

Evie, St. Vincent, Hunt şi Swift aşteptau cu toţii pe hol. Doar Annabelle rămăsese înăuntru cu Lillian.

– A alunecat pe pavajul umed şi a căzut pînă să apuc să-l prind, domnule. S-a lovit la picior. Mi-a spus că nu crede să fie rupt, dar nu mai poate veni să o asiste pe lady Westcliff.

În ochii lui apăru o strălucire aproape sălbatică.

– De ce nu l-ai ţinut de braţ? Pentru numele lui Dumnezeu, e o fosilă! Era de aşteptat să i se întîmple ceva pe pietrele acelea alunecoase!

– Dacă este atît de fragil, cum i-ar fi putut veni în ajutor soţiei tale? întrebă Simon Hunt.

Contele pufni.

– Omul acesta ştie mai multe despre naşteri decît oricine altcineva. El a adus pe lume generaţii întregi din familia mea.

– După cum se vede, cel din generaţia asta va veni pe lume fără ajutorul cuiva. Se întoarse spre servitor. Ţi-a sugerat cumva cine l-ar putea înlocui?

– Da, domnule, zise acesta stînjenit. Mi-a spus că există o moaşă în sat...

– Du-te după ea! tună Westcliff.

– Am fost deja, domnule. Dar este puţin... turmentată.

– Adu-o oricum! Într-un moment ca acesta simt că nici mie nu mi-ar prinde rău un pahar-două.

– Dar, domnule... e într-o stare...

Contele îl privi neîncrezător:

– La naiba, cît e de beată?

– Are impresia că e regină. M-a ocărît că am călcat-o pe trenă.

Urmă o scurtă tăcere. Întreg grupul se gîndea.

– Voi omorî pe cineva, asta-i sigur! spuse contele, fără să se adreseze cuiva în mod special. Din dormitor răzbătu un strigăt de-al lui Lillian care îl făcu să pălească.

– Marcus!

– Vin! strigă Westcliff şi se întoarse ameninţător spre servitor. Găseşte pe cineva. Doctor, moaşă, ghicitoare în palmă... numai fă-o *acum*!

Westcliff dispăru în dormitor. De afară se auzi un tunet atît de puternic, încît candelabrele zăngăniră, iar podeaua trosni.

Servitorul aproape că izbucnise în lacrimi:

– Sînt de zece ani în serviciul domnului iar acum mă va da afară...

– Du-te înapoi la doctor, zise Simon Hunt şi vezi dacă se simte mai bine. Dacă nu, întreabă-l dacă nu are vreun ucenic sau vreun student care să-l poată înlocui. Între timp eu mă voi duce în satul următor, poate găsesc pe cineva.

Matthew Swift, care tăcuse pînă atunci îl întrebă:

– Pe ce drum o iei?

– Pe cel spre est.

– Atunci eu plec spre vest.

Daisy se uita la el cu surpriză şi gratitudine. Furtuna făcea ca orice călătorie să fie foarte periculoasă şi fără îndoială inconfortabilă. Faptul că sărea în ajutorul lui Lillian, pe care nu o plăcea, îl ridica în ochii lui Daisy.

Lordul St. Vincent spuse sec:

– Mie îmi rămîne deci drumul spre sud. Bineînţeles că Lillian *trebuia* să nască în timpul unui potop de proporţii biblice!

– Preferi să rămîi aici cu Westcliff? îl întrebă Simon Hunt sarcastic.

– Mă duc să-mi iau pălăria, răspunse amuzat St. Vincent.

Trecuseră deja două ore de cînd plecaseră cei trei, iar durerile lui Lillian erau acum atît de puternice, încît îi tăiau respiraţia. Se agăţase cu toată puterea de mîna soţului ei, dar el părea să nu simtă deloc strînsoarea. Răbdător, Westcliff îi ştergea fruntea cu un prosop umed, îi dădea să bea din ceaiul de pelin şi o masa pe spate şi pe picioare, încercînd să o ajute să se relaxeze.

Annabelle se dovedise chiar mai competentă decît o moaşă, era părerea lui Daisy. Îi pusese lui Lillian o sticlă cu apă caldă la spate şi o încuraja cînd durerile erau puternice, spunîndu-i că dacă pînă şi ea supravieţuise, Lillian nu avea de ce să se teamă.

Lillian tremura după fiecare contracţie.

Annabelle o ţinea de mînă:

– Nu trebuie să taci, draga mea. Ţipă sau înjură. Ajută, să ştii.

Lillian clătină din cap, slăbită.

– Nu mai am putere să ţip. Cred că e mai bine să-mi conserv energia.

– Aşa eram şi eu. Dar să ştii că lumea nu-ţi va arăta mai multă simpatie dacă înduri în linişte.

– Nu am nevoie de simpatia nimănui, oftă Lillian şi închise ochii, simţind că se apropia o nouă contracţie. Vreau doar... să se termine.

Privindu-l pe Westcliff, Daisy îşi spuse că avea parte din belşug de simpatie, fie că-şi dorea sau nu.

– Tu n-ar trebui să stai aici, îi spuse Lillian lui Westcliff cînd contracţia se sfîrşi. Ar trebui să fii jos, să bei şi să dai ocol încăperii.

– Doamne, femeie! exclamă Westcliff ştergîndu-i fruntea. Eu ţi-am făcut asta şi al naibii să fiu dacă te las să suporţi singură consecinţele!

Lillian îi zîmbi slab.

Daisy sări să deschidă uşa. Se auzise o bătaie scurtă. Îl văzu pe Matthew Swift, cu hainele şiroind, plin de noroi.

– Îţi mulţumesc, Doamne! spuse ea. Eşti primul care se întoarce. Ai găsit pe cineva?

– Da şi nu.

Din experienţă, Daisy ştia că un asemenea răspuns era doar rareori împlinirea unei dorinţe.

– Ce vrei să spui? îl întrebă temătoare.

– Vine imediat. Se spală. Drumurile sînt impracticabile, sînt gropi adînci la tot pasul, tună ca naiba – e un miracol că nu şi-a frînt calul vreun picior. Swift îşi scoase pălăria şi se şterse pe frunte cu mîneca, lăsînd o dîră de noroi.

– Dar ai găsit vreun doctor? îl presă Daisy înşfăcînd un prosop curat din coş şi întinzîndu-i-l.

– Nu. Vecinii mi-au spus că doctorul lipseşte două săptămîni. E plecat la Brighton.

– Vreo moașă, atunci?

– E ocupată, zise Matthew sec. Alte două femei din sat sînt și ele în travaliu. Mi-a spus că așa se întîmplă de obicei în timpul furtunilor puternice. E ceva în aer.

Daisy îl privea nedumerită.

– Atunci pe cine ai adus?

Un bărbat chel cu ochi blînzi, căprui, apăru lîngă Swift. Era ud pînă la piele, dar curat – mai curat decît Swift, oricum.

– Bună seara, domnișoară.

– Domnul se numește Merritt, îi spuse Swift lui Daisy. Este veterinar.

– Cum?

Chiar dacă ușa era aproape închisă, conversația lor fusese auzită de cei dinăuntru. Se auzi vocea lui Lillian:

– Mi-ai adus un *doctor de animale*?

– Mi-a fost recomandat cu căldură, răspunse Swift.

Asigurîndu-se că Lillian era complet acoperită cu cearceaful, Daisy deschise larg ușa ca Lillian să poată să-l vadă.

– Ce experiență ai?

– Ieri am ajutat o femelă buldog să fete. Iar înainte de asta...

– E suficient, zise Westcliff grăbit. Intră.

Daisy îi dădu voie să treacă pragul apoi ieși afară cu un alt prosop curat.

– M-aș fi dus și în satul următor, se scuză Swift. Nu știu dacă Merritt îi va fi de vreun ajutor. Dar

rîurile s-au revărsat şi nu mai aveam pe unde să trec. Şi nu voiam să mă întorc cu mîna goală.

Închise ochii preţ de o secundă. Abia atunci Daisy înţelese cît de extenuant fusese drumul prin furtună.

E de încredere,se gîndi Daisy. Îşi înfăşură un colţ de prosop pe degete şi începu să-l şteargă pe faţă. Trăsăturile lui o fascinau. Ar fi vrut să-l poată mîngîia.

Swift se aplecă puţin, ca ea să ajungă.

– Sper ca ceilalţi să aibă mai mult noroc.

– S-ar putea să nu se întoarcă la timp. Lucrurile au evoluat rapid în ultima oră.

El se retrase puţin:

– Nu te întorci înăuntru?

Daisy clătină din cap.

– Aş fi în plus. Lillian urăşte aglomeraţia iar Annabelle este mai pricepută decît mine. Voi sta însă pe aproape, în caz că... în caz că mă strigă.

Swift îi luă prosopul din mînă şi se şterse pe ceafă. Ploaia îi udase părul des, care acum părea şi mai negru.

– Mă întorc imediat, îi spuse. Merg să mă spăl şi să mă schimb.

– Părinţii mei şi lady St. Vincent aşteaptă în salon. Poţi sta cu ei. E mai confortabil decît să aştepţi aici.

Dar Swift se întoarse. Nu se dusese în salon. Venise la ea.

Daisy stătea pe hol, cu picioarele încrucişate, sprijinită de perete. Era adîncită în gînduri, aşa că

nu-l văzu apropiindu-se. Își schimbase hainele, dar părul îi era încă ud.

– Îmi dai voie?

Daisy nu știa exact la ce se referea întrebarea, dar dădu din cap aprobator. Swift se așeză lîngă ea, în aceeași poziție. Ea nu mai stătuse niciodată așa în prezența unui domn și cu siguranță nu se gîndise niciodată să o facă în prezența lui Matthew. Acesta îi întinse un pahar cu un lichid roșu-prună.

Daisy îl mirosi bănuitoare.

– E vin de Madeira, zîmbi ea. Mulțumesc. Deși e prematur să sărbătorim. Copilul nu a venit încă pe lume.

– Nu sărbătorim nimic. Te va ajuta să te relaxezi.

– De unde-ai știut că este vinul meu preferat?

– Am ghicit, ridică el din umeri.

Dar ea știa că nu era așa.

Nu și-au spus foarte multe. Au rămas alături, iar Daisy îl întreba din cînd în cînd cît este ceasul. Atunci el scotea din buzunar ceasul și îi spunea.

Intrigată de talmeș-balmeșul din buzunarele lui, Daisy îi ceru să-i arate ce avea înăuntru.

– Vei fi dezamăgită, spuse Swift începînd să-și etaleze colecția. Îi arunca obiectele în poală iar ea le cerceta.

– Ai de toate. Erau acolo briceagul, guta, cîteva monede, o peniță, o pereche de ochelari, o savonieră minusculă – Bowman, bineînțeles – un pliculeț din hîrtie cerată cu praf de răscoage. Ținînd pliculețul între degete, Daisy îl întrebă: ai dureri de cap, domnule Swift?

– Nu. Dar tatăl tău are, atunci cînd primeşte cîte o veste proastă. Pe care i-o aduc eu, de cele mai multe ori.

Daisy rîse şi arătă spre o cutie de chibrituri argintie.

– Chibrituri? De ce? Credeam că nu fumezi.

– Nu ştii niciodată cînd ai nevoie de un foc.

Daisy găsi o bucată de hîrtie pe care erau înfipte mai multe ace şi îl privi întrebătoare.

– Le folosesc pentru a prinde diverse acte, îi explică el. Dar s-au dovedit utile şi în alte ocazii.

– Există vreo situaţie care să te găsească nepregătit, domnule Swift? îl tachină ea.

– Dacă aş avea suficiente buzunare aş putea salva lumea, domnişoară Bowman.

Felul în care o spusese, cu o aroganţă strengărească, o făcu să izbucnească în rîs. Privi apoi un mănunchi de cărţi de vizită legate cu o sforicică.

– Mi s-a spus să aduc cu mine în Anglia şi cărţi de vizită profesionale dar şi personale, zise Swift. Deşi nu ştiu prea sigur care este diferenţa.

– Niciodată nu laşi o carte de vizită profesională atunci cînd mergi în vizită la un englez, îl sfătui Daisy. Va înţelege că ai venit să-i ceri bani.

– Dar asta şi fac, de cele mai multe ori.

Daisy zîmbi. Găsi apoi un alt obiect care o intrigă. Îl ridică să-l privească mai îndeaproape.

Era un bumb. Ea se încruntă şi privi cu atenţia faţa acestuia, pe care era gravată o moară de vînt. Pe spate, sub un geam subţire, mărginit de o ramă de cupru, era o şuviţă de păr.

Swift păli şi întinse mîna după el, dar Daisy îl strînse în pumn.

– L-am mai văzut undeva. Pulsul începuse să i se accelereze. Făcea parte dintr-un set. Mama i-a comandat tatei o haină cu cinci butoni. Pe unul era gravat o moară de vînt, pe altul un copac, pe altul un pod... după care a pus înăuntru cîte o şuviţă de păr de-a fiecărui copil. Îmi aduc aminte cînd mi-a tăiat-o de la ceafă, ca să nu se observe.

Fără să o privească, Swift începu să-şi recupereze obiectele şi să le pună înapoi în buzunar.

Daisy aştepta în van o explicaţie. După un timp îl trase de mînecă.

– De unde îl ai ?

Swift făcu o pauză atît de lungă, încît Daisy crezu că nu-i va mai răspunde. În final vorbi, cu atîta tristeţe, încît Daisy simţi că i se va frînge inima:

– Tatăl tău a purtat haina la birou. I-a fost foarte admirată. Dar într-o zi, fiind foarte nervos, a aruncat cu călimara şi a pătat-o. Haina era distrusă. Ca să nu o supere pe mama ta, mi-a dat mie haina şi mi-a spus că pot să o arunc.

– Dar ai păstrat un buton. Inima îi bătea nebuneşte. Cel cu moara de vînt. Al meu. Ai purtat cu tine şuviţa mea, în toţi aceşti ani?

Urmă o altă tăcere lungă. Daisy nu ştia dacă sau cum avea el să-i răspundă, pentru că se auzi vocea lui Lillian:

– *Daaaisyyyy!*

Ţinînd încă butonul strîns în pumn, Daisy se ridică. Swift se ridică şi el cu o mişcare bruscă şi îi prinse încheietura, privind-o în ochi.

Voia butonul înapoi, îşi dădu ea seama şi schiţă un zîmbet.

– Este al meu, protestă ea. Nu pentru că l-ar fi vrut înapoi, ci pentru că i se părea straniu ca ei să fi păstrat toţi aceşti ani ceva care îi aparţinea. Se temea puţin de ce putea să însemne asta.

Swift nu făcu nici o mişcare şi nu vorbi. O aşteptă răbdător să deschidă pumnul şi să lase butonul să cadă în palma lui. El îl puse în buzunar şi îi dădu drumul.

Uluită, Daisy se grăi să ajungă la sora ei. Chiar atunci se auzi plînsul unui copil şi inima i se opri o clipă, de bucurie. Cei cîţiva paşi care o despărţeau de uşă i se păreau kilometri întregi.

Annabelle o întîmpină în prag. Părea epuizată, dar zîmbea larg. În braţe ţinea un mănunchi de prosoape şi bucăţi de pînză curate. Daisy îşi acoperi gura cu mîna.

– Dumnezeule! spuse ea zîmbind printre lacrimi şi privind feţişoara roşie a copilului.

– Spune-i bun venit nepoatei tale, spuse Annabelle cu blîndeţe, întinzîndu-i-o.

Daisy o luă cu grijă, uimită de cît era de uşoară.

– Sora mea...?

– Lillian e bine, îi răspunse imediat Annabelle. S-a descurcat minunat.

Daisy intră în încăpere, ţinînd fetiţa în braţe. Lillian se odihnea cu ochii închişi pe o grămadă de

perne. Părea atît de mică în patul imens! Părul îi era împărţit în două cozi, asemenea unei copile. Westcliff era lîngă ea şi părea să fi purtat de unul singur bătălia de la Waterloo.

Veterinarul se spăla pe mîini. Îi zîmbi prietenos lui Daisy, care îi răspunse la fel.

– Felicitări, domnule Merritt. Se pare că ai adăugat o nouă specie la repertoriul dumitale.

Lillian deschise ochii auzindu-i vocea:

– Daisy?

Ea se apropie:

– Oh, Lillian, este cel mai frumos copil din lume!

Sora ei zîmbi somnoroasă:

– Şi mie mi se pare la fel. Vrei să – se întrerupse ca să caşte – le-o arăţi tu părinţilor noştri?

– Bineînţeles. Cum o cheamă?

– Merritt.

– Îi pui numele veterinarului?

– Mi-a fost de mare ajutor. Iar Westcliff a fost de acord.

Contele o înveli mai bine şi o sărută pe frunte.

– Tot îţi mai trebuie un moştenitor, îi şopti Lillian. Bănuiesc că va trebui să mai încercăm o dată.

– În nici un caz! replică Westcliff răguşit. N-am de gînd să mai trec niciodată prin aşa ceva!

Amuzată, Daisy o privi pe Merritt, care îi adormise în braţe.

– Merg să le-o arăt celorlalţi.

Ieşi pe hol şi constată cu surprindere că acesta era gol.

Matthew Swift plecase.

Dimineaţa următoare, Daisy află cu uşurare că atît domnul Hunt cît şi lordul St. Vincent se întorseseră cu bine la Stony Cross Park. Drumul spre sud pe care pornise St. Vincent se dovedise imposibil de străbătut, dar Hunt avusese ceva mai mult noroc. Găsise un doctor într-un sat vecin, dar acesta se temea să plece la drum pe furtună. Hunt trebuise să recurgă la ameninţări ca să-l convingă. Odată ajunşi la Stony Cross Manor, doctorul le examinase atît pe Lillian cît şi pe Merritt. Amîndouă erau într-o stare excelentă. Copilul era mic, dar complet format, cu plămîni puternici.

Oaspeţii murmurară la primirea veştii, dat fiind sexul copilului. Dar văzîndu-l pe Westcliff ţinîndu-şi fetiţa în braţe şi şoptindu-i că avea să-i cumpere ponei şi castele şi o întreagă împărăţie, Daisy ştiu că nu putea fi mai fericit nici dacă ar fi fost băiat.

Lua micul dejun împreună cu Evie şi se simţea asaltată de emoţii diverse. În afara bucuriei pe care o simţise la naşterea nepoatei ei, se simţea cuprinsă de nervozitate. Uşoară ca un fulg. Nerăbdătoare.

Şi toate astea din cauza lui Matthew Swift.

Daisy era mulţumită că nu-l văzuse încă în ziua aceea. După descoperirile făcute cu o seară înainte nu era prea sigură de propria reacţie.

– Aş vrea să vorbesc ceva cu tine, Evie. Vii cu mine în grădină? Acum că furtuna trecuse, cîteva raze de soare se iveau printre nori.

– Bineînţeles. Deşi e cam mult noroi...

– Vom merge doar pe aleile pietruite. Trebuie să ieşim afară. Este o chestiune prea intimă, ca să o pot discuta înăuntru.

Evie făcuse ochii mari. Îşi bău ceaiul atît de repede, că-şi opări limba.

Furtuna făcuse ravagii în grădină. Crengi şi frunze căzuseră pe aleile cîndva imaculate. Dar în aer se simţea mirosul pămîntului reavăn şi a petalelor îmbibate de ploaie. Inspirînd adînc, cele două prietene se plimbau pe una dintre alei. Îşi acoperiseră umerii cu şalul, dar adierile reci le forţau să iuţească pasul.

Daisy se simţea uşurată pentru că i se destăinuise lui Evie. Îi povestise tot, despre sărut, despre butonul pe care-l purta el în buzunar. Evie ştia să asculte.

– Nu ştiu ce să cred, spuse Daisy cu tristeţe. Nu ştiu de ce domnul Swift mi se pare atît de diferit acum, de ce mă simt atrasă de el. Era mai simplu atunci cînd îl uram. Dar aseară, cînd am văzut butonul acela nenorocit...

– Pînă atunci nu ţi-a trecut măcar prin cap că ar putea simţi ceva pentru tine, murmură Evie.

– Da.

– Este posibil ca acţiunile lui să fie calculate? Să încerce să te păcălească? Să fi purtat intenţionat acel bu-buton în bu-buzunar?

– Nu. Trebuia să-l vezi. Vroia cu disperare ca eu să nu-mi dau seama despre ce era vorba. Oh, Evie! Cred că Matthew Swift este bărbatul pe care mi l-am dorit dintotdeauna.

– Dar dacă te măriți cu el te va lua la New York, spuse Evie.

– Da. Dar așa ceva nu este posibil. Nu vreau să mă despart de sora mea și de voi. Și îmi place Anglia. Aici sînt eu însămi, mult mai mult decît m-am simțit vreodată la New York.

Evie cîntări cu grijă problema.

– Și dacă domnul Swift ar fi de acord să rămînă aici per-permanent?

– N-are cum. La New York oportunitățile sînt incomparabile. Iar aici ar avea mereu dezavantajul de a nu fi aristocrat.

– Dar dacă ar dori măcar să încerce... insistă Evie.

– Tot nu voi fi niciodată genul de soție de care are nevoie.

– Voi doi trebuie să purtați o discuție lămuritoare, hotărî Evie. Domnul Swift este un bărbat matur, inteligent, sînt sigură că nu și-ar dori să te transformi în altă persoană decît ești de fapt.

– Ce rost ar avea o discuție? spuse Daisy cu tristețe. Mi-a spus foarte clar că nu se va însura în nici un caz cu mine. Acestea au fost cuvintele lui.

– Care ar fi obiecțiile lui, în afară de conceptul de căsătorie în sine?

– Nu știu. Tot ce știu este că trebuie să simtă ceva pentru mine, de vreme ce poartă o șuviță de-a mea în buzunar. Își aminti cum strînsese în pumn butonul și simți că o străbate un fior. Cum știi că iubești pe cineva, Evie?

Evie se gîndi la răspuns în timp ce treceau pe lîngă un rond de primule ca o explozie multicoloră.

– Ştiu că acum ar trebui să spun ceva în-înţelept şi de mare a-ajutor, zise ea ridicînd din umeri. Dar la noi a fost o situaţie diferită. Nici eu şi nici St. Vincent nu ne-am aşteptat să ne îndrăgostim. Ne-a luat pe amîndoi prin surprindere.

– Da, dar cum *ai ştiut*?

– În clipa în care am înţeles că era gata să moară pentru mine. Cred că nimeni nu-l credea capabil de un asemenea sacrificiu – nici chiar el însuşi. Atunci am înţeles că o persoană pe care crezi că o cunoşti foarte bi-bine te poate surprinde. Totul se poate schimba într-o clipă. Atunci a devenit cea mai importantă persoană din lume, pentru mine. Nu, nu importantă. *Necesară*. Oh, aş vrea să mă descurc mai bine cu cuvintele...

– Înţeleg, murmură Daisy, deşi se simţea mai degrabă melancolică decît lămurită. Se întrebă dacă avea să fie în stare vreodată să iubească astfel. Poate că investise prea mult din punct de vedere emoţional în sora şi în prietenele ei... Poate că nu mai rămăsese nimic pentru altcineva.

Ajunseră lîngă un gard înalt de ienupăr care mărginea una din aripile casei. De dincolo se auzeau nişte voci angajate într-o conversaţie. Nu vorbeau tare – tonul moderat trăda un secret. Daisy îi făcu semn lui Evie să se oprească şi să nu scoată un sunet.

– ... nu e ceea ce se numeşte un animal de prăsilă... spunea unul dintre ei.

Comentariul a fost întîmpinat cu obiecţii şoptite.

– La naiba! Femeia asta e în stare să escaladeze Everestul înarmată doar cu un briceag şi un ghem de sfoară! Copiii ei vor fi nişte draci împieliţaţi!

Daisy şi Evie se priviră uimite. Recunoscuseră vocile. Le aparţineau lordului Llandrindon şi lui Matthew Swift.

– Aşa este, zise Llandrindon. Mi se pare că îi place mult literatura. O adevărată „savantă".

– Da, îi plac cărţile. Şi aventura. Are o imaginaţie remarcabilă, însoţită de o mare plăcere de a trăi şi de o constituţie de fier. Nu vei mai găsi o fată ca ea nici aici şi nici de cealaltă parte a Atlanticului.

– Nici n-am intenţia să caut vreuna în partea aceea, îi răspunse sec Llandrindon. Englezoaicele au toate calităţile pe care ţi le poţi dori la o femeie.

Vorbeau *despre ea*, îşi dădu seama Daisy. Rămase cu gura căscată. Pe de o parte o entuziasma descrierea pe care i-o făcuse Matthew Swift, pe de alta o indigna faptul că încerca să o vîndă lui Llandrindon, de parcă ar fi fost o sticluţă cu licoare de pe taraba unui vînzător stradal.

– Îmi doresc o soţie echilibrată, reţinută...

– Reţinută? Nu şi inteligentă, naturală? Nu vrei o soţie care să aibă încredere în ea, fără a încerca să copieze un palid ideal feminin?

– Am şi eu o întrebare, zise Llandrindon.

– Da?

– Dacă este într-atît de remarcabilă, de ce nu te însori *tu* cu ea?

Daisy îşi ţinu respiraţia ca să nu rateze răspunsul. Spre frustrarea ei, nu reuşi să audă nimic. Se îndepărtau.

– Drace! murmură ea pornind în urma lor.

Evie îi făcu semn:

– Nu! şopti. Nu-ţi forţa norocul. Doar printr-o minune nu şi-au dat seama că sîntem aici.

– Dar vreau să aud continuarea!

– Şi eu. Se priviră cu ochi mari. Daisy, zise Evie gînditoare. Cred că Matthew Swift este îndrăgostit de tine.

CAPITOLUL 10

Daisy nu înţelegea de ce ideea că Matthew Swift ar fi putut să fie îndrăgostit de ea trebuia să-i dea peste cap toată existenţa, dar aşa se întîmpla.

– Dacă e îndrăgostit de mine de ce insistă să mă paseze lordului Llandrindon? Doar l-ar face pe plac tatălui meu. Şi ar fi răsplătit regeşte. Ce anume îl face să ezite?

– Poate vrea să afle dacă şi tu îl iubeşti?

– Nu. Mintea lui nu funcţionează aşa. Ci asemenea minţii tatălui meu. Sînt oameni de afaceri. Păsări de pradă. Dacă Swift m-ar dori, nimic nu l-ar putea opri, nu s-ar sinchisi să ceară permisiunea nimănui. Ar fi ca şi cînd un leu s-ar opri şi ar întreba o antilopă dacă o deranjează faptul că va fi mîncată.

– Eu tot mai cred că ar trebui să staţi de vorbă, zise Evie.

– Degeaba. Se va eschiva, aşa cum a făcut-o şi pînă acum. Doar dacă...

– Dacă?

– Dacă aş putea să-l fac să lase garda jos. Şi să-l oblig să fie onest cu mine. Să-mi spună dacă simte ceva pentru mine sau nu.

– Şi cum vei face asta?

– Nu ştiu. Zău, Evie ştii mult mai multe despre bărbaţi decît mine. Doar eşti măritată. Şi vezi o grămadă de bărbaţi la club. Care este cea mai rapidă cale de a-l face pe un bărbat să recunoască ceva ce n-ar vrea?

Evie părea flatată de imaginea creată, cea de femeie de lume. Se gîndi puţin înainte de a-i răspunde.

– Cred că ar trebui să-l faci gelos. Am văzut bărbaţi civilizaţi atacîndu-se ca nişte cîini turbaţi pe străduţa din spatele clubului, pentru favorurile unei anumite doamne.

– Hmm. Mă întreb dacă domnul Swift ar putea fi provocat astfel.

– Eu cred că da. Doar e bărbat, la urma urmei.

După-amiază Daisy îi ţinu calea lordului Llandrindon în bibliotecă:

– Bună ziua, domnule, spuse ea veselă, prefăcîndu-se că nu remarcă privirea lui speriată. După campania susţinută de Swift la adresa ei, probabil că Llandrindon se simţea ca o vulpe încolţită de vînători.

Llandrindon îşi reveni rapid şi îi zîmbi:

– Bună ziua, domnişoară Bowman. Cum se mai simt sora dumitale şi bebeluşul?

– Se simt foarte bine amîndoi, mulţumesc. Daisy se apropie să vadă ce carte alesese. *Istoria cartografiei militare*. Pare... interesant.

– Chiar este, o asigură Llandrindon. Deşi cred că multe nuanţe s-au pierdut la traducere. Trebuie să citeşti originalul, în germană, ca să o poţi aprecia cum se cuvine.

– Citeşti vreodată romane, domnule?

El părea sincer uimit de o asemenea întrebare.

– Nu, niciodată. Ştiu încă de copil că trebuie să citeşti doar acele cărţi care te instruiesc sau care îţi întăresc caracterul.

Daisy era deranjată de tonul lui superior.

– Ce păcat, murmură ea.

– Poftim?

– Ce piele! se corectă ea rapid, prefăcîndu-se că examina un volum scump. Eşti un cititor avid?

– Încerc să nu fiu avid în nici o privinţă. Moderaţie în toate. Acesta este unul dintre motto-urile mele.

– Eu nu am nici un motto. Şi dacă aş avea, l-aş încălca imediat.

Llandrindon rîse.

– Recunoşti deci că eşti o fiinţă schimbătoare?

– Prefer să cred că am o minte deschisă.

– Ah.

Daisy îi putea citi gîndurile. Mintea ei deschisă nu o punea deloc într-o lumină favorabilă.

– Aş vrea să aflu după ce alte motto-uri te călăuzeşti, domnul meu. Ce-ai zice de o plimbare în grădină?

– Păi... eu... Era o îndrăzneală impardonabilă să inviţi un bărbat la plimbare. Invitaţia trebuia să vină din partea lui. Şi totuşi Llandrindon era un gentleman. Nu o putea refuza. Bineînţeles, domnişoară Bowman. Poate mîine...

– Acum ar fi perfect.

– Acum, repetă el cu glas stins. Da. Minunat.

Ea îl luă de braţ înainte ca el să i-l ofere şi îl conduse spre uşă. Să mergem.

Llandrindon nu i se putea împotrivi. Coborîră treptele terasei şi porniră pe una dintre alei.

– Trebuie să-ţi fac o mărturisire, zise Daisy. Pun la cale un mic complot şi sperам să mă poţi ajuta.

– Un mic complot, repetă el. Ajutorul meu? Asta este...

– Totul este nevinovat, bineînţeles, continuă Daisy. Vreau să-l încurajez pe un anume domn care este cam reticent.

– Reticent? Llandrindon abia dacă mai putea şopti.

Nu era într-atît de inteligent precum crezuse la început, îşi zise Daisy. Nu făcea decît să repete ca un papagal cuvintele ei.

– Da, reticent. Dar am impresia că dincolo de suprafaţă se ascund anumite sentimente.

Llandrindon se împiedică de o piatră.

– Ce anume ţi-a creat această impresie, domnişoară Bowman?

– E vorba doar de intuiţie feminină.

– Domnişoară Bowman! izbucni Llandrindon. Dacă am spus sau am făcut ceva care să-ţi fi dat impresia că... eu...

– Nu este vorba despre tine, zise Daisy sec.

– Nu? Atunci despre cine?

– Este vorba de domnul Swift.

Bucuria lui era evidentă.

– *Domnul Swift*. Da, *da*. Ţi-a ridicat osanale ore întregi. Nu că m-ar fi deranjat să le ascult, bineînţeles.

Daisy zîmbi.

– Mă tem că domnul Swift va continua să fie foarte reticent dacă nu se va întîmpla ceva care să-l provoace. Dacă ai vrea să laşi impresia că eşti interesat de mine – o plimbare cu trăsura, un dans, două – poate că în final îmi va face o declaraţie.

– Va fi plăcerea mea, spuse Llandrindon. Rolul de conspirator îl atrăgea mai mult decît cel de ţintă matrimonială. Te asigur, domnişoară Bowman, că va fi convins că-ţi fac curte.

– Vreau să-ţi amîni călătoria cu o săptămînă.

Matthew tocmai prindea cinci foi de hîrtie cu un ac. Se înţepă în deget dar ignoră minuscula pată de sînge pentru că îl privea pe Westcliff fără să înţeleagă. Contele rămăsese închis în cameră împreună cu soţia şi fiica lui timp de mai bine de treizeci şi şase de ore, iar în seara dinaintea plecării lui la Bristol apăruse şi dăduse un ordin fără sens.

Matthew încercă să-şi controleze tonul.

– Pot să ştiu de ce, domnule?

– Pentru că m-am decis să te însoţesc. Iar programul meu nu-mi permite să plec de mîine.

Din cîte ştia el, programul contelui era determinat doar de fiica şi de soţia lui.

– Dar nu este nevoie, răspunse Matthew pe care insinuarea că nu s-ar fi descurcat singur îl jignea. Cunosc mai bine decît oricine această afacere şi...

– Rămîi totuşi un străin, zise Westcliff. Numele meu îţi va deschide uşi la care nici nu te-ai gîndi.

– Dacă îmi pui la îndoială capacitatea de a negocia...

– Nu se pune problema aşa. Am deplină încredere în abilităţile tale, care în America ar fi mai mult decît suficiente. Dar aici ai nevoie de patronajul cuiva din înalta societate. De cineva ca mine.

– Nu mai sîntem în Evul Mediu, domnule. Al naibii să fiu dacă mă voi folosi de un nobil ca să pot încheia o afacere!

– Să ştii că nici mie nu-mi face mai multă plăcere. Mai ales cînd am un copil abia născut iar soţia nu şi-a revenit încă.

– Nu pot aştepta o săptămînă! explodă Matthew. Am stabilit deja cîteva întîlniri, de la căpitani de doc la proprietari de uzine de apă...

– Toate întîlnirile vor fi deci reprogramate.

– Dacă crezi că nu vor exista plîngeri.

– Nu vor exista dacă se va afla că te însoţesc.

În gura altcuiva fraza ar fi sunat ca o aroganţă. Spusă de Westcliff era doar o constatare.

– Domnul Bowman este la curent?

– Da. Şi a fost de acord cu mine, după ce i-am explicat.

– Iar eu ce voi face aici o săptămînă?

Contele îl privi întrebător. Ospitalitatea lui nu fusese niciodată pusă la îndoială. Oameni de toate vîrstele, naţionalităţile şi clasele sociale ar fi făcut orice ca să fie invitaţi la Stony Cross Park. Matthew era probabil singurul om din lume care nu-şi dorea să fie acolo.

Trecuse prea mult timp de cînd nu mai muncise. Se săturase de lenevit, de discuţii frivole, de aerul curat de ţară, de frumuseţea peisajului. Avea nevoie de activitate, la naiba! Trebuia să inspire din nou aerul oraşului, cu mirosul lui de cărbune.

Şi mai presus de toate vroia să fie departe de Daisy Bowman. Era o tortură constantă să o aibă atît de aproape şi să n-o poată atinge. Îi era imposibil să o trateze cu indiferenţă cînd nu-şi imagina decît că o îmbrăţişa şi că o săruta în cele mai vulnerabile locuri ale trupului ei. Iar acesta avea să fie doar începutul. Îşi dorea să petreacă ore, zile, săptămîni singur cu ea... vroia să-i ştie toate gîndurile, toate secretele. Să-şi deschidă sufletul în faţa ei.

Erau lucruri pe care nu le va avea niciodată.

– La moşie şi în împrejurimi vei găsi destule distracţii, îi răspunse Westcliff la întrebare. Dacă îţi doreşti compania unui anume gen de femei, îţi sugerez să mergi la taverna din sat.

Matthew îi auzise pe unii oaspeţi povestind despre fetele de la tavernă. Dacă l-ar fi mulţumit şi

pe el ceva atît de simplu! O ţărăncuţă zdravănă, în locul celei care îi vrăjise mintea şi inima.

Dragostea ar trebui să te facă fericit. Dar pentru el lucrurile erau diferite. Era ca o dependenţă fără leac, o dorinţă nesăbuită. Iar el nu făcea nimic nesăbuit.

Matthew ştia că îl pîndea dezastrul dacă rămînea prea mult la Stony Cross.

– Plec totuşi, zise Matthew disperat. Voi reprograma toate întîlnirile şi nu voi face nimic pînă la sosirea ta. Dar voi putea măcar să strîng unele informaţii despre firmele locale de transport, le voi putea vedea caii...

– Swift, îl întrerupse contele. Era ceva în tonul lui blînd. Să fi fost simpatie? Înţeleg motivul grabei tale.

– N-ai cum.

– Înţeleg mai mult decît îţi imaginezi tu. Şi îţi spun din experienţă că nu vei rezolva nimic evitîndo. Nu vei putea niciodată să fugi destul de departe.

Matthew rămase nemişcat, uitîndu-se la Westcliff. Contele se referea fie la Daisy, fie la povestea trecutului lui. În ambele cazuri avea probabil dreptate.

– Cîteodată fuga este singura soluţie, replică Matthew cu amărăciune şi ieşi din cameră fără să privească înapoi.

Pînă la urmă Matthew nu mai plecă a doua zi la Bristol. Ştia că avea să regrete această hotărîre... nu ştia încă în ce măsură.

Zilele care au urmat au fost o adevărată tortură pentru el.

În multe ocazii trecuse prin situaţii neplăcute, îndurase dureri fizice, lipsuri, foame şi mai presus de toate frică. Dar nimic nu se putea compara cu agonia prin care trecea ori de cîte ori o vedea pe Daisy răspunzînd atenţiilor lordului Llandrindon.

Se părea că reuşise să-i deschidă ochii lui Llandrindon . Era mereu în preajma ei, studiind-o din cap pînă în picioare cu o familiaritate care-l deranja. Iar Daisy părea la fel de absorbită de persoana lui, îi sorbea orice cuvînt şi lăsa totul deoparte cînd Llandrindon intra în încăpere.

Luni au mers la un picnic, doar ei doi.

Marţi au mers la plimbare cu trăsura.

Miercuri au mers la cules de clopoţei.

Joi au mers la lac, la pescuit şi s-au întors cu hainele ude, rîzînd la o glumă ştiută doar de ei doi.

Vineri au dansat la serata improvizată în salon. Păreau atît de potriviţi, că unii au remarcat că era o plăcere să-i vezi împreună.

Sîmbătă Matthew s-a trezit cu sentimentul că ar omorî pe cineva.

Starea lui de spirit s-a înrăutăţit cînd l-a auzit pe Thomas Bowman, după micul dejun:

– Cîştigă, ticălosul, mormăi Bowman pe cînd se aflau în birou, purtînd o conversaţie privată. Scoţianul acela, Llandrindon, îşi petrece tot timpul cu Daisy, fermecînd-o cu toate prostiile acelea pe care vrea să le audă o femeie. Dacă aveai de gînd să te însori cu fata meu, ei bine, cred că nu mai ai

nici o şansă. Ai tot evitat-o, ai fost tăcut şi distant şi toată săptămîna ai afişat o expresie care ar speria orice copil sau animal. Felul tău de a face curte unei femei îmi confirmă tot ce auzisem despre bărbaţii originari din Boston.

– Poate că Llandrindon este mai potrivit pentru ea, spuse Matthew tăios. Par să-şi poarte reciproc multă afecţiune.

– Aici nu este vorba despre afecţiune, ci despre căsătorie! Chelia lui Bowman începuse să se înroşească. Nu înţelegi care este miza?

– Alta decît cea financiară?

– Care alta ar mai putea exista?

Matthew îl privi ironic:

– Inima fiicei tale. Fericirea ei.

– Bah! Oamenii nu se căsătoresc ca să fie fericiţi! Iar dacă o fac, descoperă curînd că astea sînt numai vorbe goale.

În ciuda tristeţii sale, Matthew zîmbi :

– Să ştii că nu vei reuşi să mă impulsionezi astfel.

– Dar aşa? Bowman scoase din buzunar o monedă strălucitoare, din argint, şi o aruncă în sus. Moneda făcu un arc strălucitor şi ateriză în mîna lui Matthew. Acesta închise palma, din reflex. Însoară-te cu Daisy şi vei avea mult mai multe astfel de monede. Cît nu vei putea cheltui într-o viaţă.

– Frumos, se auzi o voce. Se întoarseră amîndoi să vadă cine era.

Lillian stătea în prag, îmbrăcată într-o rochie roz, cu umerii acoperiţi cu un şal. Se uita fix la tatăl ei. Ochii îi aruncau scîntei.

– Am fost vreunul dintre noi altceva decît un pion, tată? întrebă ea cu amărăciune.

– Este o discuţie între bărbaţi, răspunse Bowman, roşu la faţă de furie sau vinovăţie, sau poate de amîndouă. Nu te priveşte pe tine.

– Daisy mă priveşte şi pe mine, zise ea cu voce joasă. Şi mai bine vă omor pe amîndoi decît să o ştiu nefericită. Înainte ca tatăl ei să-i poată răspundă, Lillian se întoarse şi porni pe hol.

Bowman ieşi şi se îndreptă înjurînd în direcţia opusă.

Rămas singur în birou, Matthew trînti cu putere moneda pe masă.

– Tot acest efort pentru un bărbat căruia nu-i pasă, îşi spuse Daisy gîndindu-se la Matthew Swift.

Llandrindon stătea la o distanţă de cîţiva paşi, aşezat pe marginea uneia din fîntînile din grădină şi îi poza. Daisy îi schiţa portretul. Nu fusese niciodată prea talentată la desen, dar nu mai ştia ce ocupaţie să-şi mai găsească.

– Ce spuneai ? o întrebă lordul.

– Spuneam că ai un păr foarte frumos.

Llandrindon era un bărbat plăcut dar foarte convenţional. Din dorinţa de a-l face gelos pe Matthew, Daisy era cît pe ce să moară de plictiseală.

Îşi acoperi gura cu dosul palmei, mascînd un căscat şi încercînd să pară că admira portretul.

Fusese cea mai nenorocită săptămînă din viaţa ei. O plictiseală fără margini, zi după zi, şi încercarea zadarnică de a se simţi bine în compania unui bărbat care nu o interesa deloc. Nu era vina lui Llandrindon, care făcuse eforturi considerabile. Lui Daisy îi era însă clar că nu aveau nimic în comun.

Acest lucru nu părea însă să-l deranjeze prea mult pe Llandrindon. Putea discuta ore în şir fără un subiect anume. Putea să bîrfească la nesfîrşit oameni de care Daisy nici nu auzise. Ţinea lungi discursuri despre nimicuri cum ar fi alegerea culorii pentru pereţii camerei cu trofee de vînătoare de la casa lui din Thurso şi îi descria în detaliu ce anume studiase la şcoală. Lui Daisy aceste poveşti nu-i spuneau nimic.

La rîndul lui, Llandrindon nu părea prea interesat de ce ar fi putut avea Daisy de spus. Nu rîdea cînd ea îi povestea şotiile făcute în copilărie, împreună cu Lillian, iar dacă ea îi spunea: „Uite ce formă are norul acela! Parc-ar fi un cocoş!" el o privea ca pe o nebună.

Lui nu-i făcuse plăcere nici discuţia pe care o avuseseră în legătură cu „săracii merituoşi" şi cu " săracii nevrednici".

– Mi se pare, domnule, că legea îi pedepseşte pe aceia care au de fapt mare nevoie de ajutor, spusese ea.

– Unii oameni sînt săraci din cauza alegerilor făcute în viaţă sau din cauza slăbiciunilor lor. De aceea nu pot fi ajutaţi.

– Te referi la femeile decăzute? Ele nu au avut altă...

– Nu are rost să discutăm despre ele, răspunse el. Părea îngrozit.

Conversaţiile lor erau în cel mai bun caz limitate. Lui Llandrindon nu-i era prea uşor să o urmărească pe Daisy, care sărea rapid de la un subiect la altul. La ceva timp după ce ea epuizase o anume temă el îi punea o întrebare legată de aceasta:

– Credeam că vorbim de pudelul mătuşii tale.

– Nu, asta a fost în urmă cu cîteva minute. Acum îţi povesteam cum a fost la operă.

– Dar cum de-am ajuns de la pudel la operă?

Lui Daisy îi părea rău că îl rugase pe Llandrindon să o ajute, mai ales că planul se dovedise ineficient. Matthew Swift nu dăduse nici un semn de gelozie. Avea aceeaşi expresie de granit. Abia dacă îi arunca cîte o privire, o dată la cîteva zile.

– De ce te încrunţi, draga mea? o întrebă Llandrindon.

Draga mea? Nu mai folosise asemenea cuvinte pînă atunci. Daisy îl privi peste caietul de schiţe:

– Taci! Încerc să-ţi desenez bărbia.

Daisy se concentra asupra desenului. Nu era chiar rău, dar... capul lui chiar avea forma unui ou? Iar ochii îi erau chiar atît de apropiaţi? Ce ciudat! O persoană putea să pară atrăgătoare, dar examinîndu-i fiecare trăsătură îşi pierdea mult din farmec. Hotărît lucru, portretele nu erau punctul ei forte. De aici încolo avea să se rezume la plante şi fructe.

– Săptămîna aceasta a avut un efect straniu asupra mea, gîndi Llandrindon cu voce tare. Mă simt... altfel.

– Ţi-e rău? îl întrebă Daisy îngrijorată şi închise caietul. Îmi pare rău. Te-am ţinut prea mult timp în plin soare.

– Nu în sensul acesta. Vreau să spun... că mă simt minunat. Llandrindon o privea iar ciudat. Mult mai bine decît m-am simţit vreodată.

– Cred că este din cauza aerului de ţară. Daisy se apropie de el. Te revigorează.

– Pe mine nu aerul mă revigorează. Ci tu, domnişoară Bowman.

Daisy rămăsese cu gura căscată:

– Eu?

– Da, tu. O cuprinse pe după umeri.

Surprinsă, Daisy abia reuşi să îngaime:

– Eu... Eu... Domnule...

– Zilele petrecute în compania ta mi-au dat şansa să reflectez adînc.

Daisy se uită în jur.

– Domnul Swift este cumva în preajmă? De aceea îmi vorbeşti astfel?

– Nu. Vorbesc serios. Llandrindon o trase mai aproape. Tu mi-ai deschis ochii, Daisy. M-ai făcut să văd totul într-o lumină diferită. Acum vreau şi eu să văd norii în diferite forme, să scriu un poem, să citesc romane. Vreau ca viaţa mea să fie o aventură...

– Ce drăguţ! zise Daisy printre dinţi.

– Cu tine.

Oh, nu.

– Cred că glumeşti, spuse ea şoptit.

– Mi-ai sucit minţile.

– Inima mea nu este liberă.

– Sînt hotărît!

– Sînt... uimită.

– Draga de tine! exclamă el. Eşti exact aşa cum spunea el. Minunată. Deşteaptă, frumoasă, dezirabilă...

– Aşteaptă! Daisy îl privea uimită. Matth... Domnul Swift ţi-a spus toate astea?

– Da, da, da! Înainte ca ea să se poată împotrivi, el o sărută.

Daisy scăpă caietul din mînă. Rămase pasivă în îmbrăţişarea lui, aşteptînd să simtă ceva.

Obiectiv vorbind, nu era nimic în neregulă cu sărutul lui. Nu era nici prea apăsat, nici prea uscat, nici cu prea multă salivă. Era...

Plicticos.

La naiba! Daisy se trase înapoi. Se simţea vinovată că nu simţise nimic cînd fusese sărutată. Pe de altă parte, lui Llandrindon se părea că-i plăcuse.

– Draga mea, murmură Llandrindon. Nu ştiam că poţi fi atît de dulce.

Încercă să o sărute iar, dar Daisy sări ca arsă:

– Controlează-te, domnule!

– Nu pot. O urmări în jurul fîntînii şi o prinse de mînecă. Daisy îl împinse cu putere şi se răsuci, simţind cum materialul rochiei cedează în dreptul umărului.

Se auzi un plescăit. Cîţiva stropi săriră pe rochie.

Daisy se uita la locul în care stătuse Llandrindon, acum gol. Îşi acoperi ochii cu mîinile, de parcă astfel situaţia ar fi fost mai puţin gravă.

– Domnule? îl strigă ea cu blîndeţe. Ai... ai căzut cumva în fîntînă?

– Nu, Daisy, îi răspunse el cu amărăciune. Tu m-ai împins.

– A fost complet neintenţionat, te asigur.

O privea în tăcere, jignit. Deodată duse mîna la buzunar. Scoase din el o broască şi o aruncă în apă.

Daisy încercă să-şi stăpînească rîsul, dar cu cît încerca mai tare, cu atît îi era mai greu. În final izbucni în hohote de rîs:

– Scuze, spuse ducîndu-şi mîinile la gură. Îmi pare atît de... Oh, Doamne! Rîdea cu lacrimi.

Llandrindon zîmbi şi el. Tensiunea dintre ei dispăruse. Făcu un pas în afara fîntînii.

– Am auzit ce se întîmplă în basme cînd săruţi o broască. Se transformă în prinţ. Se pare că în cazul meu basmul nu a funcţionat.

Daisy se simţi cuprinsă de un val de simpatie. Se apropie de el şi îl sărută pe ambii obraji.

El făcu ochii mari.

– Şi tu eşti prinţul cuiva, îi zîmbi Daisy. Numai că nu eşti al meu. Dar cînd femeia potrivită te va găsi... va fi foarte norocoasă.

Îşi ridică de la pămînt caietul de schiţe şi se întoarse la conac.

Din pură întîmplare, Daisy a ales să se întoarcă pe aleea care trecea prin fața unei case mai mici, numită „a burlacilor". Această reședință era separată de conac, aproape de rîu și se bucura de o priveliște superbă. Cîțiva dintre oaspeți, cu toții bărbați, aleseseră să profite de intimitatea acestei case. Acum era goală, pentru că partida de vînătoare se terminase cu o zi înainte iar participanții plecaseră.

Cu excepția lui Matthew Swift, bineînțeles.

Daisy era adîncită în gînduri: tatăl ei voia s-o mărite cu Swift, Lillian voia ca ea să se mărite cu oricine, numai cu el nu, iar mama ei n-ar fi fost mulțumită decît dacă se căsătorea cu un nobil. Mercedes avea să fie foarte supărată la aflarea veștii că îl respinsese pe Llandrindon.

Daisy se gîndea la săptămîna care trecuse. Încercările ei de a-i atrage atenția lui Matthew nu fuseseră nici pe departe ușoare. Mai mult decît orice pe lume își dorea să-i poată vorbi sincer, deschis, fără să-i ascundă ceva. Nu reușise să-l facă să-și arate adevăratele sentimente. În schimb devenise foarte conștientă de ale ei.

Cînd era cu el, totul promitea să devină minunat, emoționant.

Totul devenea *real*.

Era de necrezut că un bărbat rece, imperturbabil, se putuse transforma într-o persoană tandră și atît de senzuală. Care avea asupra lui, mereu, șuvița ei.

Îşi dădu seama că se apropia cineva. Ridică ochii şi se înfioră.

Matthew venea dinspre conac. Era posomorît.

Un bărbat grăbit fără vreo ţintă anume.

Cînd o văzu se opri brusc. Se priviră în tăcere preţ de cîteva clipe.

– Domnule Swift, începu ea nesigură.

– Domnişoară Bowman. Părea să-şi dorească să fi fost oriunde altundeva. Îi luă caietul de schiţe din mînă. Îl deschise şi văzu portretul lui Llandrindon. De ce l-ai desenat cu barbă? o întrebă.

– Nu e barbă. E umbra.

– Pare nebărbierit de trei luni.

– Nu ţi-am cerut părerea asupra desenului meu, ripostă ea şi încercă să-i smulgă caietul. Dă-i drumul! zise ea, trăgînd cu putere. Altfel...

– Altfel ce? O să-mi faci şi mie portretul? Dădu drumul caietului fără să o prevină. Daisy se dădu înapoi cîţiva paşi.

– Nu. Orice, dar asta nu.

Daisy îl lovi în piept cu caietul. Se simţea atît de vie cînd era cu el! Ura acest lucru, Şi faţa lui frumoasă, şi trupul lui viril, şi gura mai tentantă decît a oricărui bărbat... Le ura pe toate.

Matthew îi văzu mîneca desprinsă în dreptul umărului.

– Ce ţi s-a întîmplat?

– Nimic. Am avut o ... ciocnire, dacă o pot numi aşa, cu lordul Llandrindon.

I se păruse un cuvînt absolut inocent, care descria cele întîmplate între ei. Totul fusese absolut

nevinovat. Swift se schimbă însă la faţă. Ochii lui albaştri aruncau scîntei.

– Îl omor! A îndrăznit să... Unde este?

– Nu. nu, zise Daisy. Ai înţeles greşit. Nu s-a întîmplat nimic. Lăsă să-i cadă caietul şi îl înlănţui cu braţele, încercînd să-l oprească. Matthew o pornise deja spre grădină. Ea ar fi putut la fel de bine să încerce să oprească un taur furios. *Aşteaptă!* Ce anume îţi dă dreptul să ceri socoteală cuiva în ceea ce mă priveşte?

Respirînd greu, Matthew se opri şi îi privi faţa îmbujorată:

– Te-a atins? Te-a obligat să...

– Parcă ai fi un cîine turbat! strigă Daisy. Tu nu mă vrei! Ce-ţi pasă dacă altul mă doreşte? Lasă-mă în pace şi vezi-ţi de planurile tale. Construieşte fabrici şi fă munţi de bani! Sper să devii cel mai bogat om din lume. Să obţii tot ce-ţi doreşti, apoi să te uiţi în jur şi să te întrebi de ce nu te iubeşte nimeni şi de ce eşti atît de singur....

Nu-şi termină fraza, pentru că el o sărută apăsat, de parcă ar fi vrut să o pedepsească. Daisy încercă să mai spună ceva, dar el o sărută iar.

De data aceasta gura lui era mai blîndă şi se potrivea perfect cu a ei. Inima lui Daisy bătea cu putere. Un val de plăcere îi străbătu venele. Îi cuprinse încheieturile, strîngînd cu putere. Îi simţi pulsul, la fel de accelerat ca şi al ei.

Ori de cîte ori credea că Matthew va sfîrşi sărutul, el o căuta tot mai adînc. Ea îi răspundea cu

ardoare. Simțea că genunchii nu o mai susțin, că avea să cadă la pământ ca o păpușă de cîrpă.

Își dezlipi buzele de ale lui și îi șopti:

– Du-mă undeva, Matthew.

– Nu.

– Am nevoie... să fiu singură cu tine.

Matthew o cuprinse cu brațele și o strînse la pieptul lui. O săruta neîncetat, pe tîmple, pe păr.

– Nu mai pot avea încredere în mine, zise el într-un final.

– Doar să stăm de vorbă. Te rog. Nu putem rămîne aici. Ne poate vedea oricine. Iar dacă pleci de lîngă mine să știi că mor.

Deși era foarte stîrnit, Matthew nu-și stăpîni un zîmbet auzind-o:

– N-o să mori.

– Doar să stăm de vorbă, repetă ea, agățîndu-se de el. Nu te voi tenta în nici un fel.

– Iubita mea, suspină el. Simpla ta prezență în aceeași cameră cu mine are acest dar.

Daisy simți că nu avea rost să mai insiste. Se lipi de el, lăsînd ca trupurile lor să comunice și să-i topească orice împotrivire.

Matthew o luă de mînă și o porniră spre casa burlacilor.

– Dumnezeu să ne ajute dacă ne vede cineva.

Daisy era tentată să-i spună că în acest caz ar fi fost obligat să se însoare cu ea, dar se abținu și urcă scările în grabă, alături de el.

CAPITOLUL 11

În casă era întuneric şi răcoare. Camerele cu lambriuri din lemn de trandafir erau înţesate de mobilă masivă iar ferestrele erau acoperite de draperii cu fir de mătase. Fără să-i dea drumul mîinii, Matthew o conduse spre o cameră din spate.

Cînd Daisy trecu pragul îşi dădu seama că era dormitorul lui. Pielea i se înfioră sub corset. În cameră era ordine. Mirosea a ceară şi a soluţie de lustruit lemnul. Perdeaua crem, din dantelă, lăsa lumina să pătrundă înăuntru.

Pe măsuţa de toaletă erau aranjate cîteva obiecte: un pieptăn, o periuţă de dinţi, cutiuţe cu praf de curăţat dinţii, un săpun şi un brici. Fără creme, pomezi, parfumuri, inele sau ace de cravată. Nu era nici pe departe vreun dandy.

Matthew închise uşa şi se întoarse spre ea. Părea foarte masiv, date fiind dimensiunile mici ale camerei. Daisy îl privea intens. Voia să stea lîngă el, să-i simtă pielea lipită de trupul ei.

– Ce este între tine şi Llandrindon?

– Nimic. Doar prietenie. Din partea mea, cel puţin.

– Şi din a lui?

– Cred că... Părea să nu-i displacă... ştii tu...

– Da, ştiu, zise el răguşit. Şi deşi nu pot să-l sufăr pe ticălos, nu-l pot învinui că te doreşte, mai ales după cum l-ai aţîţat toată săptămîna.

– Dacă vrei să insinuezi că m-am purtat ca o femeie fatală...

– Nu are rost să negi. Te-am văzut flirtînd cu el. Am văzut cum te aplecai deasupra lui cînd îi vorbeai... cum îi zîmbeai... ce rochii provocatoare aveai...

– Provocatoare? întrebă ea uimită.

– Ca aceasta.

Daisy lăsă privirea în jos, studiindu-şi rochia albă care îi acoperea întreg pieptul şi mare parte din braţe. Nici o călugăriţă n-ar fi putut da greş cu ea. Îi spuse ironic:

– De zile întregi încerc să te fac gelos. M-ai fi cruţat de atîta efort dacă reacţionai astfel de la început!

– Ai încercat deliberat să mă faci gelos? explodă el. Ce-ai crezut că vei reuşi să faci? Sau ultimul tău hobby este să mă scoţi pe mine din minţi?

Daisy roşi:

– Credeam... că simţi şi tu ceva pentru mine. Şi speram să te fac să recunoşti.

Matthew deschise gura dar nu reuşi să scoată nici un cuvînt. Daisy se întreba ce anume simţea el

în acea clipă. După cîteva secunde Matthew se sprijini de măsuța de toaletă, clătinînd din cap.

– Ești furios pe mine? îl întrebă ea.

– Zece la sută din mine este.

– Și celelalte nouăzeci?

– Acelea ar vrea să te arunce pe pat și să... Matthew înghiți greu. Ești mult prea inocentă ca să-ți dai seama în ce pericol te afli. Am nevoie de multă stăpînire ca să nu te ating. Nu te juca cu mine, iubito. Nu mă tortura. Sînt la limită. Și ca să-ți înlătur orice dubiu: sînt gelos pe orice bărbat care se apropie de tine. Sînt gelos pe hainele care îți ating pielea și pe aerul pe care îl inspiri. Sînt gelos pe fiecare moment pe care îl petreci departe de mine.

Uimită, Daisy șopti:

– Dar nu ai dat niciodată măcar un semn că ar fi așa.

– De-a lungul anilor am strîns mii de amintiri, fiecare privire, fiecare cuvînt pe care mi l-ai spus. Toate vizitele, toate cinele în familie, toate vacanțele – de-abia așteptam să trec pragul și să te văd. Zîmbi amuzat. Îmi plăcea să te văd ținîndu-le piept celor din familia ta. Ai reprezentat întotdeauna orice mi-aș putea dori de la o femeie. Și te-am dorit din secunda în care te-am cunoscut.

Daisy se simți cuprinsă de regrete.

– Dar n-am fost nici măcar o dată drăguță cu tine.

– A fost mai bine așa. Chiar m-am bucurat. Altfel nu știu ce m-aș fi făcut.

Ea încercă să se apropie de el, dar Matthew o ţinu la distanţă.

– Nu. Ţi-am mai spus că nu mă pot căsători cu tine, sub nici o formă. Iar acest lucru nu se va schimba. Şi nu are nici o legătură cu cît de mult te doresc. O privi atent, din cap pînă în picioare. Doamne, cît te doresc! şopti el.

Daisy ardea de dorinţa de a i se arunca în braţe.

– Şi eu te doresc. Într-atît de mult, încît trebuie să-mi spui care sînt motivele.

– Dacă aş fi putut, fii convinsă că aş fi făcut-o pînă acum.

Daisy îşi adună tot curajul de care era în stare şi îi puse întrebarea de care se temea cel mai tare:

– Eşti căsătorit?

– Nu.

Se simţi uşurată.

– Orice altceva se poate rezolva. Dacă-mi spui despre ce este vorba...

– Dacă ai şti mai multe despre viaţă n-ai folosi fraze precum „ totul se poate rezolva". Matthew se trase de cealaltă parte a măsuţei, lăsîndu-i liberă calea spre uşă.

Daisy rămase nemişcată şi tăcută, susţinîndu-i privirea. Nu-i putea oferi decît răbdare. Aşteptă fără să scoată un cuvînt, fără să clipească măcar.

Matthew îşi mută privirea de la ea. Ochii îi erau duri, asemenea cobaltului. Părea distant. Vorbi într-un tîrziu:

– Cu mult timp în urmă mi-am făcut un duşman foarte puternic, fără să mă ştiu vinovat cu ceva. Din

cauza influenței lui am fost obligat să părăsesc Bostonul. Și am motive întemeiate să cred că răzbunarea lui mă va găsi într-o zi. De ani trăiesc cu sabia deasupra capului. Și nu vreau să fii lîngă mine cînd ea va cădea.

– Dar trebuie să se poată face ceva, zise Daisy, hotărîtă să lupte cu dușmanul necunoscut. Dă-mi mai multe detalii, spune-mi numele lui și...

– Nu. Tonul lui o făcu să amuțească. Am fost cît se poate de onest cu tine, Daisy. Sper să nu-mi trădezi încrederea. Făcu un gest spre ușă. Iar acum trebuie să pleci.

– Așa, pur și simplu? îl întrebă ea uimită. Vrei să plec, după tot ce mi-ai spus?

– Da. Încearcă să nu te vadă cineva.

– Dar nu este drept să vorbești numai tu, fără să mă lași și pe mine să...

– Viața este adesea injustă. Chiar și pentru un Bowman.

Daisy îi privea gînditoare profilul ferm. Nu era numai încăpățînare din partea lui. Era și multă convingere. Nu vroia să mai discute despre asta, nu era loc de negocieri.

– Să mă întorc deci la Llandrindon? încercă ea să-l provoace.

– Da.

Se strîmbă.

– Aș vrea să fii mai consecvent. Cu cîteva minute mai devreme erai în stare să-l faci una cu pămîntul.

– Dacă îl dorești nu am nici un drept să mă opun.

– Dar dacă tu mă dorești, atunci spune ceva! Daisy se îndreptă spre ușă. De ce se spune că femeile sînt lipsite de logică cînd de fapt bărbații sînt și mai și? Mai întîi vor ceva, apoi nu mai vor, apoi iau decizii iraționale bazate pe niște motive pe care nu le dezvăluie. Și nimeni nu are voie să pună vreo întrebare. Decizia unui bărbat este sfîntă.

Întinse mîna spre clanță și văzu cheia. Rămase cu mîna suspendată în aer.

Se uită spre Matthew care rămăsese lîngă măsuță, păstrînd o distanță apreciabilă între ei.

Deși era cea mai docilă dintre toți membrii familiei Bowman, nu era în nici un caz o lașă. Și nu avea să se recunoască învinsă fără luptă.

– Mă obligi să iau măsuri disperate, spuse ea.

– Nu mai este nimic de făcut, îi răspunse el cu blîndețe.

Nu-i dădea de ales.

Daisy răsuci cheia în broască și o scoase fără zgomot. Cu mișcări calme, trase puțin de marginea decolteului rochiei, ținînd cheia deasupra adînciturii dintre sîni.

Matthew făcu ochii mari. Înțelesese ce avea ea de gînd să facă.

– N-ai să îndrăznești!

Pentru că se îndrepta deja spre ea, Daisy lăsă cheia să cadă în corset, simțind cum metalul rece îi atingea pielea.

– La naiba! exclamă Matthew ajungînd lîngă ea. Întinse mîna spre ea, apoi o retrase, ca şi cum l-ar fi ars. Scoate-o de-acolo! îi porunci încruntat.

– Nu pot.

– Vorbesc serios, să ştii.

– A alunecat pînă jos. Va trebui să-mi scot rochia.

Se citea în ochii lui că ar fi vrut să o omoare. Dar ea simţea totodată şi cît de mult o dorea. Tot corpul lui emana căldură, respiraţia îi era tot mai grea.

– Să nu faci asta! îi şopti el ameninţător.

Daisy aşteptă, răbdătoare.

Era rîndul lui să facă următorul pas.

Se întoarse cu spatele la ea, strîngînd din pumni, ca şi cum lupta cu el însuşi. Inspiră adînc o dată, apoi încă o dată, după care spuse cu vocea îngroşată:

– Dă-ţi rochia jos.

Încercă să nu-l provoace mai mult decît o făcuse deja. Îi răspunse, scuzîndu-se:

– Nu pot singură. Nasturii sînt la spate.

Matthew mormăi ceva. După un timp care lui Daisy îi păru o eternitate, se întoarse cu faţa spre ea. Maxilarul îi era parcă împietrit:

– Să ştii că nu mă dau bătut uşor, Daisy. Pot să-ţi rezist. Am în spate ani de experienţă. Întoarce-te.

Daisy îl ascultă. Îi simţea privirea alunecînd pe nesfîrşitul rînd de nasturi confecţionaţi din perle.

– Cum reuşeşti să te dezbraci? murmură el. N-am mai văzut atîţia nasturi la o rochie.

– Asta e moda acum.

– E ridicol.

– N-ai decît să faci o plîngere la *Godey's Lady's Book,* îi sugeră ea.

Pufnind, Matthew se concentră asupra primului nasture. Încerca să-l desfacă fără să-i atingă pielea.

– E mai uşor dacă bagi mîna pe dedesubt, zise Daisy.

– Taci, o repezi el.

Ea închise gura.

Matthew se mai luptă cîteva secunde cu nasturii. Cu un oftat exasperat, îi urmă sfatul şi-şi strecură două degete între rochie şi piele. Daisy îi simţi atingerea şi un tremur uşor, de plăcere, îi străbătu trupul.

Nu înainta mai deloc. Daisy îl simţea luptîndu-se iar şi iar cu acelaşi nasture.

– Pot să mă aşez? îl întrebă rugătoare. Am obosit de atîta stat în picioare.

– N-ai unde.

– Ba am. Se îndepărtă de el şi încercă să se suie pe patul cu baldachin. Din nefericire, acesta era un Sheraton antic foarte înalt, pentru ca să poată fi evitat curentul în timpul iernii. Salteaua îi ajungea la nivelul sînilor. Se forţă să se cţţere pe pat.

Dar gravitatea o înfrînse.

– De obicei paturile astea înalte au şi scară, spuse Daisy în timp ce lupta din greu. Încercă să

ridice un genunchi pe marginea saltelei. Doamne, Dumnezeule! Celui care cade de-aici i-ar putea fi fatal.

Îi simţi mîinile în jurul taliei.

– Patul nu este chiar atît de înalt, zise el. O ridică de parcă ar fi fost un copil şi o aşeză pe saltea. Eşti tu foarte scundă.

– Nu sînt scundă. Sînt doar... dezavantajată în plan vertical.

– Bine, bine. Stai aici. Salteaua se lăsă sub greutatea lui. Continua să se ocupe de nasturii rochiei.

Simţindu-i tremurul degetelor, Daisy spuse:

– Nu m-au atras niciodată bărbaţii înalţi. Dar tu mă faci să mă simt...

– Dacă nu taci să ştii că te strîng de gît.

Daisy amuţi. Îi asculta ritmul respiraţiei, care devenea tot mai accelerat. Prin contrast, degetele lui deveniseră tot mai sigure. În sfîrşit ajunse la capătul şirului de nasturi. Rochia i se desfăcu iar mînecile îi alunecară de pe umeri.

– Unde este? o întrebă Matthew.

– Cheia?

– Da, Daisy, cheia.

– A căzut în corset. Ceea ce înseamnă ... că trebuie să-l dau şi pe el jos.

Nu auzi nici o reacţie din partea lui. Nu se mişcase, nu scosese nici un sunet. Daisy se întoarse spre el.

O privea fix. Ochii îi păreau nefiresc de albaştri. Daisy înţelese că ducea o luptă crîncenă cu el însuşi ca să nu o atingă.

Simţi cum se îmbujora. O străbătu un val de căldură. Uşor jenată trase de mînecile rochiei. Lăsă rochia să alunece şi să cadă pe jos.

Matthew se uita la rochie de parcă nu mai văzuse pînă atunci aşa ceva. Îşi întoarse încet ochii spre Daisy şi încercă să articuleze un protest, văzînd-o că îşi desfăcea corsetul.

Se simţea ruşinată dar şi uşor imorală pentru că se dezbrăca în faţa lui. O încurajau însă privirile lui. După ce desfăcu şi ultima bridă lăsă corsetul să cadă lîngă rochie. Rămase doar într-o cămăşuţă şifonată care abia dacă îi acoperea sînii.

Cheia îi căzuse în poală. O strînse în palmă şi riscă o privire în direcţia lui Matthew.

Stătea cu ochii închişi. Fruntea îi era brăzdată de riduri subţiri.

– Nu se va întîmpla una ca asta, spuse el mai mult pentru sine, decît pentru ea.

Daisy se aplecă spre el şi-i strecură cheia în buzunarul de la haină. După care îşi scoase şi cămaşa, pe deasupra capului. Era atît de emoţionată, că îi clănţăneau uşor dinţii.

– Mi-am dat şi cămaşa jos. Nu vrei să te uiţi?

– Nu.

El deschisese însă ochii. Rămase nemişcat, uitîndu-se la ea cum îi desfăcea nodul de la cravată şi cum îi descheia nasturii vestei. Ea roşea tot mai

intens, dar nu se opri. Se ridică în genunchi ca să-i poată scoate haina.

El se mişca asemenea unui somnambul. Îşi trase uşor mîinile din mînecile hainei.

Daisy îi desfăcu larg cămaşa, admirîndu-i pieptul cu pielea asemenea satenului, adăpostind muşchii puternici. Îi atinse abdomenul uşor, cu vîrful degetelor.

Matthew o prinse brusc de mînă. Părea indecis: să o respingă sau să o tragă lîngă el?

Daisy îşi împleti degetele cu ale lui. Îl privea în ochi:

– Sînt aici, Matthew, îi şopti ea. Sînt a ta. Vreau să faci cu mine tot ce ţi-ai imaginat vreodată.

El încetă să mai respire. În final voinţa îl părăsi şi nimic nu mai conta în afara dorinţei pe care şi-o reprimase de atîta timp. Cu un geamăt o ridică în poală. Daisy simţi un val de căldură străbătînd-o, dar şi ceva tare, care nu-i era deloc familiar.

Matthew îi acoperi gura cu gura lui în timp ce mîinile lui o atingeau pe tot corpul. Îi cuprinse în palmă un sîn, făcînd ca sîngele să-i năvălească prin vene. Simţi o durere ascuţită în carne. Se lupta cu cămaşa lui, încercînd să i-o scoată, să i-o smulgă de pe trup.

Matthew o lăsă uşor pe pat, apoi îşi scoase cămaşa, lăsînd să se vadă minunatul contur al pieptului şi umerilor lui. Se aplecă deasupra ei iar ea gemu de plăcere cînd pielea lui o atinse pe-a ei. Mirosul lui familiar o învăluia. Îi puse stăpînire pe

gură cu săruturi senzuale în timp ce degetele lui alunecau pe trupul ei pe jumătate îmbrăcat. Cu arătătorul desenă un cerc în jurul sfîrcului ei, făcîndu-l să se întărească. Daisy se arcui spre el într-o rugăminte tăcută.

Matthew înţelese, se aplecă şi îi apucă sfîrcul între buze. Se juca cu el, uşor, făcîndu-i pielea să se înfierbînte. Daisy tremură în îmbrăţişarea lui. Tot trupul ei trimitea spre el mesaje sălbatice.

– Ştii ce vreau de la tine? o întrebă el răguşit. Înţelegi ce se va întîmpla dacă nu ne oprim acum?

– Da.

Matthew o privi neîncrezător.

– Nu sînt chiar atît de inocentă precum crezi, spuse Daisy. Am citit destule.

El îşi întoarse faţa iar ea avu impresia că încerca să ascundă un zîmbet. O privi din nou cu infinită tandreţe:

– Aş petrece o eternitate în iad doar pentru o oră cu tine, Daisy Bowman.

– Atîta durează? O oră?

– În clipa asta, iubito, ar fi un miracol dacă ar dura mai mult de un minut.

Ea îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui.

– Trebuie să faci dragoste cu mine, îi spuse ea. Pentru că dacă nu o faci n-o să ţi-o iert niciodată.

Matthew o strînse aproape de el, o sărută pe frunte şi rămaseră tăcuţi atît de mult timp că ea se temu că avea să o refuze. Mai apoi mîna lui îi mîngîie uşor trupul. Daisy îi înfăşură pe degete

capetele şnurului care îi susţinea juponul. Matthew trase de ele şi îl desfăcu.

Daisy simţi un val de ruşine şi începu să respire sacadat cînd el îşi strecură o mînă sub materialul subţire. O atingea acolo, jos, se juca, o aţîţa. Vîrful degetului lui atinse un loc atît de sensibil, că ea tresări, surprinsă.

– Daisy, iubita mea, îi şopti el. Eşti atît de moale, de minunată... Unde vrei să te ating? Aici? Sau aici...

– Acolo, oftă Daisy cînd degetele lui ajunseră unde trebuia. Da... acolo...

El o sărută fierbinte pe gît, pe sîni, în timp ce-i desfăcea uşor picioarele. Daisy se simţi uşor descumpănită atunci cînd se umezi în locul secret. Nu se aşteptase la aşa ceva. Ceea ce o făcu să se întrebe dacă era într-adevăr atît de bine informată cum crezuse.

Consternată, încercă să spună ceva dar se opri brusc cînd îi simţi degetul pătrunzînd înlăuntrul ei. *Nici la asta* nu se aşteptase.

Matthew se ridicase într-un cot şi o privea atent, cu ochi arzători. Degetele lui se mişcau într-un ritm care o aduse curînd pe o culme de nesuportat a plăcerii. Ea răspunse cu o fervoare necontrolată săruturilor lui.

– Îţi place? îi şopti el.

– Da, reuşi ea să articuleze. Credeam că... doare.

– Nu din atîta lucru. Zîmbi. Ceva mai tîrziu, însă, s-ar putea să primesc oarece plîngeri. Pe frunte îi apărură cîteva broboane de sudoare. Îi simţea trupul răspunzînd explorărilor lui. Nu ştiu dacă voi reuşi să fiu blînd, zise el. Te doresc de prea mult timp.

– Am încredere în tine, îi şopti ea.

Matthew clătină din cap, retrăgîndu-şi uşor mîna.

– Judecata ta nu face doi bani. Eşti în pat alături de ultimul bărbat din lume în care ar trebui să ai încredere şi eşti pe cale să faci cea mai mare greşeală din viaţa ta.

– Aşa înţelegi tu să mă seduci?

– Mă gîndeam să te avertizez pentru ultima oară. Dar de-acum soarta îţi este pecetluită.

– Bine. Daisy îl ajută să-i scoată ciorapii.

Făcu ochii mari cînd el începu să-şi desfacă pantalonii. Curioasă şi în acelaşi timp ruşinoasă, Daisy întinse mîna să-l ajute. El gemu cînd îi simţi mîna mică alunecînd prin şlitul deschis. Ea îl mîngîia, îl strîngea uşor, conştientă de felul în care bărbăţia lui se întărise. Îi plăcea să-i simtă tremurul uşor al trupului.

– Cum îţi place să te ating? îl întrebă ea.

– Aş prefera să n-o faci, îi zîmbi el forţat.

– Am făcut ceva greşit? întrebă ea îngrijorată.

– Nu, nu... O strînse în braţe şi-i sărută obrajii, urechea, părul. Faci totul mult prea bine.

O lăsă uşor pe spate, între perne. Se dezbrăcă complet şi se aşeză deasupra ei. Daisy tremură de plăcere şi anticipare. Prea multe se întîmplau deodată. Gura lui fierbinte, degetele lungi, pricepute, felul în care părul lui îi atingea sînii...

Cînd îi simţi limba în adîncitura buricului îi trecu un foc prin vene. Abia conştientizînd zona pe care o explora gura lui, ea tremură necontrolat.

Matthew nu se opri însă. Aluneca tot mai jos pînă ce Daisy scoase un strigăt scurt.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el, ridicîndu-se în coate.

Roşie de ruşine, Daisy abia reuşi să-i explice:

– Erai foarte aproape de... Cred că din greşeală ai...

Matthew înţelesese. Întoarse uşor capul ca ea să nu-i vadă expresia şi îi răspunse cu multă grijă:

– N-a fost din greşeală. Am vrut să fac asta.

Daisy era uluită.

– Dar erai gata să mă săruţi direct pe... Privirea ei o întîlni pe a lui. Se întrerupse văzînd lumina jucăuşă din ochii lui.

El nu era nicidecum stînjenit. Era *amuzat.*

– Nu te-am şocat, nu-i aşa? o întrebă el. Doar ai citit atîtea.

– Cine ar putea să scrie despre aşa ceva?

El ridică din umeri.

– Nu ştiu. Tu eşti autoritatea în materie.

– Îţi baţi joc de mine.

– Doar puţin, şopti el şi reîncepu să o sărute pe pîntec.

Ea începu să trăncănească, cuprinsă de nervozitate pentru că îi simţea buzele hoinărindu-i pe coapse:

– În unele romane pe care le-am citit există anumite pasaje, bineînţeles... Inspiră adînc simţind cum el îi mușca uşor interiorul coapsei. Erau scrise atît de eufemistic, însă, că nu am înţeles exact... Oh, *te rog*...Nu cred că ar trebui să faci asta...

– Dar asta?

– *Cu siguranţă* nici asta. Se răsuci, încercînd să scape.

El îi prinse genunchii şi i-i desfăcu. Apoi începu să-i facă lucruri incredibile cu limba. Ea tremură cînd Matthew găsi zona sensibilă pe care o atinsese şi înainte. Gura lui era moale, fierbinte şi provocatoare. Cînd ea îl rugă să înceteze, el o chinui şi mai tare, tot mai adînc, pînă ce ea scoase un strigăt eliberator.

Abia atunci Matthew se ridică şi o luă în braţe. Ea îl înlănţui cu braţele şi-şi încolăci picioarele în jurul lui. El se aşeză între coapsele ei desfăcute larg, străduindu-se să fie blînd. O dorinţă puternică îi invadă trupul. Îi şoptea cuvinte de dragoste în curbura gîtului.

Cînd trupurile li s-au unit pe deplin, el a rămas nemişcat de teamă să nu-i provoace durere. Îl simţea înlăuntrul ei, încerca pentru prima dată senzaţia de a fi posedată, complet neputincioasă...

dar în acelaşi timp ştia că el îi aparţinea pe deplin. Îi cucerise pe deplin inima şi mintea, tot aşa cum el îi poseda trupul. Voia să-i ofere aceeaşi plăcere, aşa că îşi arcui coapsele.

– Nu, Daisy. Aşteaptă...

Ea se mişcă iar şi iar. Trupurile li se mişcau într-un ritm subtil, numai de ei ştiut. Îi strivi buzele cu un sărut chiar în clipa în care ajunse la extaz.

Rămaseră apoi tăcuţi cîteva minute, îmbrăţişaţi.

Matthew se trase de lîngă ea şi-i acoperi buzele cu un deget, văzînd că ea se pregătea să protesteze.

– Lasă-mă să am grijă de tine.

Daisy nu înţelese ce vroia să spună. Rămase cu ochii închişi cînd el coborî din pat. Se întoarse cu o bucată de pînză umedă cu care îi şterse transpiraţia de pe corp şi carnea fierbinte dintre pulpe.

Se culcă apoi din nou lîngă ea şi trase cearceaful, acoperindu-i pe amîndoi. Daisy oftă mulţumită şi se cuibări la pieptul lui, ascultîndu-i bătăile inimii.

Probabil ar fi trebuit să se simtă ruşinată pentru că se încuiase în camera lui şi-i ceruse să o seducă, îşi zise Daisy. În loc de asta se simţea ca o învingătoare. Dar şi uşor nesigură din cauza intimităţii dintre ei care era acum mai mult decît fizică.

Voia să ştie totul despre el. Niciodată n-o mai rosese într-atît curiozitatea în legătură cu cineva.

Trebuia probabil să aibă puţină răbdare, pînă ce amîndoi aveau să se obişnuiască cu noua situaţie.

Învăluită de căldura aşternuturilor, Daisy simţi o toropeală plăcută. Nici nu-şi imaginase cît era de plăcut să adormi în braţele unui bărbat, învăluită de aroma pielii lui, protejată de forţa lui.

– Să nu adormi, o preveni el. Nu poţi să rămîi aici.

– Nu dorm. Doar... îmi odihnesc puţin ochii, zise ea cu un căscat.

– Bine, doar un minut. O mîngîie uşor pe păr. Atît îi mai trebui ca să alunece într-o dulce uitare.

Pe Daisy o trezi zgomotul ploii care bătea în geam. Clipind, ea distinse obiectele care o înconjurau şi care îi erau străine... dar şi trupul bărbatului gol, puternic, lipit de ea. Şi respiraţia molcomă din părul ei. Rămase nemişcată, încercînd să-şi dea seama dacă Matthew se trezise. Ritmul respiraţiei lui nu se schimbă. Doar degetele lui începură să traseze uşor linii pe trupul ei.

Rămaseră îmbrăţişaţi, privind ploaia. Daisy încercă să-şi amintească dacă se mai simţise vreodată atît de mulţumită şi în siguranţă ca în acele momente. Nu, hotărî ea. Nimic nu se putea compara cu asta.

O văzu zîmbind şi îi spuse:

– Îţi place ploaia.

– Da. Îl mîngîia uşor pe picior. Unele lucruri sînt mult mai plăcute pe ploaie. Cum ar fi cititul. Saú dormitul. Sau asta.

– Să stai în pat lîngă mine?

Daisy dădu din cap.

– Parcă am fi doar noi doi pe pămînt.

Matthew îi desenă cu vîrful degetelor linia gîtului.

– Te-a durut, Daisy? Ţi-am făcut rău? îi şopti.

– A fost neplăcut atunci cînd... se opri, roşind. Dar mă aşteptam la asta. Prietenele mele mi-au spus că a doua oară e mai bine.

– Voi avea grijă să fie aşa, îi răspunse el zîmbind.

– Îţi pare rău că s-a întîmplat? întrebă Daisy strîngînd din pumni în aşteptarea răspunsului lui.

– Dumnezeule, nu! Îi deschise pumnul mic cu săruturi şi-i lipi palma de obrazul lui. Este tot ce mi-am dorit mai mult în viaţa asta. Şi singurul pe care eram convins că nu-l voi obţine niciodată. Sînt surprins. Şocat, chiar. Dar nu regret.

Daisy se lipi şi mai tare de el şi îşi strecură un picior între coapsele lui.

Ploaia continua să cadă. La gîndul că trebuia să coboare din pat, Daisy se înfioră. Matthew îi acoperi umărul gol cu cearceaful.

– Unde este cheia? o întrebă Matthew fără prea multă tragere de inimă.

– Ţi-am pus-o în buzunarul halnei. Nu m-ai văzut? Păi... cred că te preocupa altceva în

momentul acela. Îi atinse pieptul cu palma desfăcută. Cred că eşti supărat pe mine că am încuiat uşa dormitorului.

– Sînt furios! încuviinţă el. Şi insist să faci la fel în fiecare seară după ce ne vom căsători.

– Ne căsătorim? şopti Daisy ridicînd capul de pe pernă.

Vocea îi era blîndă, însă în ton nu se citea nici o urmă de plăcere:

– Da, ne căsătorim. Deşi probabil că mă vei urî pentru asta, într-o zi.

– De ce te-aş urî... Oh! Daisy îşi aminti ce îi spusese el despre trecutul său. N-aş putea să te urăsc niciodată. Şi nu mă tem de secretele tale. Le vom înfrunta pe toate împreună, orice-ar fi. Dar ar trebui să ştii că mă exasperezi atunci cînd faci asemenea comentarii şi nu-mi dai mai multe explicaţii.

Matthew izbucni în rîs:

– Iar acesta este doar unul dintre motivele pentru care îţi par exasperant.

– Aşa este. Se aşeză deasupra lui şi începu să-i mîngîie pieptul cu vîrful nasului, ca o pisică. Dar îmi plac mai mult bărbaţii exasperanţi decît cei amabili.

Matthew se încruntă:

– Cum ar fi Llandrindon, de exemplu?

– Da. E mult mai drăguţ decît tine. Daisy îi atinse sfîrcul cu vîrful limbii, jucîndu-se cu el. Are acelaşi efect asupra ta ca atunci cînd tu îmi faci asta?

– Nu. Dar să ştii că apreciez efortul. Îi ridică faţa spre el. Te-ai sărutat cu Llandrindon?

– Doar o dată.

În vocea lui răzbătu gelozia:

– Şi ţi-a plăcut?

– Aş fi vrut să-mi placă. Am încercat. Îi sărută palma care îi atingea obrazul. Dar nu a fost nici pe departe asemenea săruturilor tale.

– Daisy, îi şopti în timp ce o ajuta să se cuibărească din nou lîngă el. N-am plănuit să se întîmple asta. Îi mîngîia buzele cu vîrful degetelor. Dar acum mă întreb cum de-am rezistat atît.

– Ce se va întîmpla de-acum încolo? Vei sta de vorbă cu tata?

– Nu încă. Trebuie să încercăm să păstrăm aparenţele. Voi aştepta pînă mă voi întoarce de la Bristol. Pînă atunci vor pleca şi oaspeţii iar familia ta va putea să se obişnuiască cu gîndul la o relativă intimitate.

– Tata va fi încîntat. Mama va avea însă obiecţii. Iar Lillian...

– Va exploda.

Daisy oftă.

– Nici fraţii mei nu te plac prea tare.

– Adevărat? încercă el să pară surprins.

Daisy îl privi îngrijorată:

– Ce mă fac dacă te răzgîndeşti? Dacă îmi vei spune la întoarcere că te-ai înşelat, că nu vrei să te însori cu mine, că...

– În nici un caz, îi răspunse el dîndu-i deoparte şuviţele care îi acopereau faţa. Nu mai e cale de-ntors. Ţi-am răpit inocenţa. Nu voi fugi de răspundere.

Daisy se încruntă, nemulţumită de cuvintele pe care le folosise el.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă.

– Felul în care ai spus-o... *Răspundere*...ca şi cum ai fi făcut o greşeală teribilă. Nu e cel mai romantic lucru pe care mi l-ai putea spune, mai ales în împrejurările de faţă.

– Nu sînt un romantic, iubita mea. Ai ştiut asta de la început. O sărută pe gît, apoi începu să se joace cu lobul urechii ei. Iar tu eşti de-acum responsabilitatea mea. Eu trebuie să-ţi asigur siguranţă... bunăstare... şi plăcere. Şi ştii că îmi iau foarte în serios toate responsabilităţile...

Îi săruta acum sînii, cotropindu-i sfîrcurile cu fierbinţeala buzelor. Îi desfăcu cu o mînă coapsele şi începu să o mîngîie cu blîndeţe.

Ea scoase un geamăt de plăcere. Matthew zîmbi:

– Scoţi nişte sunete atît de dulci... îi murmură. Cînd te ating aşa... sau aşa.

Simţea că obrajii îi luau foc. Încercă să nu mai scoată nici un sunet, dar el reuşi să-i smulgă un alt geamăt.

– Matthew? Buzele lui ajunseseră deja pe abdomenul ei.

– Da?

– Ai de gînd să faci... inspiră adînc cînd el îi depărtă picioarele... ce-ai făcut şi mai devreme?

– Aşa se pare.

– Dar am mai făcut o dată... Renunţă însă să se mai întrebe de ce-ar fi vrut el să facă dragoste cu ea de două ori la rînd. I se abandonă pe deplin. El o mîngîia cu limba, cu mişcări leneşe... jucîndu-se... pînă ce găsi locul *acela*, făcînd-o să geamă: Da, acolo... *da*...

O necăjea cu delicateţe... se retrăgea pentru ca apoi să revină şi mai fierbinte, cu mişcări tot mai rapide. Daisy se arcui sub el, tremurînd de plăcere.

O aduse gradat pînă pe culmile extazului, deasupra furtunii, deasupra cerului...Cînd îşi recăpătă siguranţa de sine se trezi în braţele lui. Inima îi bătea în ritmul ploii.

CAPITOLUL 12

Pentru că majoritatea oaspeţilor de la conac urmau să plece a doua zi dimineaţă, cina din seara aceea s-a prelungit. Cele două mese lungi pe care erau aşezate cristaluri şi porţelanuri de Sèvres străluceau în lumina candelabrelor. O armată de servitori în livrele albastre cu garnituri aurii se mişcau neîncetat printre oaspeţi, umplîndu-le paharele cu apă sau vin şi servindu-i cu promptitudine, în linişte.

Era un adevărat festin. Din nefericire, lui Daisy nu-i păsa cîtuşi de puţin de mîncare. Era păcat că nu reuşea să aprecieze meniul din care făceau parte somonul scoţian, pulpa de căprioară, cîrnaţi şi momiţe de viţel, alături de legume cu sos de smîntînă, unt şi trufe.

La desert se serveau fructe de toate felurile: zmeură, nectarine, cireşe, piersici şi ananas, alături de o varietate de prăjituri şi tarte.

Daisy se chinuia să mănînce, să rîdă şi să discute cît mai natural. Nu-i era însă uşor. Matthew

stătea la distanţă de cîteva scaune, pe partea cealaltă a mesei, şi ori de cîte ori li se întîlneau privirile, ea aproape că se îneca.

Conversaţia celorlalţi aluneca pe lîngă ea. Răspundea cînd şi cînd, în timp ce mintea îi rămînea fixată asupra celor întîmplate cu cîteva ore mai devreme. Cei care o cunoşteau foarte bine, sora şi prietenele ei, părură să observe că nu era în apele ei. Chiar şi Westcliff îi aruncă cîteva priviri suspicioase.

Daisy simţea că se înăbuşă în încăperea foarte luminată şi supraaglomerată. Sîngele i se urcase în obraji. Trupul îi devenise exagerat de sensibil: dessous-urile o strîngeau, corsetul devenise de nesuportat, jartierele o ciupeau de coapse. Ori de cîte ori se mişca, trupul ei părea să-şi amintească de după-amiaza petrecută cu Matthew: durerea surdă dintre coapse, micile înţepături în cele mai neaşteptate locuri. Chiar şi aşa, corpul ei îşi dorea mai mult... mîinile lui, gura lui neobosită, bărbăţia lui înlăuntrul ei...

Daisy simţi iar că se îmbujora şi se concentră asupra unei felii de pîine cu unt. Se uită la Matthew care discuta cu o doamnă din stînga lui.

Simţindu-i privirea, Matthew se uită în direcţia ei. Privirea lui albastră îi înmuie inima. Îşi îndreptă din nou atenţia spre vecina lui şi păru atît de interesat de ea, încît aceasta chicoti de plăcere.

Daisy ridică paharul cu apă şi încercă să fie atentă la conversaţia care se desfăşura în stînga

ei... ceva despre turul lacurilor şi despre Scoţia. Curînd, mintea i se întoarse la situaţia în care se afla.

Nu regreta decizia luată... dar nu era într-atît de naivă încît să creadă că totul avea să fie uşor de-acum. Din contră. Trebuiau să decidă unde urmau să locuiască. Dacă Matthew o lua cu el la New York va putea ea oare să înveţe să fie fericită departe de sora şi de prietenele ei? Mai existau şi alte întrebări rămase deocamdată fără răspuns: dacă ea avea să fie o soţie potrivită pentru un bărbat atît de ancorat într-o lume în care ea nu-şi găsise niciodată locul. Şi în final întrebarea legată de secretul păzit de Matthew cu atîta străşnicie.

Daisy îşi amintea însă şi vocea lui caldă care spunea: *„Eşti tot ce mi-aş putea dori la o femeie"*.

Matthew era singurul bărbat care o dorise aşa cum era. (Nu trebuia pus la socoteală lordul Llandrindon, al cărui interes se stîrnise rapid, pentru ca să stingă la fel de rapid).

Din această privinţă, căsătoria ei nu s-ar fi deosebit de cea a lui Lillian şi Westcliff. Doi oameni încăpăţînaţi, cu sensibilităţi diferite, Lillian şi Westcliff se certau adesea, negociau... dar asta nu părea să le afecteze mariajul. Ba chiar dimpotrivă, căsătoria lor părea una dintre cele mai fericite.

Se gîndi şi la prietenele ei... La Annabelle şi la Hunt , mereu în dispoziţii similare... La Evie şi la lordul St. Vincent, firi total diferite, ca ziua şi

noaptea. Era imposibil de spus care dintre aceste cupluri era mai potrivit.

Poate că nu existau căsătorii perfecte, în ciuda a tot ce auzise pînă atunci. Poate că fiecare mariaj era unic în felul lui.

Era un gînd reconfortant.

Şi o umplea de speranţă.

După cina interminabilă, Daisy invocă o durere de cap ca să nu fie obligată să asiste şi la ritualul ceaiului. Era pe jumătate adevărat: combinaţia de zgomote, lumini şi tensiuni emoţionale îi făcea tîmplele să zvîcnească. Îşi ceru scuze zîmbind şi se îndreptă spre scara principală.

Abia ajunse în hol cînd auzi vocea surorii ei:

– Daisy? Vreau să vorbesc ceva cu tine.

O cunoştea prea bine pe sora ei ca să nu recunoască enervarea din tonul ei. Sora ei mai mare era suspicioasă şi îngrijorată şi ar fi vrut să se lămurească.

Daisy nu-i făcu însă pe plac.

– Nu acum, te rog. Nu poate aştepta?

– Nu.

– Mă doare capul.

– Şi pe mine. Dar vom sta de vorbă.

Daisy era exasperată. După cît fusese de răbdătoare cu Lillian, după anii în care o susţinuse necondiţionat, nu părea să-i ceară prea mult acum.

– Mă duc la culcare, zise Daisy susţinîndu-i privirea surorii ei. Nu am de gînd să-ţi dau nici o

explicație, mai ales că știu că nu ai nici cea mai mică intenție să mă asculți. Noapte bună. Văzînd-o cît era de șocată, Daisy adăugă pe un ton mai blînd: te iubesc. Se ridică pe vîrfuri, o sărută pe obraz și începu să urce treptele.

Lillian era tentată să o urmeze. Simți că se apropia cineva. Se întoarse și le văzu pe Annabelle și pe Evie care o priveau pline de înțelegere.

– Nu vrea să vorbească cu mine, le spuse ea.

Evie, care de obicei evita atingerile, o luă de braț:

– H-hai să mergem în oranjerie, îi sugeră ea.

Oranjeria era pe departe încăperea preferată a lui Lillian. Ferestrele erau imense, iar podeaua era străbătută de o rețea complicată de metal care ajuta la încălzirea aerului. Portocalii și lămîii umpleau camera cu mirosul proaspăt, de citrice, în timp ce plantele tropicale adăugau arome exotice. Luminile torțelor de afară aruncau umbre subtile în încăpere.

Cele trei prietene se așezară pe scaune. Lillian spuse posomorîtă:

– Cred că au făcut-o.

– Cine ce-a făcut? întrebă Evie.

– Daisy și Swift, murmură Annabelle amuzată. Noi două credem că... s-au cunoscut carnal.

Evie părea uluită:

– De unde știți?

– Tu stăteai la cealaltă masă, dragă, de-aia n-ai observat. Dar în timpul cinei au existat... niște curenți subterani.

– Foarte evidenți, completă Lillian. A fost absolut evident. Mai rămînea doar ca Swift să se suie pe masă și să o declare cu voce tare.

– N-ar putea fi atît de vulgar, zise Evie. Chiar dacă este american.

Lillian se încruntă:

– Cum a rămas cu „n-aș putea fi fericită alături de un industriaș fără inimă"? Cu „vom rămîne mereu împreună"? Nu pot să cred că Daisy a făcut asta! Totul mergea atît de bine cu lordul Llandrindon! Ce-o fi făcut-o să se culce cu Matthew Swift?

– S-o fi culcat, dar de dormit nu cred să fi fost vorba, replică Annabelle cu o privire jucăușă.

Llandrindon îi aruncă o privire ca de gheață:

– Chiar îți dă mîna să glumești pe tema asta, Annabelle?

– Pe Daisy n-a interesat-o niciodată lordul Llandrindon, interveni în grabă Evie. S-a folosit de el ca să-l provoace pe Swift.

– De unde știi? o întrebară amîndouă în același timp.

– P-păi eu... ridică neputincioasă din umeri. Săptămîna trecută i-am sugerat să încerce să-l facă gelos. Și se pare că a funcționat.

Lillian se înecă de indignare:

– Cît de proastă poți să fii...

– De ce, Evie? o întrebă Annabelle cu blîndeţe.

– L-am auzit pe Swift stînd de vorbă cu lordul Llandrindon. Încerca să-l convingă pe Llandrindon s-o curteze, dar era absolut evident că o dorea pe Daisy doar pentru el.

– Sînt convinsă că a plănuit totul, răbufni Lillian. Şi-a dat cumva seama că îl auzeaţi. A fost un complot sinistru iar voi i-aţi căzut pradă!

– Nu cred asta, îi răspunse Evie. Mai ai de gînd să mai ţipi mult la mine?

– Aş face-o dacă aş fi convinsă că ajută la ceva. Dar sînt aproape sigură că Daisy a întreţinut relaţii intime cu reptila aceea, aşa că nu mai poate fi salvată. De nimeni.

– Dar poate că nu vrea să fie salvată, remarcă Evie.

– Asta pentru că a înnebunit de tot! o repezi Lillian.

Annabelle încuviinţă cu o mişcare a capului:

– Este evident. Daisy s-a culcat cu un bărbat frumos, tînăr, inteligent, care pare îndrăgostit de ea. Ce-o fi fost în capul ei? Continuă fără să-i lase timp lui Lillian să riposteze. Ţii minte, draga mea, că au existat momente cînd pentru mine nu conta dacă îl iubeam pe bărbatul cu care ar fi urmat să mă mărit. Părea suficient să reuşesc să-mi salvez familia dintr-o situaţie disperată. Dar gîndul că urma să-mi împart patul cu soţul meu... Că urma să-mi petrec întreaga viaţă alături de el... Atunci am ştiut că nu-l puteam alege decît pe Simon. Făcu

o pauză şi ochii i se inundară de lacrimi. Frumoasa, reţinuta Annabelle care plîngea atît de rar! Cînd sînt bolnavă – continuă ea – cînd mi-e teamă, cînd am nevoie de ceva, ştiu că va răsturna pămîntul pentru mine. Am deplină încredere în el. Iar cînd mă uit la copilul nostru... Doamne, cît sînt de recunoscătoare că m-am măritat cu Simon! Noi toate am putut să ne alegem soţii, Lillian. Trebuie să-i laşi lui Daisy această libertate.

Lillian clătină iritată din cap:

– Nu este de acelaşi calibru cu soţii noştri. Nu este de aceeaşi calitate nici măcar cu St. Vincent, care o fi fost un fustangiu, dar măcar are inimă. Făcu o pauză şi murmură: n-am vrut să te jignesc, Evie.

– Nici o problemă, îi răspunse Evie, care-şi muşca buzele să nu rîdă.

– Daisy este liberă să aleagă, cu condiţia să nu greşească, zise Lillian.

– Draga mea... încercă Annabelle să o corecteze.

Evie o întrerupse:

– C-cred că Daisy este îndreptăţită să aleagă singură. Noi nu putem decît să-i oferim ajutorul nostru, dacă ni-l cere.

– Dar n-am cum s-o ajut dacă pleacă tocmai la New York! răspunse Lillian.

Evie şi Annabelle tăcură. Existau într-adevăr probleme care nu puteau fi rezolvate prin cuvinte, temeri care nu puteau fi uşor alinate. Făcură ceea

ce fac de obicei prietenele adevărate: rămaseră alături de ea, în liniște, arătîndu-i că le pasa.

O baie fierbinte o ajută pe Daisy să se relaxeze. Rămase un timp îndelungat cufundată în apa fierbinte, pînă ce simți că o lasă durerea de cap. Revigorată, se îmbrăcă într-o cămașă albă de noapte cu volane și începu să-și perie părul. Rămase cu privirea ațintită spre ușa deschisă care dădea spre balcon. Cerul fără stele era de culoarea prunelor.

Auzi ușa dormitorului deschizîndu-se în spatele ei. Crezînd că era una din cameriste, care uitase să ia săpunul sau vreun prosop, continuă să privească afară.

Deodată simți o atingere pe umăr, urmată de căldura unei mîini mari care aluneca spre decolteul ei. Speriată, sări în picioare. El o lipi de trupul lui puternic.

Vocea lui profundă îi gîdila urechea:

– La ce te gîndeai?

– La tine, bineînțeles. Daisy se sprijini de el și-i mîngîie brațul. Își întoarse privirea spre peisajul de afară. Aceasta era camera uneia dintre surorile contelui. Mi s-a spus că iubitul ei, care era grăjdar, escalada balconul ca să o poată vizita. Asemenea lui Romeo.

– Sper că răsplata era pe măsura riscului, zise el.

– Tu ai fi făcut asta de dragul meu?

– Doar dacă ar fi fost singura modalitate. Dar n-are nici un sens să escaladezi cele două etaje cînd ai o uşă la îndemînă.

– Nu e la fel de romantic.

– Nici să-ţi frîngi gîtul nu este.

– Cît de pragmatic eşti! rîse Daisy. Matthew mirosea a aer curat şi a tutun. Ieşise probabil cu ceilalţi domni pe terasa din spate. Se cuibări mai bine în îmbrăţişare, inspirînd mirosul familiar al pielii lui. Îmi place cum miroşi, zise ea. Te-aş recunoaşte imediat şi legată la ochi, într-o cameră cu o sută de bărbaţi.

– Alt joc de salon? întrebă el.

Daisy îl luă de mînă şi-i spuse:

– Vino să te întinzi pe pat lîngă mine.

Matthew clătină din cap, rezistînd eroic.

– Nu pot sta mai mult de cîteva minute. Westcliff şi cu mine plecăm în zori. Privirea îi coborî flămîndă de-a lungul cămăşii de noapte. Iar dacă ne apropiem de pat n-o să mă pot abţine să nu facem dragoste.

– Nu mă deranjează, spuse Daisy, timid.

El o luă în braţe:

– Este prea curînd. Pentru tine a fost prima oară. Trebuie să te odihneşti.

– Atunci de ce-ai venit?

Daisy simţi cum îşi lipi obrazul de creştetul ei. Chiar şi după tot ce se întîmplase între ei nu-i venea să creadă că Matthew Swift putea fi atît de tandru cu ea.

– Am vrut doar să-ţi spun noapte bună, murmură el. Şi să-ţi mai spun...

Daisy îl privi întrebător. Matthew îi fură o sărutare.

– Nu trebuie să-ţi faci griji. Nu mă voi răzgîndi în privinţa căsătoriei noastre. Ca să fiu sincer, ţi-ar fi al naibii de greu să mai scapi acum de mine.

– Ştiu că eşti un om de cuvînt, îi zîmbi Daisy.

Matthew se forţă să se îndepărteze de ea. Se apropie ezitînd de uşă. O întredeschise, asigurîndu-se că nu era nimeni pe hol.

– Matthew, şopti ea.

– Da? o privi el pe după umăr.

– Să te întorci la mine. Repede.

El încuviinţă şi ieşi, cît mai era în stare să o facă.

CAPITOLUL 13

Matthew făcu curînd o descoperire. Călătoria la Bristol alături de Westcliff nu se compara cu cea pe care ar fi făcut-o singur. Avusese de gînd să tragă la un han din centru. Pentru că îl avea pe Westcliff drept tovarăş au fost găzduiţi de familia unui armator bogat. Matthew îşi dădea seama că Westcliff primise multe invitaţii similare de la familii prospere din zonă, toate dornice să-i ofere ospitalitate.

Toţi îi erau prieteni lui Westcliff sau îşi doreau să-i fie. Aceasta era puterea unui nume vechi, aristocrat. Dar nu numai numele şi titlul inspirau un asemenea entuziasm. Westcliff era cunoscut drept un politician cu vederi progresiste şi un om de afaceri iscusit, iar un astfel de om era rar de găsit în Bristol.

Al doilea oraş în Anglia ca volum al comerţului cunoştea o dezvoltare rapidă. Zonele comerciale se extindeau, vechile ziduri ale oraşului deveneau neîncăpătoare, străzile înguste erau acum lărgite.

Şi cel mai important: tocmai se dăduse în folosinţă calea ferată care lega staţia Temple Mead de docuri. Nu exista un loc mai bun în toată Europa în care să deschizi o nouă fabrică.

Matthew trebuia să recunoască că prezenţa lui Westcliff făcuse ca negocierile să nu fie atît de anevoioase. Numele Westcliff nu numai că deschidea toate uşile, dar îi făcea pe oameni să-i ofere chiar şi ce nu cerea. Avea multe de învăţat de la conte, care avea un bagaj bogat de cunoştinţe în domeniul afacerilor şi al manufacturilor.

Cînd discutau despre locomotive, de exemplu, contele cunoştea atît principiile care stăteau la baza designului cît şi numele tuturor tipurilor de bolţuri folosite.

Fără modestie, Matthew nu mai întîlnise un alt om care să rivalizeze cu el în privinţa înţelegerii şi reţinerii unor mari cantităţi de detalii tehnice. Purtau discuţii extrem de interesante, în doi. Oricare al treilea participant la conversaţie începea să sforăie după maxim cinci minute.

Westcliff venise la Bristol cu două scopuri: primul, cel oficial, erau afacerile. Iar al doilea era să-şi dea seama exact de intenţiile lui Matthew Swift.

Nu-i fusese uşor să o părăsească pe Lillian. Descoperise că naşterea unui copil era un moment absolut obişnuit cînd erau implicate alte persoane, dar devenea de o importanţă monumentală atunci cînd era vorba de copilul şi de soţia lui. Îl fascina tot ce era legat de fiica lui: felul cum dormea,

momentul în care se trezea, prima baie, felul în care își mișca degețelele de la picioare, momentele în care stătea la pieptul lui Lillian.

Deși unele doamnele din înalta societate obișnuiau să-și alăpteze singure copilul, în mod obișnuit era angajată cîte o femeie care să facă asta. După nașterea lui Merritt, Lillian hotărîse:

– Pe mine mă vrea, îi spusese lui Marcus. Acesta nu îndrăzni să-i spună că fetița nu era încă în stare să ia decizii și că s-ar fi mulțumit cu orice dădacă.

Lillian își revenea cu fiecare zi care trecea, redevenind femeia sănătoasă, suplă și viguroasă. Marcus putea răsufla ușurat. Nu simțise atîta dragoste pentru nimeni, niciodată. Nici nu-și imagina fericirea fără Lillian. Ar fi făcut orice pentru ea. De aceea îl însoțise acum pe Matthew. Pentru că știa cît își iubea Lillian sora.

Se întîlniră cu reprezentanții companiei de căi ferate *Great Western*, cu șefii docherilor, cu diverși consilieri și administratori. Marcus era impresionat de comportamentul lui Swift. Pînă acum îl văzuse doar în compania oaspeților bine-educați de la Stony Cross. Era evident că se simțea în largul lui în compania oricărui tip de oameni, de la aristocrații în vîrstă pînă la muncitorii de la docuri. Cînd trebuia să negocieze, Matthew devenea agresiv, fără a fi prost-crescut. Era calm, ferm și dădea dovadă de simț al umorului, care îl ajuta adesea să-și atingă scopul.

În tenacitatea şi fermitatea cu care îşi apăra opiniile, Marcus sesizase influenţa pe care Thomas Bowman o avusese asupra lui Swift. Spre deosebire de Bowman, însă, Matthew avea o prezenţă plăcută şi inspira multă încredere, iar oamenii îi răspundeau intuitiv. Swift avea să se descurce perfect în Bristol, îşi zise Marcus. Era locul potrivit pentru un bărbat ambiţios. Aici avea mai multe oportunităţi decît la Londra.

Dacă Matthew Swift era potrivit pentru Daisy... ei bine, asta era o altă discuţie. Marcus evita să emită judecăţi în astfel de privinţe, pentru că ştia din experienţă că nu era infailibil. Un argument era opoziţia iniţială faţă de căsătoria dintre Annabelle şi Simon Hunt. Trebuia însă să se lămurească, pentru că Daisy merita un soţ care să se poarte frumos cu ea.

După întîlnirea cu reprezentanţii căilor ferate, Marcus şi Swift mergeau pe Corn Street, străbătînd o piaţă acoperită de fructe şi legume. Fusese pavată recent, pentru ca trecătorii să nu se mai murdărească de noroi. De-a lungul străzii erau o mulţime de magazine cu obiecte de toaletă, cărţi şi sticlărie.

Se opriră la o tavernă ca să mănînce ceva uşor. Taverna era plină de oameni de toate felurile, de la comercianţi înstăriţi la marinari.

Relaxat, Marcus duse la gură o cană înaltă, cu capac, plină cu bere neagră de Bristol. Era rece şi uşor amăruie. Încerca să găsească o modalitate să

deschidă subiectul care îl preocupa. Swift i-o luă înainte:

– Aș vrea să discutăm ceva.

Marcus adoptă o mină încurajatoare:

– De acord.

– Am ajuns la o înțelegere cu domnișoara Bowman. Am luat în calcul avantajele de ambele părți și am luat decizia pragmatică...

– De cît timp o iubești? îl întrerupse Marcus amuzat.

Swift oftă:

– De mulți ani. Își trecu mîna prin păr, răvășindu-i. Dar mi-am dat seama de asta abia de curînd.

– Cumnata mea răspunde sentimentelor tale?

– Cred... Swift se întrerupse și luă o gură zdravănă de bere. Părea atît de tînăr și de tulburat! Nu știu. Sper ca în timp... Oh, la naiba!

– Cred că nu-ți va fi foarte greu să-i cîștigi afecțiunea, spuse Marcus. Mi se pare că ați făcut amîndoi o alegere bună.

Swift ridică privirea spre el:

– Nu crezi că i-ar fi mai bine cu un gentleman de țară care să-i dedice poezii?

– Ar fi un dezastru. Daisy nu are nevoie de un soț care să nu fie nici el cu picioarele pe pămînt.. Întinse mîna spre platoul din lemn dintre ei, tăie o felie de brînză Wensleydale și o așeză între două felii groase de pîine. Îl privi cu atenție pe Swift, încercînd să înțeleagă de ce situația nu părea să-i facă deloc plăcere. Majoritatea bărbaților păreau

mult mai entuziasmaţi la gîndul căsătoriei cu femeia iubită.

– Bowman va fi încîntat, remarcă Marcus, pîndindu-i reacţia.

– Nu are nici o legătură cu hotărîrea luată. Iar orice astfel de insinuare nu face decît să o subestimeze pe domnişoara Bowman şi calităţile ei.

– Nu e nevoie să sari în apărarea ei, replică Marcus. Daisy este fermecătoare, ştiu. Şi foarte drăguţă. Dacă ar fi avut ceva mai multă încredere în ea şi ceva mai puţină sensibilitate, ar fi atras cu uşurinţă sexul opus. Dar, spre lauda ei, nu a considerat dragostea un simplu joc. Şi sînt puţini bărbaţi pe lume care să aprecieze sinceritatea la o femeie.

– Eu o apreciez, răspunse scurt Swift.

– Aşa mi s-a părut şi mie. Marcus simţea simpatie pentru bărbatul din faţa lui, care părea frămîntat de o dilemă. Chiar dacă nu mi-ai cerut-o, să ştii că te poţi baza pe mine în ceea ce priveşte căsătoria voastră.

– Chiar dacă lady Westcliff va fi de altă părere?

Auzind numele lui Lillian, Marcus simţi că-l cuprinde dorul de ea. Îi simţea lipsa mai mult decît ar fi crezut.

– Lady Westcliff se va consola cu gîndul că nu pot ieşi toate după cum vrea ea. Iar dacă te vei dovedi un soţ bun pentru Daisy, în timp, soţia mea îşi va schimba părerea. Este o femeie inteligentă.

Swift părea tulburat în continuare.

– Domnule... Mîna i se încleştă pe toartă. Privea fix cana din faţa lui.

Marcus se opri din mestecat. Instinctul îi spunea că ceva nu era în regulă. *La naiba,* îşi spuse. *Chiar tot ce este legat de familia Bowman trebuie să fie neapărat complicat?*

– Ce-ai spune despre un bărbat care şi-a clădit viaţa pe o minciună?... Iar viaţa aceasta a devenit mult mai bună decît ar fi putut să fie cea adevărată?

Marcus reîncepu să mestece. Făcu o pauză să bea din cana cu bere.

– Totul este bazat pe o minciună? întrebă el într-un sfîrşit.

– Da.

– Bărbatul acesta a furat bunurile cuiva? I-a cauzat cuiva un rău fizic sau emoţional?

– Nu. Swift îl privea direct în ochi. Dar a avut nişte încurcături cu legea.

Marcus se simţea ceva mai bine. Ştia din experienţă că nici cei mai buni dintre bărbaţi nu puteau evita, ocazional, unele probleme legale. Poate că Swift fusese atras într-o afacere discutabilă, sau comisese o indiscreţie de tinereţe care ieşise la iveală după mulţi ani.

Bineînţeles că Marcus nu putea trata cu uşurinţă chestiunile legate de onoare, iar vestea că viitorul lui cumnat avusese de-a face cu legea nu-l bucura. Pe de altă parte, Swift părea un om bun, de caracter. Iar Marcus ajunsese chiar să-l placă.

– Ar trebui să aflu mai multe amănunte. Nu-mi poţi spune şi altceva?

Swift clătină din cap:

– Îmi pare rău. Aş fi vrut să pot.

– Nici dacă îţi dau cuvîntul că nu-ţi voi trăda încrederea?

– Nu, şopti Swift. Îmi pare sincer rău.

Marcus oftă şi se sprijini de spătarul scaunului.

– Nu pot rezolva sau media probleme pe care nu le cunosc bine. Pe de altă parte, cred că orice om merită o a doua şansă. Şi sînt dispus să judec un om după ce a devenit şi nu după ce a fost cîndva. Acestea fiind spuse... vreau să-mi promiţi ceva.

– Da, domnule?

– Îi vei spune totul lui Daisy înainte de căsătorie. Adevărul întreg. Iar ea va hotărî dacă vrea să meargă mai departe. Nu o vei lua de soţie pînă ce nu-i vei mărturisi totul, fără să ascunzi ceva.

Swift nici nu clipi:

– Ai cuvîntul meu.

– Bine. Marcus îi făcu semn servitoarei să vină la masa lor

După toate astea simţea nevoia să bea ceva mai tare decît berea.

CAPITOLUL 14

Casa părea anormal de liniştită, acum că Westcliff şi Matthew erau plecaţi la Bristol. Spre uşurarea lui Daisy şi Lillian, Westcliff aranjase ca părinţii lor să facă o plimbare de plăcere pînă la Stratford-on-Avon, împreună cu o altă familie. Aveau să ia parte la banchete, să asiste la reprezentaţii de teatru şi evenimente muzicale, toate făcînd parte din festivalul care celebra două sute optzeci de ani de la naşterea lui Shakespeare. Pentru Daisy rămînea un mister cum de reuşise Westcliff să-i convingă să meargă.

– Pe mama şi pe tata nu-i interesează deloc opera Bardului, îi spuse Daisy lui Lillian în timp ce priveau caleaşca îndepărtîndu-se. Şi nu pot să cred că tata a ales festivalul în detrimentul Bristolului.

– Westcliff nu avea nici cea mai mică intenţie să-l lase pe tata să-i însoţească, zîmbi Lillian.

– De ce? Doar este afacerea lui!

– Da, dar cînd vine vorba de negocieri limbajul tatei nu le este pe plac britanicilor. Aşa că nu ajung

prea lesne la o înțelegere. Westcliff a aranjat călătoria într-un timp atît de scurt, încît tata nu a mai avut timp să obiecteze. Iar după ce i-a înșirat mamei toate familiile bune care urmau să vină și ele la festival, tata chiar că nu a mai avut nici o șansă.

– Îmi imaginez că Westcliff și domnul Swift se vor descurca bine la Bristol, zise Daisy.

– Fără îndoială, spuse Lillian.

De cînd nu le mai aveau pe prietenele lor drept tampon, cele două surori își cîntăreau cu atenție fiecare cuvînt pe care și-l adresau. Lui Daisy nu-i plăcea acest lucru. Fuseseră mereu foarte sincere una cu alta. Acum evitau cu grijă anumite subiecte.

Lillian n-o întrebase pe Daisy dacă se culcase cu Matthew. De fapt, Lillian nu părea prea dornică să discute despre el. N-o întrebase pe Daisy nici cum de se sfîrșise brusc idila cu lordul Llandrindon, nici de ce pe Daisy n-o interesa deloc să se întoarcă la Londra, deși sezonul era în toi.

Nici Daisy nu ținea neapărat să discute despre aceste subiecte. În ciuda asigurărilor lui Matthew, era neliniștită, nesigură, și ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era o ceartă cu sora ei.

Se concentrau asupra lui Merritt, o țineau pe rînd în brațe, tot pe rînd o schimbau, o îmbăiau, ca pe o păpușă. Deși avea două bone care să se ocupe de Merritt, Lillian nu se îndura să le-o încredințeze. Îi plăcea să stea cu copilul ei.

Înainte de a pleca, Mercedes o avertizase să nu-şi obişnuiască fetiţa numai în braţe.

– N-o răsfăţa, îi spusese ea lui Lillian. N-o să mai vrea decît în braţe.

Lillian îi răspunsese că la Stony Manor erau o mulţime de braţe care s-o ţină pe Merritt.

– Vreau ca ea nu aibă copilăria noastră, îi spusese mai tîrziu lui Daisy, în timp ce împingea căruciorul prin grădină. Singurele amintiri pe care le am legate de părinţii noştri sînt cu mama care se îmbrăca pentru a ieşi la cină sau cu ea intrînd în biroul tatei ca să-i spună ultima noastră năzbîtie. Şi pedepsele.

– Îţi aminteşti cum ţipa mama cînd mergeam cu rolele şi dădeam peste oameni?

– Doar dacă era vreun membru al familiei Astor nu era nici o problemă.

– Sau cînd gemenii s-au ocupat de grădina de legume iar noi am scos toţi cartofii, înainte de vreme...

– Sau cînd mergeam la pescuit în Long Island...

– Cine ar fi zis atunci, spuse Daisy, că tu te vei mărita cu un nobil englez, iar eu... voi rămîne fată bătrînă?

– Nu vorbi prostii, spuse încet Lillian. N-o să rămîi fată bătrînă.

A fost singura referire la relaţia ei cu Matthew Swift. Daisy înţelese că Lillian nu voia cu nici un preţ să se despartă de ea. Iar dacă asta însemna să-l accepte pe Matthew Swift în familie, avea să o

facă şi pe asta. Daisy ştia că surorii ei îi era extrem de greu să-şi schimbe opiniile. Ar fi vrut să întindă braţele şi să o îmbrăţişeze. În loc de asta, apucă mînerele căruciorului:

– E rîndul meu să împing.

Daisy continuă şirul amintirilor:

– Mai ştii cînd am răsturnat barca pe lac?

– Cu guvernanta înăuntru, adăugă Lillian şi izbucniră amîndouă în rîs.

Familia Bowman s-a întors prima, sîmbătă. După cum era de aşteptat, festivalul Shakespeare fusese o adevărată tortură pentru Thomas.

– Unde este Swift? întrebă în clipa în care intră în conac. Unde este Westcliff? Vreau să ştiu cum au decurs negocierile.

– Nu s-au întors încă, îi răspunse Lillian, întîmpinîndu-l în holul de la intrare. Îl privi mustrătoare pe tatăl ei. Nu mă întrebi cum mă simt? Nu vrei să ştii ce face copilul?

– Văd şi singur că eşti bine, replică Bowman. Presupun că şi copilul este, altfel m-ai fi informat deja. Cînd trebuie să se întoarcă Swift şi Westcliff?

– Dintr-o clipă într-alta.

Cei doi întîrziau însă, probabil din cauza dificultăţilor inerente călătoriilor făcute primăvara. Vremea era imprevizibilă, drumurile de ţară aveau nevoie acută de reparaţii, trăsurile se stricau, iar caii se răneau adesea.

Era deja seară, iar Westcliff şi Swift nu ajunseseră. Lillian hotărî să se aşeze la masă, altfel riscau să-l supere pe bucătar.

Nu erau foarte mulţi: doar membrii familiei şi alte două familii, printre care vicarul şi soţia lui. Pe la mijlocul cinei, un servitor se apropie de Lillian şi îi şopti ceva. Ea zîmbi şi se îmbujoră. Cu ochii strălucind, îi anunţă pe ceilalţi că Westcliff sosise şi că avea să li se alăture curînd.

Daisy reuşi să rămînă calmă. Faţa ei nu trăda nici o emoţie, de parcă ar fi fost o mască. Inima îi bătea însă cu putere. Îşi dădu seama că tacîmurile îi tremurau în mîini, aşa că le aşeză pe masă şi îşi încrucişă mîinile în poală. Era doar pe jumătate atentă la conversaţie. Ochii îi erau aţintiţi pe uşă.

Cei doi bărbaţi îşi făcură apariţia, după ce se spălaseră şi-şi schimbaseră hainele. Inima lui Daisy bătea să-i sară din piept.

Matthew îi privi pe toţi şi făcu o plecăciune, asemenea lui Westcliff. Arătau bine, nu păreau deloc obosiţi după călătorie. Ai fi zis că lipsiseră şapte minute, nu şapte zile.

Înainte să-şi ocupe locul în capul mesei, Westcliff se apropie de Lillian. Deşi nu era adeptul manifestărilor publice, el luă faţa soţiei lui între mîini şi o sărută apăsat pe gură, uimindu-i pe toţi, dar mai ales pe Lillian. Ea roşi şi murmură ceva despre prezenţa vicarului, făcîndu-l pe Westcliff să rîdă.

Între timp Swift se aşeză pe scaunul gol de lîngă Daisy.

– Domnişoară Bowman, spuse el încet.

Daisy nu reuşea să articuleze nici un cuvînt. Ridică privirea spre el şi simţi un val de căldură cuprinzînd-o. Trebuia să-şi ia privirea de la el, altfel era în pericol să facă o prostie. Era însă foarte conştientă de trupul lui, lîngă ea.

Westcliff şi Matthew povesteau cum li se împotmolise trăsura în noroi. Din fericire fuseseră ajutaţi de un fermier care trecea pe acolo, într-o căruţă trasă de un bou. În timp ce încercau să despotmolească trăsura fuseseră acoperiţi de noroi din cap pînă în picioare.

Conversaţia avu apoi ca subiect festivalul Shakespeare, iar Thomas Bowman începu să le povestească vizita făcută la Stratford-on-Avon. Matthew îi puse cîteva întrebări, părînd foarte absorbit de discuţie.

Deodată Daisy îi simţi mîna alunecînd pe sub masă, în poala ei. Degetele lui le cuprinseră pe ale ei. În tot acest timp, el lua parte la conversaţie, vorbea şi zîmbea. Cu mîna rămasă liberă, ea ridică paharul şi-l apropie de buze. Luă o înghiţitură, apoi încă una şi aproape se înecă simţind cum se juca cu degetele ei.

Continuînd să nu o privească deloc, Matthew îi strecură uşor ceva pe deget. Îşi retrase mîna cînd un servitor se apropie să le umple paharele.

Daisy îşi privi mîna, clipind la vederea safirului galben înconjurat de mici diamante rotunde. Îşi feri

fața pentru ca ceilalți să nu o vadă roșind de plăcere.

– Îți place? șopti Matthew.

– Oh, da.

Doar atît și-au spus în timpul cinei. Aveau multe să-și spună, dar în intimitate. Daisy se gîndea cu groază că urma ritualul vinului de Porto și al ceaiului. Răsuflă ușurată cînd ceilalți, inclusiv tatăl ei, își exprimară dorința de a se retrage devreme. Vicarul și soția lui erau și ei gata de plecare, așa că grupul se dispersă curînd.

La ieșirea din salon, Matthew merse alături de Daisy și îi murmură:

– Va trebui să escaladez zidul sau lași ușa deschisă, mai tîrziu?

– Poți folosi ușa, îi răspunse Daisy.

– Slavă Domnului!

Cam o oră mai tîrziu, Matthew apăsa cu grijă clanța ușii ei. Camera mică era luminată doar de o singură lumînare, aflată la capul patului.

Daisy era în pat, citea. Avea părul împletit într-o coadă care îi cobora pe un umăr. Era îmbrăcată într-o cămașă de noapte albă, cu o lucrătură complicată în partea din față. Părea atît de curată, de inocentă, că Matthew se simți ușor vinovat că venise acum, cînd dorința îi fremăta în vene. Cînd ea își ridică ochii din carte, îl atrase în mod irezistibil.

Daisy lăsă cartea deoparte. Pielea îi părea rece, ca de fildeş. Ar fi vrut să o încălzească cu mîinile lui.

Ea zîmbi, parcă citindu-i gîndurile. Cînd dădu cearceaful deoparte, safirul galben îi străluci pe deget. Matthew îi ascultă chemarea şi veni lîngă ea.

Rămase pe marginea patului, privind-o excitat cum îşi desfăcea şnurul cămăşii de noapte. Ea se urcă în poala lui cu agilitatea unei pisici. Aroma pielii ei îi invadă nările.

Îi puse mîinile în jurul gîtului şi spuse:

– Mi-a fost dor de tine.

Cu palmele deschise îi urmărea conturul trupului, curbele delicate, talia subţire, sînii fermi.

– Şi mie.

Daisy se juca cu degetele prin părul lui, făcîndu-l să simtă valuri de plăcere. Îl tachină:

– Te-ai întîlnit cu multe femei la Bristol? Westcliff a pomenit ceva de un dineu şi de o serată oferite de gazda voastră...

– Nu am dat atenţie nici unei femei. Lui Matthew îi era greu de-acum să mai gîndească limpede. Tu eşti singura femeie pe care am dorit-o vreodată.

– Şi totuşi n-ai fost mereu singur, în trecut, zise ea atingîndu-i uşor vîrful nasului cu nasul ei.

– Nu, recunoscu Matthew. Închise ochii cînd simţi răsuflarea ei fierbinte pe piele. Nu ştii cît de singur mă simţeam, cînd îmi doream ca tu să fi fost în locul femeii pe care o ţineam în braţe. După ce

am părăsit New York-ul, am înţeles că toate femeile cu care am fost în trecut îţi semănau, într-un fel. Una avea ochii tăi, alta avea braţele tale, alta părul tău... Am crezut că îmi voi petrece viaţa întreagă căutînd-o pe cea care să-mi amintească de tine. Credeam...

Nu-l lăsă să-şi ducă mărturisirea pînă la capăt. Gura ei se lipi de a lui, buzele i se desfăcură. Nu avea nevoie de o altă invitaţie pentru a o săruta. Puse stăpînire pe gura ei, explorînd-o cu limba, tot mai adînc. Cu fiecare respiraţie, formele moi ale sînilor ei se atingeau de pieptul lui.

El o lăsă uşor pe spate şi începu să desfacă nasturii cămăşii de noapte. Ea îl ajută lăsîndu-se pe o parte, ca să o poată trage pe deasupra capului. În fiecare mişcare avea o graţie care îi făcea sîngele să pulseze în vene. Daisy rămase goală în faţa lui, sfioasă, în lumina lumînărilor. Matthew nu o pierdu deloc din ochi în timp ce se dezbrăca.

Se întinse lîngă ea şi începu să o mîngîie pe umeri, pe gît, făcînd-o să uite încet-încet de timiditate. Treptat, fierbinţeala trupului lui se transferă şi asupra ei. Pielea părea să-i ia foc cu fiecare atingere de-a lui. Se lipi şi mai tare de el, gemînd. Matthew îşi duse degetul la buze, făcîndu-i semn spre fereastra deschisă. Puteau fi auziţi.

Buzele lui îşi croiră drum spre sînii ei. Se jucă cu sfîrcurile pînă ce acestea se întăriră.

Într-un sfîrşit, Daisy se întoarse şi îşi îngropă faţa în aşternut:

– Nu pot, zise ea tremurînd. N-am cum să nu scot nici un sunet.

Matthew rîse încetişor şi o sărută pe spate.

– Să ştii că n-am de gînd să mă opresc, îi murmură şi o întoarse cu faţa spre el. Doar gîndeşte-te ce s-ar întîmpla dacă am fi prinşi.

– Matthew, te rog...

– Şşt. Îşi lăsă limba să-i mîngîie corpul, fără restricţii. Daisy îşi încleştă degetele în saltea, ca o pisică. Matthew îi şoptea vorbe de alint, promisiuni, dăruindu-i gura lui din cînd în cînd, ca să o facă să tacă. Cînd dorinţa deveni de nesuportat pentru amîndoi, se lăsă peste ea, potrivindu-se între coapsele ei desfăcute.

Trupul i se tensionă cînd îl simţi înlăuntrul ei, atît de intim... începu să geamă, căutînd să-şi potrivească ritmul cu al lui.

– Aşa, ţine-mă strîns, îi şopti Matthew. I se încredinţă complet, pătrunzînd-o tot mai adînc, pradă unui extaz cum nu mai cunoscuse pînă atunci. Ea îi anticipa fiecare mişcare, oferindu-i exact ce îşi dorea, amplificînd plăcerea.

Daisy îşi acoperi din nou gura cu mîna. Matthew îi apucă încheietura şi îi trase mîna deoparte. Îi deschise gura cu gura lui, explorînd-o cu limba. Tremurul ei puternic îl aduse la orgasm, cu un geamăt surd.

După ce ultimele pulsații se domoliră, Matthew se simți cuprins de o letargie cum nu mai cunoscuse pînă atunci. Numai gîndul că o putea strivi pe Daisy îl făcu să se lase pe o parte. Ea scoase un mormăit de nemulțumire și întinse mîna spre el, căutînd căldura trupului lui. El o ajută să se cuibărească în scobitura brațului și reuși cumva să tragă cearceaful astfel, încît să-i acopere pe amîndoi.

Tentația de a adormi era copleșitoare, dar Matthew nu putea să facă asta. Nu era sigur că se va putea trezi înainte ca servitoarea să vină să curețe șemineul, dimineața.

– Trebuie să plec, îi șopti.

– Rămîi. Se întoarse cu fața spre el, atingîndu-i în joacă pieptul cu vîrful nasului. Rămîi toată noaptea. Rămîi pentru totdeauna.

El îi zîmbi și o sărută pe tîmplă.

– Știi că așa aș face. Dar nu cred că familia ta ar fi prea încîntată să afle că te-am corupt înainte de logodnă.

– „Corupt" nu mi se pare cuvîntul potrivit.

– Dar acesta este adevărul, zise Matthew.

Daisy zîmbi.

– Înseamnă că va trebui să mă mărit cu tine, totuși. Ce ironie! Va fi pentru prima oară cînd îi voi face pe plac tatălui meu.

Matthew o trase pe Daisy și mai aproape de el. Îl știa prea bine pe Bowman, era familiarizat cu accesele lui de mînie, cu standardele înalte pe care

le impunea tuturor. Înțelegea însă și cum reușise să clădească din nimic o avere imensă, ce sacrificii trebuise să facă. Bowman înlăturase orice stătuse în calea împlinirii scopurilor lui. Inclusiv apropierea de soția și de copiii lui.

– Tu ești cea mai mare realizare a lui, îi șopti lui Daisy în păr. Cîndva își va da seama de asta.

Își dădu seama că zîmbea.

– Mă îndoiesc. Dar e drăguț din partea ta să spui asta. Nu trebuie să-ți faci griji. M-am împăcat demult cu felul lui de a fi.

Încă o dată, Matthew se simți copleșit de sentimentele lui pentru Daisy. Ar fi vrut să poată face în așa fel încît ea să fie fericită mereu.

– Spune-mi ce-ți dorești, îi șopti el. O să fac tot ce pot ca dorințele să ți se împlinească. Doar spune-mi.

Daisy se întinse leneș. Îi atinse buzele cu vîrfurile degetelor.

– Vreau să știu care a fost dorința pe care ți-ai pus-o la fîntînă.

– Asta e tot? Îi zîmbi. Am vrut ca tu să-ți găsești un bărbat care să te dorească așa cum te doresc eu. Dar știam că nu va fi așa.

Ea se ridică pentru a-l privi:

– De ce nu?

– Pentru că nimeni nu te-ar putea dori așa ca mine. Dar dorința ta care a fost? o întrebă el trecîndu-și degetele prin părul ei.

– Să găsesc bărbatul potrivit cu care să mă mărit. Zîmbetul ei plin de tandreţe făcu ca inima lui să se oprească în loc. Şi atunci ai apărut tu.

CAPITOLUL 15

După un somn care a durat mai mult decît de obicei, Matthew a coborît la parter. Servitorii curăţau podelele şi covoarele, înlocuiau lumînările din candelabre, lustruiau argintăria.

Matthew se apropie de camera unde se servea micul dejun. O servitoare se oferi să-i aducă tava pe terasă, dacă dorea. Pentru că ziua se anunţa frumoasă Matthew acceptă pe loc oferta.

Se aşeză la una dintre mese, privind la iepurii cenuşii care săreau pe pajiştea îngrijită.

Contemplarea tăcută i-a fost întreruptă de sunetul uşilor care se deschideau. Bănui că era servitoarea care îi aducea micul dejun. Ridică privirea şi o văzu pe Lillian Bowman. După expresia ei ştiu că Westcliff îi povestise totul, inclusiv că o sedusese pe Daisy.

Se părea totuşi că Westcliff avusese o influenţă binefăcătoare asupra ei. Lillian nu părea fericită, bineînţeles că nu... Dar nici nu se apropia de el ţinînd în mînă un topor.

Încă.

Lillian îi făcu semn să rămînă aşezat. El se ridică, oricum.

Ea încercă să-şi controleze vocea:

– Nu trebuie să mă priveşti de parcă aş fi plaga din Egipt. Uneori sînt capabilă şi de conversaţii raţionale. Putem discuta ceva?

Se aşeză înainte ca el să apuce să-i tragă scaunul.

Matthew se aşeză şi el şi o aşteptă să vorbească. Zîmbi chiar, în ciuda atmosferei tensionate. Văzuse adesea aceeaşi expresie pe chipul lui Thomas Bowman. Lillian era obişnuită ca totul să iasă aşa cum dorea ea, dar ştia prea bine că ţipetele nu ar fi servit la nimic.

– Ştim prea bine amîndoi, zise Lillian, că deşi nu pot să împiedic această căsătorie nenorocită, pot să fac în aşa fel încît situaţia să devină foarte neplăcută, pentru toţi. Şi mai ales pentru tine.

– Sînt conştient de asta. Răspunsul lui Matthew era lipsit de orice urmă de sarcasm. Oricare ar fi fost părerea lui despre Lillian, ştia că îşi iubea mult sora.

– Hai să nu ne ascundem după degete. Vreau să purtăm o discuţie ca de la bărbat la bărbat.

Matthew zîmbi.

– Prea bine. Şi eu vreau acelaşi lucru. Îi trecu prin minte că era chiar posibil să ajungă să o placă pe Lillian. Măcar cu ea ştiai oricînd cum stăteai.

– Singurul motiv pentru care te voi tolera ca şi cumnat, continuă Lillian, este că soţul meu are o părere bună despre tine. Iar eu ţin cont de opinia lui. Deşi nici el nu este infailibil.

– Cred că este pentru prima oară cînd aud o asemenea remarcă la adresa lui Westcliff.

– Ei bine... Lillian îl surprinse cu un zîmbet timid. De aceea s-a însurat cu mine. Trebuia ca cineva să-l trateze aşa, ca pe un muritor, după atîta adulaţie. Ochii ei negri întîlniră privirea lui cercetătoare. Westcliff m-a rugat să încerc să fiu imparţială. Nu mi-e uşor, atîta vreme cît este vorba de viitorul surorii mele.

– Doamnă, spuse Matthew, dacă te-aş putea asigura în vreun fel...

– Nu e cazul. Lasă-mă să-ţi spun ce am de spus, mai întîi.

Matthew rămase tăcut.

– Pentru mine, tu eşti întruchiparea a tot ce este mai rău în tatăl meu. Răceală, ambiţie, egoism. Numai că tu eşti chiar mai rău, pentru că poţi disimula aşa cum tata nu reuşeşte să o facă. Eşti ceea ce ar fi devenit tata dacă ar fi arătat la fel de bine ca tine şi dacă ar fi fost ceva mai sofisticat. Cucerindu-te pe tine, cred că Daisy simte cumva că l-a înfrînt pe tata. Se încruntă. Sora mea i-a iubit dintotdeauna pe cei pe care nimeni nu-i socoteşte demni de dragoste... abandonaţii, neadaptaţii. Dacă iubeşte pe cineva, îl primeşte mereu cu braţele deschise, indiferent de cîte ori ar fi

dezamăgit-o. Dar tu nu vei aprecia asta, așa cum nu a făcut-o nici tata. Vei lua ceea ce-ți dorești și îi vei da atît de puțin în loc! Iar cînd o vei răni, în mod inevitabil, eu te voi aștepta. Te omor, să știi. Te fac bucăți, pînă cînd nu te va mai recunoaște nimeni.

– Mulțumesc pentru imparțialitate, îi zise Matthew. Îi respecta onestitatea brutală. Îți pot răspunde la fel de sincer?

– Sper că o vei face.

– Nu mă cunoști într-atît de bine încît să știi în ce măsură semăn cu tatăl tău. Nu este o crimă să fii ambițios, mai ales cînd ai pornit de la zero. Și nu uita că sînt din Boston. Ceea ce înseamnă că nu-mi dezvălui ușor emoțiile. În ceea ce privește egoismul, nu sînt eu în măsură să judec cîte am făcut pentru alții. Dar al naibii să fiu dacă o să-ți înșir acum toate faptele mele bune, doar ca să-ți cîștig simpatia. O privi cu răceală. Căsătoria va avea loc, indiferent de părerea ta. Pentru că amîndoi ne dorim asta, și eu și Daisy. Așa că nu am nici un motiv să te mint. Ți-aș putea spune că nu-mi pasă cîtuși de puțin de Daisy și tot aș obține ceea ce vreau. Adevărul este că sînt îndrăgostit de ea. De mult timp, chiar.

– Ai iubit-o în secret? îl întrebă Lillian, sceptică. Ce convenabil!

– Am putea să nu o numim chiar iubire. Tot ce știu este că de mult o... prefer.

– *O preferi?* Lillian părea scandalizată. După cîteva momente pufni în rîs. Doamne, chiar eşti din Boston!

– Indiferent dacă mă crezi sau nu, murmură Matthew, nu eu am ales să simt asta. Şi pentru ea ar fi fost mai bine să găsească pe altcineva. Dumnezeu ştie că nu ţineam neapărat să mă înrudesc cu familia Bowman!

– Touché. Lillian continua să zîmbească, sprijinindu-şi bărbia în palmă. Brusc, îl întrebă: cum de un Swift din Boston spune că a pornit de la zero? Eu ştiam că provii dintr-o familie înstărită.

La naiba, chiar că era inteligentă! Îşi dădu seama că avusese o scăpare. Matthew îi răspunse:

– Marea lor majoritate sînt înstăriţi. Eu sînt proverbialul verişor sărac care a fost obligat să înveţe o meserie.

Ea ridică uşor sprîncenele a mirare:

– Iar rudele tale bogate au permis ca ruda lor să se zbată în neagra sărăcie?

– Este o uşoară exagerare. Dar nu are rost să vorbim atît despre mine. Altul este subiectul discuţiei noastre.

– Cred că am atins deja subiectul, domnule Swift. Lillian se ridică în picioare, obligîndu-i astfel pe Matthew să se ridice la rîndul lui. Încă ceva. Crezi că Daisy va fi fericită la New York?

– Nu, spuse Matthew. Surprinse mirarea din privirea ei. Este evident că tu şi prietenele ei sînteţi esenţiale fericirii ei.

– Atunci... Ai fi dispus să te stabilești aici? În ciuda obiecțiilor tatălui meu?

– Da, dacă asta este ceea ce-și dorește Daisy. Nu mă tem de reacția tatălui tău. Și nu sînt o marionetă. Faptul că lucrez pentru el nu înseamnă că am renunțat la propria judecată sau la voința mea. Pot oricînd să-mi găsesc o slujbă bine plătită în Anglia, fie că sînt sau nu angajatul lui *Bowman Enterprises*.

– Nici nu-ți imaginezi cît sînt de tentată să te cred.

– Asta înseamnă că...?

– Înseamnă că voi încerca să mă port frumos cu tine.

– De cînd? o întrebă el.

– De săptămîna viitoare, poate.

– Abia aștept, murmură Matthew reluîndu-și locul după plecarea ei.

După cum era de așteptat, Mercedes nu primi prea bine vestea logodnei lui Daisy cu Matthew Swift. După ce prima ei fiică reușise o alianță atît de strălucită, ea sperase același lucru și pentru cea de-a doua. Pentru Mercedes nu conta prea mult faptul că Matthew Swift urma să facă avere ocupîndu-se de afacerile lor de pe două continente. Conta chiar mai puțin faptul că Daisy găsise un bărbat care să-i accepte excentricitățile.

– Cui îi pasă că știe să facă bani? mormăise Mercedes către fiicele ei pe cînd stăteau în salon.

Manhattanville este plin de tineri întreprinzători cu mari averi. De ce-am mai venit aici, atunci? Nu ca să găsim un gentleman englez? Aş fi vrut, Daisy, ca tu să fi reuşit să găseşti un bărbat rafinat, de familie.

Lillian, care îşi hrănea copilul, îi răspunse ironic:

– Chiar dacă s-ar fi măritat cu ducele Luxemburgului nu ar fi schimbat faptul că nu provenim dintr-o familie cu tradiţie şi că bunica – Dumnezeu s-o odihnească – era spălătoreasă. Nu ţi se pare excesivă această preocupare pentru nobilime? Hai să ne bucurăm cu toţii pentru Daisy.

Mercedes era indignată:

– Nici tu nu-l placi pe Swift. Aici ne asemănăm.

– Nu, recunoscu Lillian franc. Dar oricît mi-ar fi de greu să recunosc, noi două sîntem în minoritate. Pe Swift îl place toată lumea din emisfera nordică, inclusiv Westcliff şi prietenii lui, prietenele mele, servitorii şi vecinele.

– Exagerezi.

– ... Copiii, animalele şi majoritatea plantelor, sfîrşi Lillian fraza. Iar dacă legumele ar putea vorbi ţi-ar spune şi ele cît de mult îl plac.

Daisy, care stătea la fereastră, adăugă zîmbind:

– Farmecul lui nu se extinde şi la păsări. Are o problemă cu gîştele. Zîmbetul îi deveni misterios. Îţi mulţumesc că eşti atît de înţelegătoare, Lillian. Mă aşteptam la un adevărat scandal.

Sora mai mare oftă.

– Am înţeles că mi-ar fi mai uşor să împing cu vîrful nasului un bob de mazăre, de aici şi pînă la Londra, decît să mă pun în calea căsătoriei voastre. Şi-apoi eşti mai aproape de mine dacă locuieşti în Bristol decît dacă ai fi stat în Thurso, cu lordul Llandrindon.

Pe Mercedes aproape o bufni plînsul la auzul numelui Llandrindon.

– Se spune că priveliştile sînt minunate în Thurso. Iar istoria vikingilor este atît de interesantă! Mi-ar fi plăcut să aflu mai multe despre ei.

Lillian îi răspunse:

– De cînd eşti atît de interesată de nişte păgîni războinici cu acoperămintele acelea caraghioase?

Daisy ridică ochii din carte:

– Iar vorbiţi despre bunica?

Mercedes le privi pe amîndouă:

– Se pare că nu am de ales. Trebuie să accept cu graţie această căsătorie. Mă voi consola cu gîndul că de data aceasta am timp să organizez nunta aşa cum se cuvine. Nu-i iertase pe Westcliff şi Lillian care fugiseră să se căsătorească la Gretna Green, lipsind-o de plăcerea organizării unor festivităţi grandioase, aşa cum visase.

Lillian îi zîmbi lui Daisy:

– Nu te invidiez deloc, draga mea.

– Nu va fi plăcut, îl avertiză ceva mai tîrziu Daisy pe Matthew. Stăteau amîndoi pe malul lacului morii aflate destul de departe, spre marginea satului.

Ceremonia va avea un unic scop: ca toată lumea să afle cine este familia Bowman.

– Numai Bowman? o întrebă el. Eu nu contez?

– Oh, mirele este cel mai neimportant din toată nunta, răspunse ea veselă.

Voia să-l amuze pe Matthew dar nu reuşi. El se uita fix spre apă, cu o expresie distantă.

Moara cu roata ei de aproape patru metri diametru fusese abandonată pentru una aflată mai aproape de Stony Cross. Păstra încă un farmec aparte, sporit de frumuseţea peisajului.

În timp ce Matthew arunca undiţa în apă, cu mişcări de expert, Daisy se juca cu picioarele în apă.

Îl privi pe Matthew şi simţi că îl preocupa ceva. Avea un profil puternic, nasul drept, buzele bine conturate, o bărbie severă, dar perfectă. Îi făcea plăcere să-l privească atunci cînd era relaxat, cu cămaşa udă pe alocuri, cu pantalonii plini de frunze uscate şi cu părul răvăşit, căzîndu-i pe frunte.

În Matthew sălăşluia o dualitate fascinantă pe care ea nu o mai întîlnise la un alt bărbat. Acum era afaceristul agresiv, cu privire ageră, atent la cifre, pentru ca imediat mai apoi să devină amantul tandru şi înţelegător care se dezbăra de cinism ca de o haină veche şi intra cu ea în polemici despre mitologie sau despre legumă preferată de Thomas Jefferson. (Daisy era convinsă că era mazărea, în timp ce el susţinea cauza roşiilor).

Aveau lungi discuţii pe subiecte ca politica sau istoria. Pentru un om care provenea dintr-o familie atît de conservatoare, avea o neobişnuită deschidere faţă de reforme. De obicei, în escaladarea scării sociale oamenii de afaceri îi uitau pe cei pe care îi lăsau în urmă. Daisy considera că el dădea dovadă de caracter atunci cînd nu-i uita pe cei mai puţini norocoşi decît el.

Începuseră să-şi facă planuri de viitor: urmau să găsească o casă în Bristol, suficient de mare, pentru a primi lume în vizită. Matthew insista ca locuinţa să aibă vedere la mare, o bibliotecă pentru cărţile lui Daisy şi – adăugase el grav – un gard înalt, ca nimeni să nu-i vadă atunci cînd făceau dragoste în grădină.

Stăpîna propriei case... Daisy nu se mai gîndise pînă atunci la asta. Ideea că putea să aranjeze totul după placul ei, într-o casă aşa cum îşi dorea, i se părea deodată foarte atrăgătoare.

Şi totuşi comunicarea dintre ei lăsa de dorit. Deşi Matthew părea dispus să-i spună totul, Daisy simţea că adesea el rămînea inaccesibil. Uneori, conversaţia cu el, care părea o plimbare plăcută într-un decor minunat, se sfîrşea brusc într-un zid.

Cînd îl întrebase despre trecutul lui, Matthew făcuse nişte referiri vagi la Massachusetts şi copilăria petrecută la Charles River. Nu-i dăduse nici o informaţie despre familia lui. Nu-i spusese nici măcar cîţi din familia lui aveau să ia parte la

căsătorie. Cu siguranţă nu avea cum să nu-şi invite familia.

Părea că existenţa lui Matthew începuse în ziua în care devenise angajatul tatălui ei, la douăzeci de ani. Daisy ar fi vrut să-i descifreze toate secretele. Relaţia lor părea desprinsă din teoriile lui Hegel... ceva care se transformă în permanenţă în altceva, fără a se desăvîrşi vreodată.

Revenind cu picioarele pe pămînt, Daisy se hotărî să-i recapete atenţia:

– Nu trebuie neapărat să fie o ceremonie fastuoasă. Putem apela la metoda clasică. Îi oferi în schimb tatei o vacă şi asta este. Mai există şi varianta practicată în Grecia antică: îmi tai părul şi i-l ofer zeiţei Artemis, după care urmează ritualul băii într-un rîu sacru...

Se trezi întinsă pe spate, cu Matthew deasupra ei. Lăsase undiţa deoparte şi o privea jucăuş:

– Mă mai gîndesc la varianta cu vaca. Dar refuz categoric să mă însor cu o mireasă cheală.

Lui Daisy îi făcea plăcere apăsarea trupului lui. Mirosul ierbii şi al florilor îi învăluia.

– Cum rămîne cu ritualul băii?

– Asta se poate. De fapt...degetele îi alunecară pînă la nasturii rochiei ei. Cred că ar trebui să exersezi. Te ajut eu.

Daisy se zbătea în joacă:

– Acesta nu este un rîu sacru! Este un amărît de lac de moară!

Matthew persevera însă, rîzînd de eforturile ei de a se elibera din strînsoare. Îi ridică fusta pînă în talie. Făcînd o concesie căldurii de afară, Daisy ieşise fără să poarte corset. Se rostogoliră amîndoi, îmbrăţişaţi. Lumea se rotea odată cu ei.

El reuşi să-i tragă bluza peste cap.

– Matthew, protestă ea.

El aruncă cît-acolo cămaşa şi o ridică de subraţ. Pulsul i se acceleră la vederea sfîrcurilor ei rozalii.

– Lasă-mă jos, insistă ea, roşind sub privirile lui lacome. Deşi făcuseră dragoste, era încă suficient de inocentă să nu se simtă în largul ei în aer liber.

Matthew o ascultă şi o lăsă uşor în jos pînă ce gura lui îi cuprinse un sfîrc.

– Nu, nu asta am vrut... Eu... *Oh*...

Îşi folosea şi dinţii şi limba, jucîndu-se, mîngîind-o. După ce îi scoase şi celelalte veşminte, reîncepu să o sărute. Ea întinse mîinile spre cămaşa lui, încercînd să o descheie. Nu reuşea din cauza agitaţiei care pusese stăpînire pe ea.

Matthew o ajută, după care îşi lipi pieptul gol de ea. Atingerea ei făcu să-i dispară din minte orice gînd coerent. Daisy îl înlănţui cu braţele şi-şi zdrobi gura de-a lui, într-un sărut pasional.

Deschise ochii, surprinsă, pentru că îl auzi rîzînd:

– Ai răbdare, iubito, îi şopti. Hai să nu ne grăbim de data asta.

– De ce? întrebă ea. Îşi atinse centrul buzei superioare cu vîrful limbii şi-şi coborî pleoapele.

Vocea lui devenise aspră.

– Pentru că vei avea parte de mai multă plăcere.

– Dar nu am nevoie! N-aş putea suporta mai multă!

Matthew zîmbi şi o trase şi mai aproape. Vîrful limbii lui îi atinse buza inferioară şi rămase acolo preţ de cîteva secunde fierbinţi, făcînd-o să respire sacadat.

O lăsă uşor pe pămînt, pe cămaşa lui. Aceasta păstra mirosul familiar al pielii lui. Închise ochii în timp ce el se lăsa desupra ei. Îşi desfăcuse partea de sus a pantalonilor, al căror material se freca uşor de picioarele ei. Excitată de senzaţia trupului ei complet gol lîngă trupul lui, pe jumătate îmbrăcat, Daisy îşi desfăcu coapsele.

– Vreau să fac parte din tine, îi şopti el. Vreau să fiu mereu cu tine.

– Da, da. Încerca să-l reţină cu toate puterile, înlănţuindu-l cu braţele şi cu picioarele.

El o pătrunse uşor. Acolo unde prima oară fusese durere acum nu mai era decît plăcere. Trupul lui îl umplea pe al ei. Rezistă încercărilor ei de a-l face să se grăbească. Daisy se arcuia şi gemea, dar el o obligă să rămînă nemişcată.

– Uşor... Ai puţină răbdare.

Ea îl dorea cu totul, *acum*.

– Te rog... Abia dacă mai putea articula. Nu pot să stau aşa, în timp ce tu...

– Ba poţi.

O tortură încet, în timp ce se afla înlăuntrul ei. Dorinţele ei creşteau cu fiecare mîngîiere, gemetele ei erau absorbite de sărutările lui, de joaca senzuală cu buzele ei. Ea se arcui şi mai tare sub greutatea lui.

Matthew preluă controlul ritmului în care li se mişcau trupurile. Valuri de plăcere o invadară.

– Nu te grăbi, Daisy. Vocea îi devenise răguşită. Nu trebuie să... Da, aşa... Iubito, da... Îşi lăsă capul pe umărul ei. Răsuflarea îi ardea pielea. Daisy îşi înfipse degetele în pămînt, ca şi cum ar fi încercat să-i ancoreze pe amîndoi de sol.

Se simţea ca un animal sălbatic, lipit de iarbă de ritmul primar al coapselor lui. Toată carnea ei o căuta pe a lui, simţurile îi erau concentrate pe plăcerea dată de unirea trupurilor lor.

Matthew ajunse la orgasm, tremurînd în îmbrăţişarea ei dulce. Îşi odihni capul la pieptul ei, în timp ce respiraţia lui îi atingea ca o boare sînii.

Daisy ştia că o iubea... putea simţi asta cu fiecare bătaie a inimii lui. Le-o recunoscuse lui Westcliff şi Lillian, dar nu i-o spusese şi ei, încă.

Pentru Daisy dragostea nu era o emoţie pe care o trăieşti treptat. Voia să i se abandoneze întru totul, din toată inima, cu încredere şi onestitate... iar Matthew nu părea încă pregătit pentru asta.

Într-o zi nu aveau să mai existe bariere între ei. Într-o zi...

CAPITOLUL 16

Festivalul de la Stony Cross avea loc de secole pe întîi mai. Începuse ca o celebrare păgînă a sfîrşitului iernii şi a revenirii la fertilitate. Acum evoluase: era vorba de trei zile de jocuri, ospeţe şi dans.

Gentilomi locali, fermieri şi orăşeni se amestecau în timpul festivalului, în ciuda protestelor reprezentanţilor bisericii şi a celor extrem de conservatori, care spuneau că aceasta era doar o scuză pentru a te îmbăta în public şi a te deda la păcate trupeşti. După cum remarcase şi Lillian, cu cît plîngerile erau mai dese, cu atît participanţii erau mai numeroşi.

În mijlocul satului, pe pajişte erau aprinse torţe. Ceva mai departe, un foc imens îşi arunca fumul gros spre cerul plin de nori. Fusese înnorat întreaga zi, iar în aer se simţea umiditatea care prevestea o furtună. Din fericire furtuna fusese ţinută departe pînă atunci de zeităţile păgîne, iar

festivităţile se desfăşurau aşa cum fuseseră plănuite.

Cu Matthew alături, Daisy se plimba de-a lungul tarabelor ridicate pe strada principală, pline cu mătăsuri, jucării, pălării, bijuterii din argint şi obiecte din sticlă. Era hotărîtă să vadă cît mai multe în puţinul timp pe care îl avea la dispoziţie. Westcliff îi sfătuise la modul cel mai serios să se întoarcă înainte de miezul nopţii.

– Cu cît este mai tîrziu, cu atît petrecăreţii devin mai libertini. Sub influenţa băuturii şi sub protecţia măştilor, oamenii fac lucruri pe care nu le-ar îndrăzni la lumina zilei.

– Cît de dăunător poate fi un ritual al fertilităţii, chicotise Daisy. Nu sînt chiar atît de inocentă încît să...

– Ne vom întoarce devreme, îi răspunsese Matthew contelui.

Acum, cînd îşi croiau drum prin mulţime, Daisy înţelegea ce vroise să le spună Westcliff. Era încă devreme, dar vinul îi făcuse pe mulţi să scape de inhibiţii. Se îmbrăţişau, rîdeau. Unii lăsau coroniţe de flori lîngă stejarii bătrîni, alţii le turnau vin la rădăcină...

– Ce-i fac bietului copac? întrebă Daisy uimită.

Matthew îi întoarse capul în cealaltă direcţie.

– Nu te uita.

– Era o formă de adulaţie sau...

– Hai să-i vedem pe cei care merg pe sfoară, îi spuse el cuprins brusc de entuziasm.

Trecură pe lîngă înghiţitorii de flăcări, pe lîngă scamatori şi acrobaţi, oprindu-se să cumpere un burduf din piele cu vin nou. Daisy bău cu grijă, dar o picătură îi scăpă la colţul gurii. Matthew zîmbi şi duse mîna la buzunar, după batistă. Se răzgîndi şi o sărută, îndepărtînd astfel picătura de vin.

– Se presupune că mă ţii departe de orice semn de indecenţă, zîmbi ea. Cînd-colo, tu mă duci în ispită.

El îi mîngîie uşor faţa.

– Chiar te-aş duce în ispită, murmură. De fapt te-aş duce chiar acum în pădurea de acolo şi... Păru să-şi piardă şirul gîndurilor pentru că o privea adînc în ochi. Daisy Bowman, aş vrea să...

Ea n-a mai apucat să afle ce anume, pentru că a fost împinsă spre el de un grup care se îmbulzea. Cu toţii doreau să-i vadă pe cei doi jongleri care îşi începeau numărul. Daisy scăpă burduful din mînă iar vinul curse pe jos. Matthew o cuprinse protector cu braţele.

– Am scăpat vinul, spuse cu regret Daisy.

– Mai bine. Gura lui se apropie de urechea ei. Mi s-ar fi urcat la cap. Iar apoi ai fi putut să profiţi de mine.

Daisy zîmbi şi se lipi de el, simţindu-se în siguranţă în îmbrăţişarea lui.

– Chiar atît de evidente îmi sînt intenţiile?

– Mă tem că da, îi şopti el.

Matthew o conduse prin aglomeraţie pînă cînd ajunseră într-un spaţiu mai puţin aglomerat. Îi

cumpărase nuci coapte, un iepuraş din marţipan, o zornăitoare din argint pentru Merritt şi o păpuşă din cîrpe pentru fetiţa lui Annabelle. În timp ce străbăteau strada principală, spre trăsura care îi aştepta, au fost opriţi de o femeie îmbrăcată în culori vii, cu o basma de care atîrnau bani din metal şi bijuterii din aur bătut.

Faţa ei îi amintea lui Daisy de păpuşile pe care le făcea în copilărie, împreună cu Lillian. Le sculptau faţa în cîte un fruct pe care îl lăsau să se usuce, pînă devenea brun. Ochii îi făceau din mărgele negre, părul din lînă... da, arăta exact la fel.

– Vrei să-i ghicesc domnişoarei norocul? i se adresă femeia lui Matthew.

Acesta se uită întrebător spre Daisy.

Ea zîmbi, pentru că ştia că el nu credea în superstiţii, în misticism, sau în orice era legat de supranatural. Era un tip mult prea practic, ca să creadă în lucruri care nu puteau fi dovedite prin evidenţă.

– Doar pentru că nu crezi în magie, nu înseamnă că nu se poate întîmpla ce-ţi prezice, îi spuse Daisy jucăuş. Nu vrei să arunci o privire în viitor?

– Prefer să aştept să se întîmple, răspunse el.

– Doar un şiling, domnule, insistă ghicitoarea.

Matthew oftă şi se căută în buzunar.

– Mai bine l-ai fi cheltuit pe o panglică pentru păr sau pe un peşte afumat, îi spuse el, făcînd semn spre şilingul din palmă.

– Spuse asta cel care a aruncat o monedă de cinci dolari în fîntîna dorinţelor.

– Dorinţele mele nu au avut nimic de-a face cu asta. Am aruncat-o doar ca să-ţi atrag atenţia.

Daisy rîse:

– Şi ai reuşit. Dar – se uită la el cu subînţeles – ţi s-a împlinit dorinţa, nu-i aşa? Îi luă moneda din mînă şi i-o întinse ghicitoarei. În ce ghiceşti? Într-un glob de cristal, în cărţi de tarot sau în palmă?

Drept răspuns, femeia scoase o oglindă şi i-o întinse lui Daisy.

– Uită-te la reflexia ta, îi spuse cu un ton grav. Aceasta este poarta spre lumea spiritelor. Uită-te fix în ea, nu-ţi feri privirea.

Matthew oftă şi-şi ridică privirile spre cer.

Ascultătoare, Daisy se uita la propria imagine reflectată de oglindă.

– Te uiţi şi tu, acum?

– Nu. E de ajuns să-ţi văd ochii, îi răspunse ghicitoarea.

După care... linişte. Ceva mai departe, pe stradă, oamenii cîntau şi băteau la tobe. Daisy simţi cum o lumină aurie se reflecta în ochii ei, asemenea flăcărilor care se ridicau din focul aprins pe pajişte. Dacă se uita suficient de mult în oglindă, dacă se concentra, era capabilă să se autoconvingă că oglinda era poarta spre o lume mistică.

Poate era doar imaginaţia ei, dar simţea cu adevărat cu cîtă intensitate se concentra ghicitoarea.

Cu o mişcare violentă, care o sperie pe Daisy, ghicitoarea îi smulse oglinda din mîini.

– N-are rost. Nu văd nimic. Vă dau şilingul înapoi.

– Nu e nevoie, răspunse Daisy. Nu e vina ta că spiritul meu e opac.

– Ai putea inventa ceva, interveni sec Matthew.

– Cum să inventeze? protestă Daisy. Ar însemna să abuzeze de darul ei.

Studiind-o, lui Daisy i se păru că femeia părea tulburată. Probabil văzuse ceva care o deranjase. Trebuia să afle ce anume, altfel curiozitatea ar fi ros-o mult timp.

– Nu vrem banii înapoi, spuse ea. Te rog, *trebuie* să-mi spui ceva. Dacă e de rău, atunci ar fi mai bine să ştiu, nu?

– Nu întotdeauna, zise femeia.

Daisy se apropie de ea. Îi simţea mirosul, un amestec dulce de smochină şi alte ierburi. Să fi fost dafin? Sau busuioc?

– Vreau să ştiu, insistă ea.

Ghicitoarea o privi lung. În final spuse:

– Dulce a fost noaptea în care ţi-ai dăruit inima. Ziua de mîine se arată însă a fi amară. În aprilie ţi-a făcut o promisiune, în mai îţi va frînge inima.

Inimă frîntă? Lui Daisy nu-i plăcea cum suna asta.

Simţi mîna lui Matthew în jurul taliei. Deşi nu-i vedea faţa, ştia că le privea cu sarcasm.

– Dacă îţi dau doi şilingi promiţi să fii mai optimistă?

Ghicitoarea îl ignoră. Ascunse oglinda între faldurile fustei şi îi spuse lui Daisy:

– Fă-ţi un talisman din usturoi legat într-o pînză. Trebuie să-l porţi pretutindeni cu tine, ca să te apere.

– De ce să mă apere? o întrebă neliniştită Daisy.

Femeia se îndepărta deja. Fustele ei multicolore se unduiau precum trestiile. Ajunsese în capătul celălalt al străzii, căutîndu-şi alţi clienţi.

Daisy se întoarse spre Matthew şi îl întrebă, văzîndu-l impasibil:

– De ce anume ar trebui să mă feresc?

– De vreme. Întinse palma desfăcută şi abia atunci Daisy îşi dădu seama că începuse ploaia.

– Ai avut dreptate. Ar fi trebuit să aleg peştele afumat.

– Daisy... Mîna rămasă liberă o mîngîia uşor pe gît. Doar n-ai crezut toate prostiile alea? Baba aceea a memorat cîteva fraze pe care le spune oricui în schimbul unui şiling. Motivul pentru care a făcut acele prevestiri rele a fost că nu am vrut să cred că oglinda ei era fermecată.

– Dar... Părea cu adevărat sinceră.

– Nu era nimic adevărat în tot ce a spus. Matthew o trase mai aproape, indiferent la faptul că îi putea vedea cineva. Daisy ridică privirea spre el

şi un strop de ploaie îi lovi obrazul, iar un altul îi poposi în colţul gurii. Nu a fost nimic real, îi repetă Matthew uşor. O sărută apăsat chiar acolo, pe stradă. *Acesta* este real.

Daisy se ridică pe vîrfuri şi se lipi dornică de el. Pachetele cu cumpărături riscau să cadă, aşa că Matthew se strădui să le ţină în timp ce gura lui era ocupată cu Daisy. Un tunet puternic făcu pămîntul să vibreze sub picioarele lor.

Cu coada ochiului văzu oamenii care fugeau să se adăpostească.

– Hai să ne întrecem pînă la trăsură! îi spuse lui Matthew şi-şi ridică fusta, zbughind-o la fugă.

CAPITOLUL 17

Cînd au ajuns la capătul drumului pietruit, ploaia cădea deja în rafale, iar vîntul clătina serios trăsura. Matthew îşi zise amuzat că în sat multe dintre pornirile amoroase fuseseră „răcorite" de ploaie.

Trăsura se opri. Auzeau zgomotul puternic făcut de ploaie în contact cu acoperişul. În mod normal i-ar fi întîmpinat un servitor cu umbrela, dar acum vîntul i-ar fi smuls-o imediat din mînă.

Matthew îşi scoase haina şi îi acoperi lui Daisy umerii şi capul. Avea să fie cît de cît protejată pe drumul dintre trăsură şi uşa conacului.

– Te vei uda, protestă Daisy, uitîndu-se la cămaşa lui.

El rîse:

– Nu sînt făcut din zahăr.

– Nici eu.

– Ba da, tu eşti, murmură el făcînd-o să roşească. Zîmbi văzîndu-i feţişoara ivindu-se din

haina lui, ca o bufniță în scorbura din pădure. Ține haina bine. Sînt doar cîțiva pași pînă la ușă.

Cînd deschiseră ușa trăsurii văzură un servitor care se lupta cu o umbrelă. Înăuntru pătrunse o rafală de vînt. Matthew sări din trăsură, fiind imediat udat pînă la piele. Îl lovi ușor pe servitor pe umăr:

– Du-te înăuntru, strigă ca să poată fi auzit. O ajut eu pe domnișoara Bowman.

Servitorul încuviință din cap și se întoarse grăbit în casă.

Matthew se întoarse spre trăsură și o luă pe Daisy în brațe. O puse ușor pe pămînt și o însoți pînă la intrare. Căldura și lumina din hol îi învăluiră. Cămașa i se lipise de umeri. De-abia aștepta să se încălzească lîngă foc.

– Dumnezeule, ești ud fleașcă! exclamă Daisy îndepărtîndu-i o șuviță de păr din care picura apă și care îi căzuse pe frunte.

Una dintre cameriste se apropie grăbită cu un teanc de prosoape. Matthew îi mulțumi și își șterse viguros părul. Își dădu seama că se apropia cineva și privi peste umăr. Westcliff apăruse în hol. Era serios iar în ochi i se citea îngrijorarea. Lui Matthew îi îngheță sîngele în vene.

– Avem niște vizitatori neașteptați, Swift, îi spuse Westcliff abia șoptit. Nu au dezvăluit motivul venirii lor neanunțate. Spun doar că au treabă cu tine.

Răceala din venele lui se transformase în ace de gheață.

– Cine sînt? întrebă Matthew.

– Un anume domn Wendell Waring din Boston şi doi poliţişti din Bow Street.

Matthew nu reacţionă la aflarea veştii. Un val de disperare îl cuprinse.

Cum îl găsise Waring tocmai aici, în Anglia? se întreba el. Nu mai conta, totul se sfîrşise. Toţi aceşti ani în care fugise de soartă. Ar fi vrut să fugă, dar nu avea unde. Şi chiar dacă ar fi avut, se săturase să trăiască aşa, temîndu-se de această zi.

Simţi cum Daisy îşi strecura mîna în mîna lui dar nu-i răspunse. Se uita fix la Westcliff. Acesta oftă:

– La naiba! E de rău, nu-i aşa?

Matthew încuviinţă din cap. Îşi trase mîna din cea a lui Daisy. Ea nu mai încercă să-l atingă. Era prea uimită.

După cîteva clipe, Westcliff ridică din umeri.

– Ei bine, concluzionă el, hai să intrăm să vedem despre ce este vorba. Orice-ar fi, îţi voi sta alături. Doar sînt prietenul tău.

Neîncrezător, Matthew spuse:

– Nici nu ştii despre ce este vorba.

– Eu nu fac promisiuni deşarte. Vino. Sînt în salonul mare.

Matthew încuviinţă. Îl surprindea propria reacţie: ca şi cum nu îl afecta deloc, ca şi cum întreaga lui lume nu urma să fie spulberată. Era ca şi cum nu i se întîmpla lui, ci altcuiva. Nu mai avusese o astfel de reacţie. Poate şi pentru că nu avusese niciodată atît de multe de pierdut.

O privi pe Daisy cum mergea înaintea lui şi îl asculta pe Westcliff, care îi spunea ceva. O văzu dînd scurt din cap, ca şi cum spusele lui Westcliff reprezentau o asigurare.

Matthew îşi lăsă privirea în pămînt. Imaginea ei îi străpunse inima ca un stilet.

Intrară cu toţii în salon. Matthew se simţi asemenea unui condamnat, văzîndu-i pe Thomas, Mercedes şi Lillian. Auzi vocea unui bărbat:

– El este!

Brusc simţi cum îi pocneşte capul iar picioarele refuzau să-l mai susţină. Se luptă din răsputeri să rămînă conştient.

Îşi dădu seama că era întins pe jos – simţea covorul din lînă atingîndu-i obrazul. Înghiţi cu greu, gemînd. Încercă să identifice durerea: venea din zona cefei. Fusese lovit cu un obiect dur.

Se simţi luat pe sus. Se auzeau voci de bărbaţi... ţipătul ascuţit al unei femei... Matthew clipi, încercînd să-şi limpezească privirea, dar ochii continuau să-i fie plini de lacrimi din cauza durerii puternice. Îşi simţea încheieturile prinse în ceva metalic. Erau cătuşe, înţelese el. Abia atunci se simţi cuprins de panică.

Începu gradat să recunoască vocile din jurul lui. Îl auzea pe Westcliff răcnind:

– ... îndrăzniţi să veniţi în casa mea şi să-mi atacaţi oaspetele... Ştiţi cine sînt eu? Scoateţi-i-le imediat! Altfel veţi putrezi cu toţii la Newgate!

Şi o voce nouă:

– Nu se poate, după atîţia ani! Nu-i voi da posibilitatea să scape.

Cel care vorbise era Wendell Waring, patriarhul unei familii bogate din New England. Omul pe care Matthew îl ura cel mai tare pe lume după fiul lui, Harry.

Era ciudat cum o voce sau un miros îi puteau readuce cu uşurinţă în minte trecutul, indiferent cît de mult s-ar fi străduit să-l uite.

– *Unde* credeţi că ar putea fugi? întrebă Westcliff.

– Am permisiunea să-l reţin pe fugar cu orice mijloace. Nu aveţi dreptul să obiectaţi.

Era de la sine înţeles că Westcliff nu era obişnuit să i se spună că nu avea dreptul să facă ceva, mai ales în propria casă. Şi tot de la sine înţeles: Westcliff era înfuriat la culme.

Matthew simţi o mîngîiere pe obraz. Tresări. O auzi pe Daisy murmurînd:

– Nu. Stai liniştit.

Îi curăţa faţa cu o bucată de pînză. Îi şterse ochii şi gura, îi aranjă părul care îi căzuse pe frunte. El rămase aşezat, cu mîinile încătuşate în poală şi privind-o trist.

Daisy era palidă dar remarcabil de calmă. Se lăsă în genunchi în faţa lui, pe covor, examinînd cătuşele.

Matthew ridică privirea şi văzu doi poliţişti masivi îmbrăcaţi în uniforma standard: pantaloni albi, de vară şi haine negre cu guler înalt. Stăteau tăcuţi în

timp ce Wendell Waring, Westcliff şi Bowman se certau aprins.

Daisy se lupta cu încuietoarea cătuşelor, ajutîndu-se de un ac de păr. Surorile Bowman aveau experienţă, de pe vremea cînd părinţii încercaseră să le disciplineze. Dar îi tremurau mîinile prea tare ca să poată reuşi. Era evident că nu avea rost să încerce. Dumnezeule, se gîndi el, dacă ar fi putut să o scape de toată acea urîţenie... de trecutul lui... de el.

– Nu merită, Daisy, îi spuse încet.

– Gata, spuse unul dintre poliţişti la adresa lui Daisy. Îndepărtaţi-vă de prizonier, domnişoară. Văzînd că îl ignora, se apropie de ea, cu mîinile pe jumătate ridicate: am spus...

– *Să nu pui mîna pe ea!* strigă Lillian cu o ferocitate care îi amuţi un timp pe toţi ceilalţi.

Uitîndu-se la poliţistul consternat, Lillian se apropie de Daisy şi o înghionti. Continuă:

– Înainte să faci un pas în direcţia mea, nu uita ce va însemna pentru cariera voastră dacă se va afla că aţi tratat-o cu grosolănie pe lady Westcliff în propria casă.

Îşi scoase un ac din păr şi îi luă locul lui Daisy, îngenunchind în faţa lui Matthew. În cîteva secunde reuşi să deschidă cătuşele care îi căzură de la mîini.

Înainte ca Matthew să apuce să-i mulţumească, Lillian se ridică în picioare şi îşi continuă tirada:

– Halal poliţişti! Acceptaţi ordine de la un yankeu prost-crescut şi abuzaţi de casa care v-a adăpostit de furtună. Probabil nici nu aveţi habar de sprijinul politic şi financiar oferit poliţiei de către soţul meu. Dacă vrea îi poate schimba din funcţie şi pe secretarul de stat şi pe şeful magistraturii din Bow Street. Aşa că voi...

– Ne cerem scuze, milady, dar nu am avut de ales, protestă unul dintre poliţişti. Am primit ordin să-l aducem pe domnul Phelan în Bow Street.

– Cine naiba este Phelan?

– Cel de acolo. Arătă spre Matthew.

Matthew era conştient că toată lumea se uita la el.

Daisy a fost prima care s-a mişcat. A luat cătuşele din poala lui Matthew şi s-a dus spre uşă, unde se adunaseră, curioşi, aproape toţi servitorii. După un schimb de şoapte ea se întoarse şi se aşeză pe un scaun, lîngă Matthew.

– Şi cînd te gîndeşti că ne pregăteam de o seară anostă, în familie! zise Lillian sec, trăgîndu-şi un scaun şi aşezîndu-se de cealaltă parte a lui Matthew.

Daisy îi vorbi:

– Acesta este numele tău? Matthew Phelan?

El nu reuşi să-i răspundă.

– Da, este! strigă Wendell Waring. Era unul dintre bărbaţii ai căror voci piţigăiate contrastau cu proporţiile lor. Altfel, Waring era un bărbat distins, cu păr cărunt, perciuni îngrijiţi şi barbă albă. Se

vedea că provenea dintr-o familie bună din vechiul Boston, după costumul scump dar demodat din tweed şi după aerul de suficienţă pe care îl afişau doar absolvenţii de Harvard. Ochii îi erau asemenea unor pietre nefaţetate. Duri ca şi cuarţul.

Waring îi întinse lui Westcliff un teanc de hîrtii:

– Iată dovada. Aveţi aici o copie după cererea diplomatică de arest preventiv, semnată de secretarul de stat american. O copie după ordinul semnat de secretarul de stat britanic, Sir James Graham, de emitere a unui mandat de arestare pe numele Matthew Phelan, alias Matthew Swift. Copii după mărturiile sub jurămînt...

– Domnule Waring, îl întrerupse Westcliff. Mă poţi îngropa în hîrtii felurite, de la mandate de arestare la *Biblia* lui Gutenberg. Asta nu înseamnă că vi-l voi preda pe acest om.

– Nu aveţi de ales! Este un criminal condamnat care va fi extrădat în Statele Unite, indiferent de obiecţiile oricui.

– *Nu am de ales?* Westcliff făcuse ochii mari şi se înroşise de furie. Nimeni nu mi-a pus astfel răbdarea la încercare! Casa în care vă aflaţi este în proprietatea familiei mele de cinci secole. Aici eu reprezint autoritatea! Acum vă rog să-mi explicaţi, cu tot respectul de care sînteţi în stare, ce probleme aveţi cu acest om.

Lordul Westcliff furios era o privelişte impresionantă. Matthew se îndoia că Waring, obişnuit să se întîlnească cu preşedinţi şi oameni

influenți, mai întîlnise un astfel de lider înnăscut. Cei doi polițiști păreau foarte încurcați.

Waring nu-l privi pe Matthew atunci cînd îi răspunse, de parcă îi era prea silă să o facă.

– Cu toții îl cunoașteți pe acest om drept Matthew Swift. El i-a trădat și i-a dezamăgit pe toți cunoscuții lui. Lumea va fi un loc mai bun cînd această scursură va fi exterminată. În ziua aceea...

– Scuze, domnule, interveni Daisy, cu o politețe care friza ironia. Aș prefera versiunea fără înfloriturí. Nu ne interesează părerea dumneavoastră despre domnul Swift.

– Îl cheamă *Phelan,* nu Swift, ripostă Waring. Și este fiul unui irlandez bețiv. Mama lui a murit la naștere. A fost adus de mic la orfelinatul *Charles River*, iar eu l-am cumpărat cînd avea unsprezece ani, ca să-i fie valet fiului meu Harry.

– L-ai cumpărat? repetă Daisy. Nu știam că orfanii pot fi vînduți.

– Angajat, fie... spuse Waring evitîndu-i privirea. Cine ești tu, obraznico, de-ți permiți să întrerupi pe cineva mai în vîrstă?

Thomas Bowman interveni brusc în discuție:

– Este fiica mea! tună el. Și va vorbi așa cum dorește!

Surprinsă că tatăl ei îi lua apărarea, Daisy îi zîmbi și se întoarse spre Waring:

– Cît timp a rămas domnul Phelan în slujba dumneavoastră?

– Timp de şapte ani. L-a însoţit pe fiul meu la internat, avea grijă de lucrurile lui, îi făcea comisioane şi veneau amîndoi acasă în vacanţe. Îl privi acuzator pe Matthew.

Waring părea să fi purtat o povară, prea mult timp.

– Nu ştiam că de fapt adăposteam un şarpe. Într-una din vacanţe, din seiful familiei a dispărut o adevărată avere. Bani şi bijuterii. Printre ele, un colier cu diamante care era de mai mult de un secol în posesia familiei Waring. Îl cumpărase străstrăbunicul meu de la arhiducesa Austriei. Hoţul putea fi doar cineva din familie sau unul dintre servitorii de încredere, care avea acces la cheia seifului. Toate dovezile au dus spre aceeaşi persoană. Matthew Phelan.

Matthew stătea nemişcat. Se străduia să se stăpînească, ştiind că nu avea nimic de cîştigat dacă se dezlănţuia.

– De unde ştiţi că nu a fost un hoţ? întrebă Lillian.

– Seiful nu poate fi deschis decît cu cheia originală, altfel încuietoarea se blochează. Phelan ştia unde se afla cheia. Era trimis din timp în timp să ia bani sau alte bunuri din seif.

– Dar nu e un hoţ! o auzi Matthew pe Daisy, răbufnind de mînie. N-ar putea fura nimic, de la nimeni! îi sări ea în apărare.

– Juriul format din douăsprezece persoane a fost de altă părere, ripostă Waring. Phelan a fost

condamnat pentru furt deosebit de grav şi condamnat la cincisprezece ani închisoare. A scăpat înainte de a ajunge la temniţă şi a dispărut.

Matthew fusese sigur că Daisy avea să se îndepărteze acum de el. Constată cu uimire că ea se aşeză din nou lîngă el. Îşi sprijinea uşor mîna pe umărul lui.

– Cum m-ai găsit? îl întrebă Matthew pe Waring.

– Oamenii mei te caută de ani întregi, spuse Waring pe un ton melodramatic, care li s-ar fi părut excesiv chiar şi celor născuţi în Boston. Ştiam că nu te vei putea ascunde la infinit. Cînd orfelinatul *Charles River* a primit o donaţie importantă, dar anonimă, am ştiut că tu trebuie să fii autorul. Mi-a fost însă imposibil să descîlcesc păienjenişul de avocaţi şi documente. Apoi m-am gîndit că sigur vei încerca să-ţi regăseşti tatăl care te-a abandonat. I-am dat de urmă şi am aflat tot ce voiam să ştiu, cu preţul cîtorva băuturi: noul tău nume, adresa din New York. Waring îl privi dispreţuitor. Te-a vîndut pentru cîteva pahare de whisky.

Lui Matthew i se tăie respiraţia. Da, îşi regăsise tatăl. Da, încercase să aibă încredere în el, în ciuda oricărei raţiuni. Simţise nevoia să regăsească pe cineva din trecutul lui. Tatăl lui era o epavă umană. Matthew nu putuse să facă prea multe pentru el, în afară de a-i găsi un adăpost şi a-i plăti cheltuielile de întreţinere.

Ori de cîte ori îl vizitase, în secret, găsise mormane de sticle pretutindeni.

– Dacă ai vreodată nevoie de mine, îi spusese punîndu-i un bilet în palmă, trimite-mi vorbă la adresa aceasta. Dar n-o da nimănui, ai înţeles? Iar tatăl lui îi răspunsese că da, a înţeles.

Dacă ai vreodată nevoie de mine... Matthew simţise nevoia disperată ca cineva să aibă nevoie de el.

Iar acesta era preţul pe care îl plătea acum.

– Acuzaţiile acestea sînt adevărate? îl întrebă Thomas Bowman.

– Nu în întregime. Matthew îşi roti privirile prin încăpere. Se aştepta să citească pe feţele lor teamă, furie. Dar nu văzu nimic din toate astea. Chiar şi Mercedes Bowman, care nu era o femeie prea miloasă, îl privea cu blîndeţe.

Îşi dădu brusc seama că nu se mai afla în postura cu care fusese obişnuit în trecut: sărac şi fără prieteni. Pe atunci singura lui armă fusese adevărul. Slabă armă, într-adevăr! Acum avea bani, influenţă şi aliaţi puternici. Şi mai presus de toate o avea pe Daisy, care stătea lîngă el, transmiţîndu-i putere şi alinare.

Îl privi acuzator pe Wendell Waring. Fie că-i convenea sau nu, acesta avea să afle întreg adevărul.

CAPITOLUL 18

– Eram servitorul lui Harry Waring, începu Matthew cu glas aspru. Şi încă unul bun, deşi el mă desconsidera. În accepţiunea lui, servitorii erau precum cîinii. Existau doar pentru a-i face lui pe plac. Eu trebuia să-mi asum toate faptele lui rele, să fiu pedepsit în locul lui, să repar tot ce strica, să-i aduc tot ce avea nevoie. Chiar de la o vîrstă fragedă Harry era un pierde-vară arogant convins că nu va putea fi acuzat de nimic din cauza numelui pe care îl purta...

– Nu-ţi voi permite să-l defăimezi! izbucni Waring furios.

– Ai vorbit destul, tună Thomas Bowman. Acum este rîndul lui Swift.

– Numele lui este...

– Lăsaţi-l să vorbească, interveni Westcliff.

Matthew dădu din cap în semn de mulţumire. Atenţia i-a fost atrasă de Daisy care îşi reluase locul pe scaunul de lîngă el. Îl trăsese atît de

aproape, că piciorul lui stîng era practic ascuns de faldurile rochiei ei.

– Am mers împreună cu Harry la *Boston Latin,* continuă Matthew. Apoi la *Harvard.* Am dormit în cămăruţa servitorilor, la subsol. Am citit toate notiţele colegilor lui atunci cînd lipsea de la ore şi i-am scris cu mîna mea toate lucrările. ..

– Este o minciună! strigă Waring. Tu, care ai crescut la orfelinat! Cine te va crede?

Matthew zîmbi ironic.

– Am învăţat mai multe de la măicuţele de la orfelinat decît Harry de la toţi profesorii lui. Harry oricum spunea că nu avea nevoie de educaţie de vreme ce avea bani şi un nume. Dar eu nu aveam nici una nici alta, aşa că şansa mea era să învăţ cît mai multe şi să ajung departe, într-o bună zi.

– Departe? Unde anume? îl întrebă Waring cu dispreţ. Erai doar un servitor – un servitor *irlandez* – fără speranţa de a ajunge vreodată un gentleman.

Daisy zîmbi la rîndul ei:

– Dar exact asta s-a întîmplat la New York, domnule Waring. Matthew şi-a cîştigat un loc în societate şi printre oamenii de afaceri şi a devenit un gentleman – asta-i sigur.

– La adăpostul unei false identităţi, ripostă Waring. E un impostor, nu vedeţi?

– Nu, îl răspunse pe loc Daisy, privindu-l în ochi pe Matthew. Eu văd un gentleman.

Lui Matthew îi venea să-i sărute picioarele. Îşi luă privirea de la ea şi continuă să povestească:

– Am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca Harry să nu fie dat afară de la *Harvard* din cauza băuturii, a jocurilor de noroc... Ezită amintindu-şi de femeile care erau şi ele prezente acolo, mereu... şi a altor lucruri. Situaţia se înrăutăţea de la o zi la alta. Suma de bani pe care o primea lunar nu îi era de ajuns iar datoriile la cărţi ajunseseră atît de mari încît pînă şi Harry începuse să se îngrijoreze. Se temea de reacţia pe care ar fi avut-o tatăl lui la aflarea adevărului. Aşa că a căutat o soluţie uşoară de rezolvare a tuturor problemelor. Aceasta este explicaţia pentru furtul din seif din acea vacanţă de vară. Am ştiut imediat că Harry era autorul.

– Nişte minciuni! exclamă Waring.

– Harry m-a învinovăţit pe mine. Nu putea să recunoască furtul care îi putea plăti toate datoriile. A decis să mă sacrifice ca să-şi salveze pielea. Bineînţeles că familia l-a crezut pe el şi nu pe mine.

– Vinovăţia ţi-a fost dovedită la tribunal! spuse Waring.

– Nimic nu a fost dovedit acolo. Din vocea lui Matthew răzbătea mînia pe care se lupta să o domolească. Simţi mîna lui Daisy căutînd-o pe a lui şi o prinse. O strîngea cu putere, ca într-o menghină, fără să se controleze.

– Procesul a fost o farsă, spuse Matthew. Avocatul meu numit din oficiu a dormit literalmente pe toată desfăşurarea lui. Nici o probă nu mă lega în vreun fel de faptă. Ba chiar un servitor al unuia dintre prietenii lui Harry a susţinut că l-a auzit pe

Harry complotînd împreună cu alţi doi să mă incrimineze, numai că i-a fost teamă să depună mărturie.

Văzînd că degetele lui Daisy se albiseră, Matthew slăbi strînsoarea.

– Am avut şi un dram de noroc, continuă el. Un reporter de la *Daily Advertiser* a scris un articol în care arăta că Harry avea datorii imense şi că acestea fuseseră achitate, ce coincidenţă! imediat după jaf. Drept rezultat, procesul a fost scurtat şi nu s-au mai urmat toate procedurile.

– Ai fost condamnat, totuşi?

– Justiţia este probabil oarbă, dar cu siguranţă iubeşte sunetul banilor. Familia Waring era mult prea puternică, iar eu eram un amărît de servitor.

– Cum ai scăpat? îl întrebă Daisy.

– Şi eu am fost la fel de surprins ca toţi ceilalţi. Am fost urcat în vagonul plin cu prizonieri. Trebuia să pornim imediat după răsăritul soarelui spre închisoarea statală. Am fost opriţi pe o porţiune destul de pustie de drum. Uşa vagonului s-a deschis iar eu am fost tras afară de cîţiva bărbaţi. Credeam că veniseră să mă linşeze. Mi-au spus însă că erau cetăţeni onesti care doreau să se facă dreptate. M-au eliberat – gărzile nu au opus nici un fel de rezistenţă – şi mi-au dat un cal. Am ajuns la New York, am vîndut calul şi am început o nouă viaţă.

– Dar de ce ai ales numele Swift? îl întrebă Daisy.

– Aflasem deja ce înseamnă puterea unui nume respectat. Iar familia Swift este mare, cu multe ramuri, ceea ce îmi permitea să scap fără vreo analiză prea atentă.

Era rîndul lui Thomas Bowman să vorbească:

– De ce ai venit la mine după o slujbă? Ai vrut să mă faci să cad de prost?

Matthew îl privi direct în ochi, amintindu-şi prima sa impresie despre Thomas Bowman: un bărbat puternic, dornic să-i dea o şansă şi prea preocupat de propriile lui afaceri ca să-i mai pună diverse întrebări. Greu de păcălit, încăpăţînat şi plin de tot felul de defecte. Cea mai influentă persoană de sex masculin din viaţa lui Matthew.

– Niciodată, spuse Matthew cu sinceritate. Am admirat ce realizaseşi şi voiam să învăţ cît mai multe de la tine. Iar eu... Vocea i se stinse... Am ajuns să te privesc cu respect, gratitudine şi cu o imensă afecţiune.

Bowman răsuflă uşurat. Dădu uşor din cap cu ochii strălucind.

Waring părea distrus. Îl privi pe Matthew cu multă ură:

– Încerci să pîngăreşti memoria fiului meu cu minciunile tale. Nu-ţi voi permite! Chiar ai crezut că venind într-o ţară străină vei reuşi să scapi?

– Memoria lui? Matthew părea uluit. Harry e mort?

– Din cauza ta! După proces au apărut zvonuri, minciuni, îndoieli care n-au mai dispărut. Prietenii îl

evitau. Onoarea îi era pătată. I-ai distrus viaţa. Dacă ţi-ai fi recunoscut vinovăţia şi ţi-ai fi ispăşit pedeapsa, Harry ar fi fost şi acum în viaţă. Dar suspiciunile murdare s-au înmulţit cu timpul iar el a început să bea şi să se poarte nesăbuit.

– Se pare că făcea toate astea dinainte de proces, remarcă Lillian ironică.

Lillian avea talentul de a-i provoca pe oameni. Waring nu făcu excepţie:

– E un criminal condamnat! Se apropie amenințător de ea. Cum îndrăznești să-l crezi pe el și nu pe mine?

Westcliff îl ajunse din trei paşi dar Matthew se interpusese deja între el şi Lillian, protejînd-o.

– Domnule Waring, spuse Daisy, vă rog să vă controlaţi. Nu are rost să vă purtaţi astfel.

Westcliff o privi cu tristeţe:

– Fiul meu e mort. Phelan este de vină.

– Asta nu-l va aduce înapoi, spuse ea încet. Şi nici nu va servi memoriei lui.

– Îmi va aduce mie liniştea, strigă Waring.

– Sînteţi sigur de asta? îl întrebă Daisy grav.

Îşi dădeau cu toţii seama că nu mai conta. Omul nu mai judeca limpede.

– Am aşteptat mulţi ani şi am călătorit mii de kilometri, doar ca să trăiesc acest moment. Nu mi-l veţi putea refuza. Ai văzut documentele, Westcliff. Nici măcar tu nu eşti mai presus de lege. Poliţiştii sînt instruiţi să facă uz de forţă, la nevoie. Mi-l vei preda mie pe Phelan, chiar în noaptea asta.

– Nu prea cred. Privirea lui Westcliff era tăioasă, dură precum granitul. Ar fi o nebunie să călătoriți într-o asemenea noapte. În Hampshire, furtunile de primăvară pot fi violente și imprevizibile. Rămîneți în seara asta la conac. Mîine vom vedea ce e de făcut.

Polițiștii păreau ușurați. Nici un om întreg la cap nu s-ar fi aventurat afară pe un asemenea potop.

– Și să-i dau lui Phelan posibilitatea să scape din nou? îl întrebă Waring. Nu. Trebuie să-mi încredințezi imediat custodia lui.

– Ai cuvîntul meu că nu va fugi, spuse Westcliff.

– Cuvîntul tău nu are nici o valoare în fața mea. Este evident că ești de partea lui.

Pentru un englez, cuvîntul dat era totul. Aceasta era cea mai gravă însultă. Matthew rămase surprins că Westcliff nu reacționă pe loc. Obrajii îi ardeau din cauza ultragiului.

– Ei, acum chiar ai făcut-o, murmură Lillian. Nici în cele mai aprinse certuri cu soțul ei nu îndrăznise să facă referire la onoarea lui.

– Îl vei lua pe acest om de aici doar peste cadavrul meu! îi spuse amenințător Westcliff lui Waring.

În acea clipă Matthew își dădu seama că situația mersese deja prea departe. Îl văzu pe Waring căutînd ceva în buzunar. Văzu chiar că avea un pistol înăuntru. Bineînțeles. Pistolul avea să-i fie de folos dacă polițiștii se dovedea ineficienți.

– Aşteaptă, zise Matthew. Ar fi spus sau ar fi făcut orice pentru ca pistolul să nu părăsească buzunarul lui Waring. Odată întîmplat acest lucru situaţia ar fi scăpat de sub control. Voi merge cu voi.

– Nu! strigă Daisy. Cu ei nu vei fi în siguranţă! Îşi înlănţui braţele de gîtul lui.

– Putem pleca chiar acum, îi spuse Matthew lui Waring, desprinzîndu-se din îmbrăţişare.

– Nu voi permite ca... începu Westcliff.

Matthew îl întrerupse ferm:

– E mai bine aşa. Voia ca Waring şi cei doi poliţişti să părăsească cît mai repede Stony Cross Park. Eu voi merge cu ei şi totul se va lămuri la Londra. Nu este nici locul şi nici momentul unei astfel de dispute.

Westcliff murmură o înjurătură. Era un bun tactician şi îşi dădea seama imediat cînd nu era în avantaj şi trebuia să se retragă. Aceasta nu era o bătălie pe care să o cîştige prin forţă. Era nevoie de bani şi de puterea pe care ţi-o dă prietenia cu politicieni influenţi.

– Vin cu voi la Londra, zise el scurt.

– Este imposibil, îi răspunse Waring. Trăsura nu are decît patru locuri .

– Atunci vă voi urma în trăsura mea.

– Te însoţesc, spuse Thomas Bowman hotărît.

Westcliff îl trase deoparte pe Matthew şi îi puse prietenește o mînă pe umăr în timp ce-i spunea:

– Îl cunosc bine pe judecătorul din Bow Street. Voi avea grijă să compari în faţa lui cît de curînd posibil, iar la cererea mea vei fi eliberat imediat. Vei locui la reşedinţa mea privată din Londra în timp ce vom aştepta rechizitoriul ambasadorului american. Între timp îţi voi angaja o armată de avocaţi şi voi face uz de toată influenţa mea din lumea politică.

Matthew abia reuşi să rostească:

– Mulţumesc.

– Vor reuşi să-l extrădeze pe Matthew, domnule? şopti Daisy.

– Cu siguranţă nu, răspunse Westcliff cu aroganţă.

Daisy rîse, dar nesiguranţa nu o părăsise:

– Eu una te cred pe cuvînt, chiar dacă Waring nu o face.

– Rezolv eu şi cu Waring... murmură Westcliff, clătinînd din cap. Mă scuzaţi. Mă duc să dau dispoziţie să fie pregătită trăsura.

Daisy ridică privirea spre Matthew:

– Înţeleg atîtea acum! Înţeleg de ce nu ai vrut să-mi spui.

– Da, eu... Vocea îi era răguşită. Ştiam că te voi pierde în clipa în care vei afla totul.

– Chiar n-ai crezut nici o clipă că voi înţelege? îl întrebă Daisy pe un ton grav.

– Tu nu ştii prin ce am trecut. Nimeni nu m-a crezut. Faptele nu au contat. Nu mai speram să mai creadă cineva în inocenţa mea.

– Eu te voi crede mereu, indiferent de ce-mi vei spune, spuse ea cu simplitate.

– De ce? şopti el.

– Pentru că te iubesc.

Cuvintele ei avură un efect devastator.

– Nu trebuie să spui asta. Nu trebuie...

– Te iubesc, repetă Daisy. Ar fi trebuit să ţi-o spun mai demult, dar am vrut să aştept pînă cînd vei avea suficientă încredere în mine să-mi povesteşti despre trecutul tău. Acum însă ştiu tot ce a fost mai rău. Făcu o pauză. Nu există şi mai rău, nu-i aşa? Mai ai să-mi mărturiseşti ceva?

Matthew dădu din cap, uimit:

– Da. Nu. Asta e tot.

Daisy îl întrebă timidă:

– Tu nu-mi spui că mă iubeşti?

– Nu am acest drept. Pînă cînd mi se va face dreptate, pînă cînd numele meu...

– Spune-mi, repetă Daisy.

– Te iubesc, murmură Matthew. Dumnezeule, cît de bine se simţea spunînd-o!

Matthew îi prinse braţele, simţind căldura pielii ei pe sub materialul rochiei. *Nu vreau să te părăsesc*, striga trupul lui.

– Te însoţesc la Londra, o auzi şoptind.

– Nu. Rămîi aici cu sora ta. Nu vreau să fii de faţă la toate astea.

– E cam tîrziu, nu crezi? Sînt logodnica ta, deci sînt direct interesată de deznodămîntul situaţiei.

Matthew îşi apropie fruntea de fruntea ei:

– Îmi va fi mult mai greu ştiindu-te acolo. Am nevoie să te ştiu în siguranţă, în Hampshire. Îi sărută cu ardoare mîna. Du-te mîine la fîntîna dorinţelor, îi şopti. Aruncă pentru mine o monedă de cinci dolari.

Degetele ei îi strînseră mîna:

– Arunc una de zece.

Poliţiştii se apropiară de el:

– Cei care încalcă legea trebuie să fie încătuşaţi cînd sînt duşi în Bow Street. Unde sînt cătuşele, domnişoară?

Daisy le aruncă o privire plină de inocenţă.

– Le-am dat unei servitoare, dar mă tem că este foarte uitucă. M-aş mira să mai ştie unde le-a pus.

– De unde să începem căutarea lor? o întrebă unul dintre poliţişti, nerăbdător.

Expresia ei nu se schimbă cîtuşi de puţin cînd îi răspunse:

– V-aş sugera să începeţi cu oalele de noapte.

CAPITOLUL 19

Marcus şi Bowman au plecat în grabă, fără să-şi ia cu ei prea multe. Au reuşit să-şi împacheteze rapid cîteva schimburi şi obiectele de toaletă. Stăteau în trăsură aşezaţi faţă în faţă, fără să discute prea mult. Ploaia şi vîntul băteau cu putere, iar Marcus se gîndi îngrijorat la vizitiu şi la cai.

Era o nechibzuinţă să călătorească pe o astfel de vreme, dar nu avea de gînd să-l lase singur pe Matthew Swift... Phelan... Şi era evident că Wendell Waring depăşise limitele raţionalului, în dorinţa sa de răzbunare.

Daisy remarcase bine: dorinţa de a face pe altcineva să plătească pentru faptele lui Harry nu avea să-l aducă pe acesta înapoi şi nici nu servea memoriei lui. Dar Waring era convins că acesta era ultimul lucru pe care putea să-l facă pentru fiul lui. Era probabil convins că dacă reuşea să obţină condamnarea lui Matthew avea să dovedească nevinovăţia lui Harry.

Harry Waring încercase să-l sacrifice pe Matthew pentru a-şi ascunde faptele murdare. Marcus nu avea de gînd să-l lase pe tată să izbîndească acolo unde fiul lui eşuase.

– Ai dubii în ceea ce-l priveşte? întrebă dintr-o dată Bowman. Părea mai tulburat decît îl văzuse vreodată Marcus. Era fără îndoială foarte dureros pentru el, care îl iubea pe Matthew Swift ca pe un fiu. Sau chiar mai mult decît îi iubea pe oricare dintre fiii lui. Nu era de mirare că ei deveniseră atît de apropiaţi: Swift, un tînăr fără tată şi Bowman care simţea nevoia să devină mentorul cuiva.

– Mă întrebi dacă am dubii în legătură cu Swift? Nici pomeneală. Versiunea lui mi s-a părut mult mai credibilă decît a lui Waring.

– Şi mie la fel. Cunosc caracterul lui Swift. În toate afacerile noastre el a fost extrem de onest.

– E o nebunie! murmură Marcus. Trebuie să se oprească la o tavernă, cît de curînd. Nu vor reuşi să ajungă prea departe. Rîurile s-au revărsat şi drumurile vor fi curînd impracticabile.

– Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decît să-i văd pe Waring şi cei doi idioţi de poliţişti întorcîndu-se la Stony Cross Manor, împreună cu Matthew Swift.

Trăsura încetini după care se opri.

– Ce s-a întîmplat? Bowman ridică perdeaua pentru a privi pe geam dar nu văzu nimic în afară de ploaia care bătea cu putere.

– La naiba! zise şi Marcus.

Se auzi o bătaie în uşă. Aceasta se deschise, lăsînd să se vadă chipul palid al vizitiului.

– A avut loc un accident, milord. Trebuie să veniţi să vedeţi...

Marcus ţîşni din trăsură. Ploaia îl lovea cu o forţă nebănuită. Smulse una din lămpile trăsurii şi îl urmă pe vizitiul care o pornise înainte, spre un pîrîu.

– Dumnezeule! exclamă Marcus.

Trăsura în care erau Swift şi Waring se oprise la mijlocul unui pod şubred din bîrne. Unul dintre capetele podului fusese smuls iar roţile din spate ale trăsurii erau în apă, în timp ce caii se străduiau să le tragă afară. Podul se clătina dintr-o parte în alta, ca o jucărie, ameninţînd să se desprindă şi de la celălalt mal.

Nu aveau cum să ajungă la trăsură. Podul se desprinsese de pe malul din dreptul lor şi ar fi fost adevărată sinucidere să încerce să se lupte cu curenţii puternici.

– Nu, Dumnezeule! îl auzi pe Bowman.

Nu puteau decît să stea pe loc şi să-l privească pe vizitiul care încerca să-şi salveze caii.

În acea clipă uşa trăsurii se deschise şi cineva se strecură afară, cu dificultate.

– Este Swift? întrebă Bowman, apropiindu-se cît putea de mult de malul rîului. Swift! Strigătul lui a fost însă acoperit de tunete, de zgomotul curenţilor şi de cel produs de dezmembrarea completă a podului.

Totul păru să se întîmple odată. Caii săriră, reuşind să se refugieze pe mal iar trăsura începu să se cufunde în apă. Ajunse să fie acoperită pînă la jumătate, pluti cîteva clipe după care făcliile de pe laterale se stinseră şi trăsura alunecă complet în adîncuri.

Daisy abia dacă reuşise să închidă ochii din cauza gîndurilor care nu-i dădeau pace. Se întreba ce făcea Matthew, ce avea să i se întîmple. Se temea pentru el. Numai gîndul că Westcliff îl însoţea o mai liniştea.

Retrăia clipele trăite în salon, atunci cînd Matthew dezvăluise secretele trecutului său. Cît de vulnerabil şi de singur îi păruse! Ce povară dusese cu el toţi aceşti ani... şi de cît curaj şi imaginaţie dăduse dovadă ca să se reinventeze!

Daisy ştia că nu va fi în stare să rămînă prea mult în Hampshire, aşteptîndu-l. Voia cu disperare să-l revadă, să-l consoleze şi să-l apere în faţa întregii lumi, dacă era nevoie.

Ceva mai devreme Mercedes o întrebase dacă cele întîmplate îi afectaseră cumva decizia de a se mărita cu el.

– Da, îi răspunsese Daisy. Sînt mai hotărîtă ca oricînd.

Lillian li se alăturase, recunoscînd că era mai înclinată să-l placă acum, după tot ce aflaseră despre el.

– Deşi mi s-ar părea normal să ştii din timp ce nume vei purta după căsătorie.

– Ce importanţă are numele? spusese Daisy jucîndu-se distrată cu o bucată de hîrtie.

– Ce faci? o întrebă Lillian. Să nu-mi spui că ai de gînd să scrii scrisori *chiar acum*.

– Nu ştiu ce să fac, recunoscu Daisy. Mă gîndeam să le trimit vorbă lui Evie şi Annabelle.

– Vor afla cît de curînd de la Westcliff. Şi nu vor fi surprinse cîtuşi de puţin.

– De ce spui asta?

– După predilecţia pe care o ai pentru întorsăturile dramatice de situaţii şi pentru personajele cu trecut misterios, concluzia firească este că nu ţi se poate face curte în linişte, aşa cum se face în mod obişnuit.

– Poate că este adevărat, dar acum chiar mi-aş dori să pot fi curtată aşa cum se întîmplă în mod tradiţional, în linişte.

Daisy se trezi din somnul ei neliniştit pentru că auzise pe cineva intrînd în cameră. Crezu că era servitoarea care venise să cureţe şemineul, dar era mult prea devreme. Nu se iviseră încă zorii.

Era sora ei.

– Bună dimineaţa, îi spuse Daisy, ridicîndu-se şi întinzîndu-se. De ce te-ai trezit atît de devreme? A păţit ceva copilul?

– Nu, doarme. Lillian era îmbrăcată într-un halat greu, de catifea, iar părul îi era împletit într-o

coadă. Se apropie de pat ţinînd în mîini o cană aburindă. Uite, ţi-am adus asta.

Daisy o ascultă, urmărind-o bănuitoare cum se aşeza pe marginea patului. Se întîmplase ceva, era sigură de asta.

– Ce este? întrebă simţind cum o străbătea un fior rece.

Lillian făcu un semn spre cana de ceai.

– Mai poate aştepta pînă ce te trezeşti de-a binelea.

Era prea devreme pentru veşti de la Londra, îşi spuse. Nu putea să aibă legătură cu Matthew. Poate că mama se îmbolnăvise. Poate că se întîmplase ceva groaznic în sat.

După ce luă cîteva înghiţituri, Daisy puse cana pe noptieră.

– M-am trezit. Acum poţi să-mi spui.

Lillian îşi drese glasul:

– Tata şi Westcliff s-au întors.

– Cum? Daisy era uimită. De ce nu sînt la Londra, cu Matthew?

– Nici el nu a ajuns la Londra.

– Atunci de ce nu s-au întors cu toţii?

Lillian clătină cu tristeţe din cap:

– Nu mă pricep deloc să explic.. Aşa că îţi voi spune direct: la scurt timp după ce au părăsit Stony Cross, Westcliff şi tata au fost nevoiţi să se oprească pentru că în faţa lor avusese loc un accident. Ştii podul acela vechi pe care trebuie să-l treci ca să ieşi în drumul principal?

– Cel de peste pîrîul acela subțire?

– Da. Numai că acum pîrîul nu era nicidecum subțire. A devenit un rîu în toată regula, din cauza ploii. Se pare că podul a fost slăbit de curenți iar cînd trăsura în care se afla Swift a încercat să-l treacă, a cedat.

Daisy îngheță. *Podul a cedat.* Își repeta cuvintele în gînd, dar parcă îi era imposibil să le înțeleagă. Parcă ar fi fost rostite într-o limbă care îi era străină.

– S-au salvat cu toții?

– Toți în afară de Matthew. Lui Lillian îi tremura vocea. Nu a reușit să iasă din trăsura înghițită de ape.

– Înseamnă că nu a pățit nimic, spuse Daisy, deși inima i se zbătea în piept ca un animal încolțit. Știe să înoate. Probabil a reușit să ajungă pe mal. Trebuie să pornim în căutarea lui.

– Asta se face deja, peste tot. Westcliff a organizat întreaga operațiune. L-a căutat toată noaptea. Abia s-a întors. Nici urmă de Matthew. Iar unul dintre polițiști i-a mărturisit lui Westcliff... Se opri. Îi dăduseră lacrimile. A recunoscut că... Făcu un efort să poată continua: Matthew avea mîinile legate.

Daisy își strînse genunchii la piept.

– De ce? șopti ea. Nu era nevoie.

– Au spus că le era frică să nu le scape, date fiind antecedentele lui. Dar eu cred că Waring a insistat.

Lui Daisy îi era teamă dar în acelaşi timp se simţea bizar de detaşată. Cu ochii minţii îl văzu pe Matthew luptîndu-se să supravieţuiască în apa întunecată, cu mîinile prinse în cătuşe.

– *Nu,* îşi spuse apăsîndu-şi tîmplele cu mîinile. Nici nu mai putea respira. N-a avut nici o şansă, nu-i aşa?

Lillian clătină din cap şi îşi feri privirea. Lacrimile i se prelingeau pe obraji.

Ce ciudat! îşi zise Daisy. Ea nu plîngea, doar capul părea să-i pocnească. Lacrimile erau parcă în aşteptarea unui cuvînt sau unui gînd care să le descătuşeze.

Daisy continua să-şi apese tîmplele cu degetele. Durerea aproape că o orbise. Întrebă:

– Plîngi pentru Matthew?

– Da. Lillian scoase o batistă din mîneca halatului. Dar mai ales pentru tine. O luă în braţe, ca şi cum ar fi putut-o proteja astfel de toate relele din lume. Te iubesc, Daisy.

– Şi eu te iubesc, îi răspunse ea, cu inima zdrobită.

Căutarea a continuat întreaga zi şi noaptea care a urmat. Westcliff nu a fost de acord ca Daisy să participe şi ea.

– Nu ne vei fi de ajutor în nici un fel, îi spuse Westcliff, prea obosit pentru a da dovadă de tact. E foarte periculos pentru că apele sînt foarte

crescute. În cel mai rău caz vei reuși doar să te rănești.

Daisy știa că el avea dreptate dar asta n-o împiedică să se simtă jignită.

Exista posibilitatea ca trupul lui Matthew să nu fie găsit niciodată. Acest gînd i se părea de nesuportat. Cumva dispariția lui i se părea mai rea decît moartea. Ca și cum el nu ar fi existat în realitate, pentru că nu avea un trup pe care să poată plînge. Nu înțelesese pînă atunci de ce oamenii simțeau nevoia să vadă trupul neînsuflețit al celui drag. Acum înțelegea. Era singura modalitate de a pune capăt coșmarului și poate de a elibera zăgazul lacrimilor.

– Îmi tot spun că aș ști dacă ar fi mort, îi spuse lui Lillian pe cînd stătea așezată în salon, lîngă foc. Era învăluită într-un șal gros și moale, din lînă. În ciuda căldurii emanate de foc, a hainelor groase și a ceaiului cu coniac din mînă, nu reușea să se încălzească. Ar trebui să simt asta. Dar nu simt nimic, parcă aș fi complet amorțită. Vreau să mă pot ascunde undeva. Nu vreau să trec prin asta. Nu vreau să fiu puternică.

– Nici nu trebuie să fii, spuse cu blîndețe Lillian.

– Ba trebuie. Altfel mă dezintegrez în mii de bucăți.

– Te adun eu. Bucată cu bucată.

– Ce m-aș face fără tine, Lillian?

– Nu vei fi nevoită niciodată să afli.

Numai la insistenţele mamei şi surorii ei, Daisy a reuşit să ia cîteva înghiţituri, la cină. A băut însă un pahar de vin întreg, sperînd să o ajute să uite.

– Westcliff şi tata trebuie să se întoarcă din clipă în clipă. Nu s-au odihnit deloc şi cred că nici nu au mîncat nimic.

– Să mergem în salon, şugeră Mercedes. Am putea încerca să citim dintr-una din cărţile preferate de Daisy, să mai treacă timpul.

Daisy se scuză:

– Nu pot, îmi pare rău. Aş prefera să fiu singură, în camera mea.

După ce s-a spălat şi s-a schimbat în cămaşă de noapte, Daisy rămase uitîndu-se lung spre pat. Deşi se simţea extrem de obosită, mintea ei refuza să accepte ideea de somn.

Casa era cufundată în linişte atunci cînd intră în salon, străbătînd desculţă covoarele groase. Era aprinsă o singură lampă care arunca în jur o lumină galbenă. Lumina se reflecta în cristalele candelabrelor şi de acolo în tapetul din mătase înflorată. Lîngă canapea erau adunate o mulţime de nimicuri: ziare, romane şi un volum de poezii umoristice din care îi citise cu voce tare lui Matthew, urmărindu-l cum zîmbea slab.

Cum de se schimbase totul atît de repede?

Daisy se aplecă şi începu să le aranjeze: un teanc cu cărţi care trebuiau duse în bibliotecă, un altul pe care să-l ducă în sat, la prima vizită. Probabil că nu era înţelept din partea ei să facă

asta după ce băuse paharul cu vin. Cele două teancuri se risipiră la loc în jurul ei, asemenea unor visuri abandonate.

Daisy își încrucișă picioarele și se sprijini de canapea. Degetele ei atinseră o carte îmbrăcată în pînză. O privi cu ochii întredeschiși. Cartea fusese mereu o poartă spre o altă lume, mai interesantă decît cea reală. De curînd descoperise însă că viața putea fi încă și mai minunată decît o fantezie.

Și că dragostea putea umple lumea reală cu magie.

Matthew fusese tot ce-și dorise. Și își petrecuseră atît de puțin timp împreună!

Ceasul de pe șemineu ticăia încet. Timpul abia se scurgea. Daisy își lăsă capul pe brațul canapelei, pe jumătate adormită. Auzi ușa deschizîndu-se.

Un bărbat intrase în cameră.

Rămase în prag privind-o cum stătea pe jos, printre cărți.

Daisy își ridică privirea spre el. Îngheță.

Era Matthew, îmbrăcat în haine aspre, care nu-i aparțineau. Statura lui părea că umple încăperea.

De teamă ca imaginea să nu dispară, Daisy rămase complet nemișcată. Ochii i se umpluseră de lacrimi dar refuza să-i închidă, rugîndu-se să rămînă.

Se apropie de ea cu mare grijă. O contempla cu imensă tandrețe, dar și cu îngrijorare.

– Eu sînt, iubita mea, îi zise încet. Totul este bine.

Daisy reuşi să şoptească:

– Dacă eşti o fantomă... Sper să mă bîntui pentru totdeauna.

Matthew o prinse de mîinile reci ca gheaţa:

– Ce fantomă ar folosi uşa? o întrebă apropiindu-i degetele de obrajii lui nebărbieriţi.

Atingerea o făcu pe Daisy să iasă în sfîrşit din amorţeală. Îşi dădu frîu liber emoţiilor şi încercă să-şi acopere ochii. Plîngea în hohote. Matthew o lipi de el, alinînd-o încet. Daisy continua să plîngă aşa că el o strînse şi mai tare în braţe.

– Fii adevărat, te rog. Să nu fii doar un vis, suspină ea.

– Sînt adevărat. zise Matthew cu voce joasă. Nu mai plînge, iubito, nu trebuie... Daisy, dragostea mea. Îi luă capul în palme şi-şi lipi buzele de obrazul ei, şoptindu-i cuvinte care să o liniştească. O întinse uşor pe podea, folosindu-şi greutatea pentru a o domina.

Degetele lui le înlănţuiră pe ale ei. Daisy întoarse capul şi-i privi încheieturile roşii şi umflate.

– Ai avut mîinile legate, spuse ea cu o voce pe care abia dacă şi-o recunoscu. Cum ai reuşit să te eliberezi?

Matthew se aplecă să-i sărute obrajii scăldaţi de lacrimi.

– Briceagul, zise el scurt.

Daisy făcu ochii mari, continuînd să-i privească încheieturile:

– Ai reuşit să scoţi briceagul din buzunar şi să tai frînghiile în timp ce trăsura se scufunda?

– A fost mai uşor decît să mă iau la trîntă cu gîsca, crede-mă.

Ea chicoti, dar curînd reîncepu să suspine. Matthew îi acoperi gura cu un sărut.

– Am început să tai frînghiile încă de la primele semne că urma să avem necazuri. Am avut la dispoziţie cîteva minute înainte ca trăsura să se scufunde.

– Dar de ce nu te-au ajutat ceilalţi? îi întrebă Daisy furioasă, ştergîndu-şi lacrimile cu mîneca.

– Erau prea ocupaţi să-şi salveze pielea. Deşi aş fi crezut că meritam ceva mai multă atenţie decît caii. Cînd trăsura a început să se scufunde, eu îmi eliberasem deja mîinile. După ce trăsura s-a sfărîmat în mii de bucăţi, am sărit în rîu şi am început să înot spre mal, dar apoi cred că m-am lovit la cap pentru că nu mai ştiu ce s-a întîmplat. M-a găsit un bătrîn care îşi căuta cîinele. M-a luat la el acasă şi m-a îngrijit, împreună cu soţia lui. Îmi pierdusem cunoştinţa. Mi-am revenit după o zi şi jumătate.

– Am crezut că ai murit. Vocea i se frînse. Am crezut că n-o să te mai văd niciodată.

– Nu,nu... Matthew îi mîngîia părul, îi săruta obrajii, ochii, buzele tremurînde. Mă voi întoarce întotdeauna la tine. Te poţi baza pe mine, ştii asta.

Numai că acum va trebui să-mi dovedesc nevinovăţia.

– Eu te-am iertat deja, încă înainte să aflu exact ce s-a întîmplat.

– Iubita mea dulce, şopti Matthew, mîngîind-o cu buzele şi cu vîrful degetelor. Ea se agăţa orbeşte de el. Matthew o îndepărtă uşor şi o privi cercetător. Acum că toată urîţenia a ieşit la iveală va trebui să-mi recîştig reputaţia. Mă vei aştepta, Daisy?

– Nu.

Suspinînd încă, ea începu să-i desfacă nasturii hainei de împrumut.

– Nu? Matthew o privea întrebător. Ai hotărît că nu merit asta?

– Am hotărît că viaţa este prea scurtă ca să mai irosesc o zi măcar. Se încruntă, luptîndu-se cu cămaşa lui. Să-i ia naiba de nasturi!

Îi acoperi mîinile cu ale lui, oprind-o.

– Nu cred că familia ta va fi foarte încîntată să te mărite cu un fugar.

– Tata ar fi în stare să-ţi ierte orice. Şi apoi nu vei fi fugar pentru tot restul vieţii. Totul va lua o altă turnură atunci cînd adevărul va fi făcut public. Daisy îşi eliberă mîinile din strînsoare şi se lipi de el: hai să fugim la Gretna Green. În seara aceasta. Aşa s-a măritat şi sora mea. Şi Evie. Fuga este practic o tradiţie la noi. Haide...

– Şşt...Matthew o cuprinse cu braţele. De-aici încolo nu mai fug. Îmi voi înfrunta trecutul. Este

adevărat că mi-ar fi fost mult mai uşor dacă nemernicul de Harry Waring n-ar fi murit.

– Dar mai există oameni care ştiu ce s-a întîmplat, zise Daisy. Prietenii lui, servitorul de care pomeneai...

– Da, ştiu. Hai să nu mai vorbim acum despre asta. Vom avea timp suficient în zilele care vor urma.

– Vreau să mă mărit cu tine, insistă ea. Nu mîine, nu mai tîrziu. Acum. După cîte s-au întîmplat... am crezut că n-o să te revăd niciodată. Nimic altceva nu mai contează. Un sughiţ îi întrerupse ultimele cuvinte.

Matthew îi mîngîie părul şi-i şterse lacrimile.

– Gata, linişteşte-te. Voi vorbi cu tatăl tău. Te rog, Daisy, nu mai plînge.

Ea nu-şi mai putea înfrîna lacrimile, care acum erau de bucurie. Un nou tremur îi cuprinse tot corpul.

– Ce s-a întîmplat, iubito?

– Mi-e atît de frică!

El scoase un sunet scurt, involuntar şi o strînse şi mai tare în braţe:

– De ce ţi-e frică, draga mea?

– Mă tem că totul este un vis. Că mă voi trezi şi... Urmă un alt sughiţ. Şi că voi fi din nou singură...

– Sînt aici. Şi nu mai plec. Începu să-i desfacă cu mişcări încete cămaşa de noapte. Lasă-mă să te fac să te simţi mai bine, iubito. Lasă-mă să...

Palmele îi urmăreau conturul trupului, atingerile lui o înfierbîntau. Scoase un geamăt.

Auzind-o, Matthew inspiră adînc, încercînd să-şi recapete autocontrolul. Nu reuşi. În el era numai dorinţă. O dezbrăcă chiar acolo, pe podea. Cînd se aplecă deasupra ei, Daisy văzu preţ de o clipă cum lumina lumînării se reflecta în părul lui închis la culoare. Matthew o copleşi cu sărutări... pe picior, pe pîntec, pe sîni...

Ea oftă şi se relaxă sub atingerile dulci ale mîinilor şi gurii lui. Încercă să-i scoată cămaşa, cu gesturi grăbite. Matthew o ajută. Pînza aspră căzu pe podea, dezvelindu-i pieptul. Într-un fel se simţi uşurată văzîndu-i rănile: însemna că totul era real, că nu visa. Îşi apropie buzele de una dintre ele, atingînd-o cu limba.

Matthew îşi strecură mîna pe sub talia ei, arcuindu-i trupul spre el. Daisy oftă, de plăcere dar şi de disconfort. Covorul îi zgîria pielea sensibilă.

Înţelegînd care era problema, Matthew o ridică şi o aşeză în poala lui. Ea îşi lipi sînii de pieptul lui, şoptind:

– Nu te opri.

– Te răneşte covorul.

– Nu-mi pasă. Vreau doar... Vreau...

– Asta?

O aşeză mai bine în poală. Încurcată dar şi excitată, Daisy închise ochii, în timp ce el o mîngîia, provocîndu-i senzaţii de nesuportat pe carnea fierbinte.

Îl cuprinse pe după gît cu braţele. Dacă n-ar fi făcut-o, n-ar mai fi fost în stare să se ţină pe picioare. Toate simţurile i se concentrau asupra locului unde o atingea el.

– Nu te opri, se auzi repetînd.

Făcu ochii mari cînd Matthew îşi strecură două degete înlăuntrul ei, apoi trei. Dorinţa creştea în ea necontrolat.

– Tot te mai temi că visezi? şopti Matthew.

Ea clătină din cap:

– Eu... nu visez niciodată aşa ceva.

El zîmbi amuzat şi îşi retrase degetele, lăsînd-o tremurînd, golită. Daisy îşi sprijini capul de umărul lui, căutînd siguranţa pe care i-o inspira el.

Se agăţă de el iar vederea i se împăienjeni, pînă cînd camera deveni un mozaic de lumini galbene şi umbre negre. Se trezi luată pe sus. O acoperi cu trupul lui şi o pătrunse, împingînd din ce în ce mai adînc. Cu ochii închişi, Daisy simţea valuri de plăcere care culminară cu dulcea senzaţie de uşurare.

Ceva mai tîrziu, Matthew o ajută să-şi pună cămaşa de noapte şi o purtă în braţe pînă în camera ei. O aşeză uşor pe pat, în timp ce ea îi şoptea să rămînă:

– Nu, iubita mea. Se aplecă deasupra ei, prin întuneric. Oricît de mult mi-ar place, nu pot merge atît de departe cu îndrăzneala.

– Nu vreau să dorm fără tine. Sau să mă trezesc fără tine alături.

– Într-o zi... O sărută apăsat pe gură. Voi putea să vin la tine oricînd, noapte sau zi, şi să te ţin în braţe cît de mult vei dori. În voce i se citea emoţia. Poţi conta pe asta.

Jos, Westcliff, extenuat, stătea pe sofa cu capul în poala soţiei lui. După două zile de căutări neobosite şi prea puţin somn, Marcus se resimţea. Era însă recunoscător pentru că tragedia fusese evitată şi logodnicul lui Daisy se întorsese.

Marcus era puţin surprins de agitaţia care o cuprinsese pe soţia lui. De cum sosise la conac, Lillian i-a adus sandvişuri şi rachiu fiert, i-a şters petele de noroi de pe faţă cu un prosop umed, i-a pus alifie pe zgîrieturi şi i-a pansat rănile. Îi scosese chiar şi cizmele din picioare.

– Arăţi mult mai rău decît Swift, îi răspunsese Lillian auzindu-l că protesta şi o asigura că se simţea bine. Din cîte am înţeles, el a stat la adăpost în aceste două zile, în timp ce tu ai cercetat pădurile, prin noroi şi ploaie.

– N-a fost chiar aşa, îi răspunse Marcus. Era rănit.

– Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Tu nu te-ai odihnit deloc şi aproape că n-ai mîncat nimic în tot acest timp.

Lui Marcus îi făcea plăcere să o vadă cum se agita în jurul lui. După ce a terminat cu bandajatul, Lillian i-a făcut semn să-şi lase capul în poala ei.

Marcus oftă, mulţumit, în timp ce degetele ei îi mîngîiau părul. Îi spuse lui Westcliff:

– A trecut ceva vreme de cînd Swift a plecat în căutarea lui Daisy. Şi e suspect de multă linişte. Nu te duci pînă la ei, să vezi ce fac?

– Pentru nimic în lume. Cine ştie din ce-i întrerup.

– Dumnezeule! Lillian părea scandalizată. Doar nu crezi că...

– Nu m-ar surprinde cîtuşi de puţin. Marcus făcu deliberat o pauză înainte de a continua: îţi aminteşti cum eram şi noi?

Cuvintele lui îşi atinseră scopul.

– Şi acum sîntem la fel, protestă Lillian.

– N-am mai făcut dragoste de dinainte de naşterea copilului. Marcus se ridică şi îşi privi soţia a cărei faţă era scăldată în lumina şemineului. Fusese şi avea să fie mereu cea mai ispititoare femeie din cîte cunoscuse. Spuse, uşor răguşit: cît trebuie să mai aştept?

Lillian îşi sprijini cotul în braţul sofalei şi îi zîmbi uşor, în semn de scuză.

– Doctorul a zis să mai aşteptăm cel puţin două săptămîni. Îmi pare rău. Rîse văzîndu-i expresia. Chiar *foarte* rău. Hai să mergem la culcare.

– Dacă tot nu facem nimic, ce sens are? mormăi Marcus.

– Te ajut eu să-ţi faci baie. Te frec şi pe spate.

Intrigat de ofertă, Marcus o întrebă:

– Doar pe spate?

– Sînt deschisă la negocieri, îi spuse Lillian, provocatoare. Ca de obicei.

Marcus o strînse la piept, oftînd.

– Mă mulţumesc cu orice.

– Bietul de tine! Continuînd să zîmbească, Lillian se întoarse spre el şi îl sărută.

– Nu uita... Unele lucruri merită aşteptarea.

EPILOG

S-a dovedit că Matthew şi Daisy s-au putut căsători abia spre sfîrşitul toamnei. Ţinutul Hampshire purta veşminte portocalii şi roşii iar ultimele fructe fuseseră culese deja.

Toată vara şi bună parte din toamnă Daisy fusese despărţită de Matthew, care făcuse dese călătorii la Londra pentru a-şi rezolva problemele cu justiţia. Cu ajutorul lui Westcliff, cererea de extrădare semnată de guvernul american a fost blocată şi astfel lui Matthew i s-a permis să rămînă în Anglia. Şi-a angajat doi avocaţi pricepuţi cărora le-a prezentat toate detaliile cazului, după care i-a trimis la Boston, să facă apel.

Între timp Matthew călătorea şi muncea fără odihnă, supraveghind construcţia fabricii din Bristol, angajînd muncitori şi înfiinţînd reţele de distribuţie în întreaga ţară. Lui Daisy i se părea că Matthew se schimbase după ce secretele trecutului lui fuseseră dezvăluite. Era cumva mai liber, mai sigur pe sine, mai carismatic.

Văzînd cu cîtă energie se dedica muncii lui şi cîte realizări avea, Simon Hunt îi spusese că era binevenit la *Consolidated Locomotive* dacă se sătura să mai lucreze pentru Bowman. Acest lucru l-a determinat pe Thomas Bowman să-i ofere un procent mai mare din profitul fabricii de săpun.

– Voi deveni milionar înainte de a împlini treizeci de ani, îi spusese Matthew lui Daisy. Asta dacă reuşesc să scap de închisoare.

Daisy constatase cu surprindere că întreaga ei familie se raliase în apărarea lui Matthew. Chiar şi mama ei. Iar Thomas Bowman, altădată atît de sever cu oricine, îl iertase imediat pe Matthew pentru că îl decepţionase. Părea chiar că îl privea acum cu mai multă consideraţie decît înainte. Sau decît pe oricare dintre fiii lui.

– Cred că dacă Matthew ar comite o crimă cu sînge rece, tata ar spune imediat: „ Trebuie să fi avut un motiv foarte întemeiat!"

Daisy descoperise că timpul trecea mai repede cînd era ocupată, aşa că a început să caute o casă în Bristol. S-a hotărît asupra unei case mari, cu fronton triunghiular, aşezată chiar pe malul mării, care aparţinuse unui armator şi familiei acestuia. Însoţită de mama şi de sora ei, cărora cumpărăturile le făceau mai mare plăcere decît ei, Daisy a cumpărat piese mari de mobilă şi draperii groase, viu colorate. S-a asigurat bineînţeles ca în cît mai multe dintre încăperi să existe rafturi pentru cărţi.

Matthew dădea o fugă pînă la ea ori de cîte ori putea. Între ei nu mai existau secrete, temeri sau constrîngeri. Purtau discuţii lungi şi se plimbau, bucurîndu-se unul de compania celuilalt. Iar nopţile în care Matthew venea în dormitorul ei şi făceau dragoste îi umpleau simţurile de infinită plăcere şi inima de bucurie.

– Am încercat din răsputeri să mă ţin departe de tine, îi şopti el într-o noapte.

– De ce? îi răspunse Daisy tot în şoaptă, ghemuindu-se la pieptul lui.

– Pentru că n-ar fi trebuit să vin aşa la tine, înainte de căsătorie, îi răspunse Matthew jucîndu-se cu părul ei.

Daisy îl amuţi cu un sărut. Ridică uşor capul ca să-l privească în ochi:

– Totul sau nimic, murmură. Asta vreau de la tine.

În final au primit veşti de la avocaţi. O comisie formată din trei judecători din Boston au examinat înscrisurile rămase de la proces şi au anulat condamnarea. Au dat de asemenea verdictul că nu exista posibilitatea rejudecării, spulberînd orice speranţă a familiei Waring de a-i prelungi calvarul.

Matthew a primit vestea cu mult calm, a acceptat felicitările tuturor şi le-a mulţumit sincer lui Westcliff şi Bowman pentru ajutor. Abia cînd au rămas doar ei doi şi-a dat frîu liber bucuriei.

Iar acum sosise ziua căsătoriei lor.

Ceremonia a avut loc la capela de la Stony Cross. A fost nemilos de lungă, vicarul fiind hotărît să-i impresioneze pe cei prezenţi, invitaţi importanţi sosiţi de la Londra şi New York. Slujba interminabilă a cuprins un număr nemaiauzit de imnuri şi trei recitări din scriptură.

Daisy a aşteptat răbdătoare în rochia grea din satin de culoarea şampaniei, deşi pantofii cu toc înalt cusuţi cu mărgele nu erau deloc confortabili. Nici nu vedea prea bine prin voalul din dantelă Valencienne, bordat cu perle. Nunta a fost un exerciţiu de răbdare. A încercat să păstreze un aer solemn şi a aruncat pe furiş o privire spre Matthew, înalt şi chipeş, într-un costum negru elegant şi cu o cămaşă albă, apretată... şi inima i-a tresărit de fericire.

După ce au rostit jurămintele, în ciuda lui Mercedes care era de părere că mireasa nu trebuia sărutată, aşa cum se obişnuia de fapt în înalta societate... Matthew a luat-o pe Daisy pe sus şi a sărutat-o apăsat pe buze, în văzul tuturor. Din mulţime s-au auzit cîteva murmure şi unele rîsete prietenoase.

Daisy şi-a privit soţul în ochii-i care străluceau:

– Te comporţi scandalos, domnule Swift, îi şopti.

– Şi asta nu-i nimic, îi răspunse Matthew cu subînţeles. Îmi păstrez cele mai scandaloase gesturi pentru diseară.

Invitaţii s-au îndreptat spre conac. După ce a întîmpinat o mulţime de oameni care i s-au părut a

fi o mie, după ce a zîmbit încontinuu pînă ce obrajii i-au amorţit, Daisy a lăsat să-i scape un oftat lung. Au urmat însă micul dejun, menit parcă să hrănească jumătate din populaţia Angliei, apoi ore întregi de toasturi şi de gesturi de rămas-bun. Nu-şi dorea decît să poată rămîne singuri, ea şi soţul ei.

– Nu te plînge, se auzi vocea amuzată a surorii ei. Una dintre noi trebuia să aibă parte de o nuntă aşa cum se cuvine. Şi ai fost tu aceea.

Daisy se întoarse şi le văzu pe Lillian, Evie şi Annabelle chiar în spatele ei.

– Nu aveam de gînd să mă plîng, răspunse ea. Mă gîndeam numai cît de simplu ar fi fost dacă am fi fugit la Gretna Green.

– Nici nu este de imaginat una ca asta, de vreme ce şi eu şi Evie am făcut-o, înaintea ta.

– A fost o ceremonie frumoasă, spuse şi Annabelle cu drăgălăşenie.

– Şi lungă, completă Daisy. Mă simt de parcă aş fi stat în picioare şi aş fi vorbit ore întregi.

– Asta ai şi făcut, îi spuse Evie. Vino cu noi. Trebuie să ne întrunim de urgenţă numai noi, fetele.

– Acum? o întrebă intrigată Daisy. Nu putem. Sîntem aşteptate.

– Oh, lasă-i pe toţi să aştepte, zise Lillian veselă, o luă de braţ şi o împinse spre holul principal.

În timp ce se îndreptau spre oranjerie se întîlniră cu lordul St. Vincent care venea din direcţie opusă.

Fermecător şi elegant în costumul formal, el făcu o pauză şi o privi zîmbind pe Evie.

– Mi se pare mie sau încercaţi să fugiţi de noi? remarcă el.

– Fugim, e adevărat, îi răspunse Evie.

St. Vincent îşi strecură mîna în jurul taliei soţiei lui:

– Unde vă duceţi?

Evie făcu o pauză ca să se poată gîndi:

– Într-un loc în care Daisy să-şi poată pudra nasul.

Lordul o privi bănuitor pe Daisy:

– Şi ai nevoie de toate trei? Pentru un nas atît de mic?

– Nu lipsim mai mult de cîteva minute, spuse Evie. Vrei să ne scuzi în faţa invitaţilor?

St. Vincent rîse.

– Am o rezervă nesfîrşită de scuze, draga mea. Înainte să-i dea drumul o întoarse cu faţa spre el şi o sărută pe frunte. Preţ de o clipă, mîna lui îi atinse uşor pîntecul. Gestul nu a fost remarcat de ceilalţi.

Daisy văzu însă. Ştiu imediat ce însemna. *Evie are un secret,* îşi spuse şi zîmbi.

Au intrat în oranjeria în care lumina caldă a toamnei se strecura prin geamuri iar aromele de citrice pluteau în aer. Lillian îi scoase cununiţa din flori de portocal şi voalul greu şi le aşeză deoparte, pe un scaun.

Pe măsuța din apropiere erau patru pahare înalte de cristal și o sticlă de șampanie, așezate pe o tavă din argint.

– Un toast special pentru tine, draga mea, spuse Lillian în timp ce Annabelle turna lichidul în pahare și le întindea pe rînd fiecăreia. Pentru sfîrșituri fericite. Și pentru că tu ai așteptat cel mai mult dintre toate, meriți întreaga sticlă. Zîmbi. Numai că tu o vei împărți cu noi, vrînd-nevrînd.

Daisy ridică paharul.

– Ar trebui să fie un toast pentru toate patru. La urma urmei, cu trei ani în urmă perspectivele de a ne căsători erau extrem de proaste. Nu eram invitate nici măcar la dans. Și uite ce bine s-au aranjat toate, acum.

– Nu a fost nevoie de-decît de cî-cîteva mici scandaluri, ici-colo, zise Evie.

– Și de prietenie, adăugă Annabelle.

– Pentru prietenie! exclamă Lillian.

Și ciocniră cele patru pahare, sincronizîndu-se perfect.

SFÎRȘIT